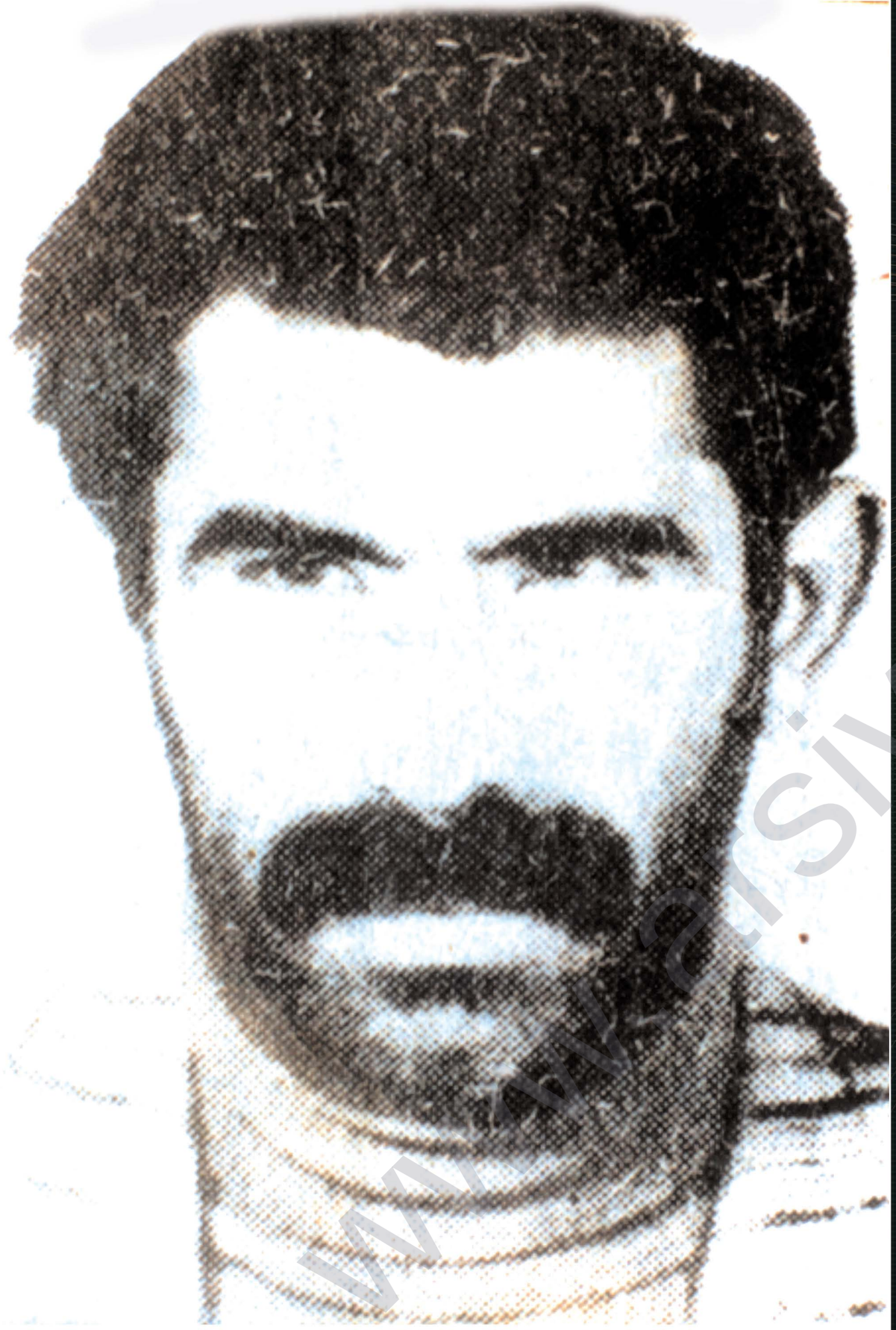

CIWANÊN AZAD

Her Tişt Ji Bo Azadiyê!

Kowara Ciwanan a Mehaneye Hejmar:12 Gulan 2007

Mayıs Şehitlerinin Sosyalist Ruhuyla

PKK'LİLEŞELİM ÖZGÜRLEŞELİM

www.arsiv.com

Seyitxan Karakuş

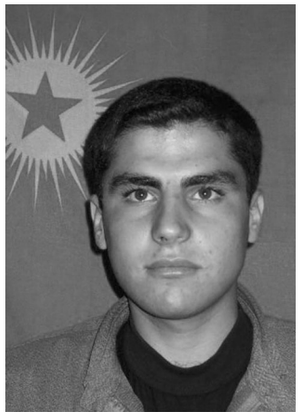
Şükreş-Orhan Ayuz

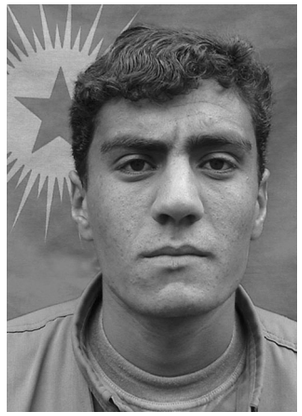
Rojhat-Ekber Yegane

Mervan Tatvan

Demhat-Metin Turgut

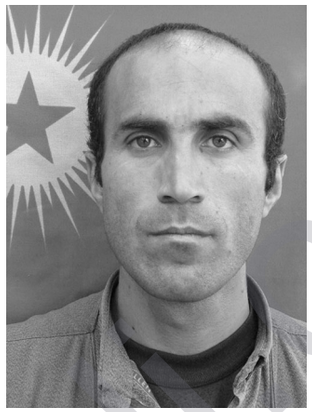
Cihat Haci Gülbahçe

Cemşid-Hafiz Karaaslan

Çekdar-Aydın Gelere

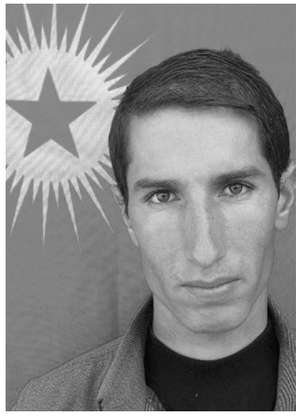
Bahattin sedmehr

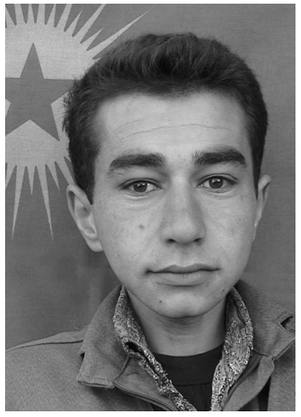
Diyar-Ümit Başkurt

Erdal-Doğan Şengüm

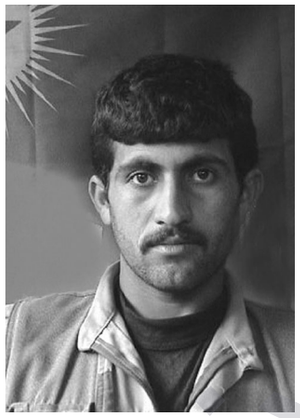
Faik Suruç-Jehat Binici

Botan-Özbey Yalçın

Botan-Mahmut İbrahim

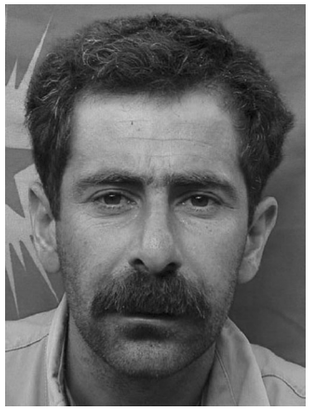
Aziz Mehemed Hemo

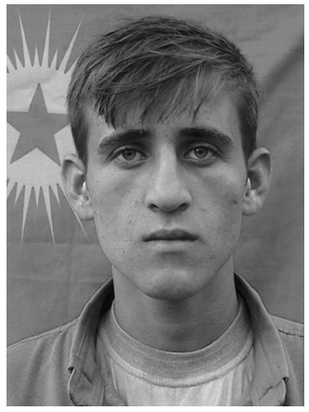
Armanc-ŞukarMutfaderi

Felat Bagok

Haki-Ramazan Kaplan

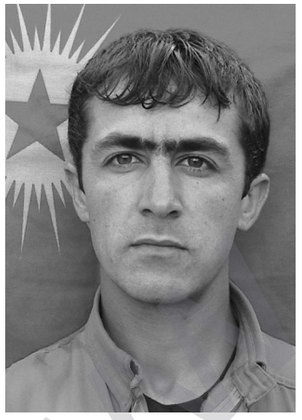
Kawa-Bilal Sarı

Dijwar Botan

Agır-Aydın Demir

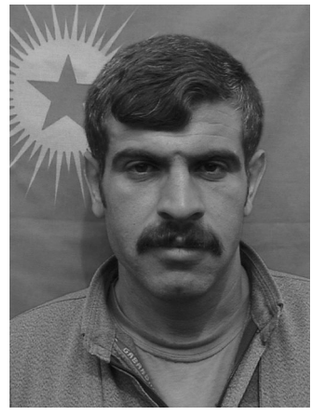
Kervan - Ümit Ziyayim

ŞEHİD NAMIRIN

ŞEHİTLER BİR HALKIN ONURUDUR

İçindekiler

Bir yok etme politikası **2**
Mustafa KARASU

Karizmatik Öncü Haki Karer **7**
Firaz BARAN

Zindan Kahramanları **9**
Mahmut ASLAN

Amed'in Harika Çocuğu **14**
Zana HEVAL

Wir Berfinden uns In Einer Gefärlichen Phase **20**
Duran KALKAN

İntihar Değil Kadın Katliamı **28**
Raperin MUNZUR

PKK Sosyalizmi Israrla Savunmanın Adıdır **32**
Abdullah ÖCALAN

Gerillada Baharda Yürümek **36**
Rozerin ROZE

Nasıl ve Kimler için Sanat **38**
Mahir SİNCAR

Fırtınalı Yıllar ya da 'Kim Örgütlerse Onun Üyeleridir' **41**
Kasım ENGİN

Ben Geldim Yoldaşım Toprağını Görmeye **45**
Gulan BOTAN

Mizah **62**

Bulmaca **64**

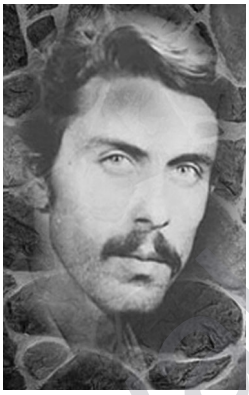

Editörden

Merhaba gençler ve genç kalanlar!

Bizim için değeri tartışılmaz olan birçok arkadaşımızın şehadetlerini barındıran bir ayın içinde yer almaktayız. Daha aydınlık bir gelecek için kendi yaşamlarından vazgeçen ölümsüzlerimizi saygıyla anmayı, onların yolunda ve onların aydınlattığı istikamette yürümeyi bir borç biliyoruz.

Hepimizin de bildiği gibi içinde bulunduğumuz süreç oldukça kritik bir süreçtir.

Koma Komalên Kürdistan, tek taraflı ilan ettiği ateşkesi bitireceğini söyledi. Gergin bekleyiş sürerken, kanlı ve acımasız bir savaşın kapıda olduğunu tahmin etmek için müneccim olmaya gerek yok. 20 yıllık gerilla savaşında hiç uygulanmayan siyasi partilere yönelimler bile tartışılıyor. İntihar eylemleri hakeza... Türk devletinin Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan üzerinde uyguladığı tecrit ve imha politikasından vazgeçmemesi, Kürtlerle Türkiye arasındaki bütün köprüleri yıkıyor.

Kürt özgürlük mücadelesini ahlaktan yoksun, insanlık dışı her türlü yöntemle yenebileceğini düşünen Türk devleti, neredeyse bütün silahlı güçlerini gerilla bölgelerine yığmakla Kürtleri bitirebileceğini düşünmektedir. Sürekli bir yanılgı içerisinde olan Türk devleti, PKK'yi silahlı mücadeleyle bitiremeyeceğini anlamak istemiyor.

Özellikle dış güçlerin de yardımıyla çözüm yolunu aramak yerine varolan sorunun daha da kilitlenmesine neden olmaktadır.

Zehirleme olayıyla birlikte bütün barış umudunu suya düşüren Türk devletinin gidişatı bir kaosa doğrudur. Bunun sonuçlarını kısa zamanda kendileri başta olmak üzere herkes görecektir.

Faşist TC'nin PKK'yi zulümle bitiremeyeceğini Kürdistan gençliği onlara anladığı dilden anlatacaktır.

Amed'de buluşmak dileğiyle...
Genç kalın...

www.ar

Bir Yok Etme Politikası!

Mustafa KARASU

Önderliğimizin zehirlenmesi ile ilgili varsayımlar elimize ulaşınca, yeterince olmasa da ciddiye almamız sonucu ele geçirilmiş ve laboratuarlarda araştırılması yaptırılarak bu sonuçlara ulaşılmıştır.

Biz bu durumu neden önceden göremedik?

Anlaşılıyor ki; Türkiye'deki ve bölgedeki siyasal durumu değerlendirmede bazı verileri yeterince ele almamışız ya da siyasal değerlendirmelerimizde bazı boşluklar kalmış ki böyle bir girişimde bulunulabileceği aklımıza gelmemiştir.

Biz bu bulguları ateşkesten önce aldık. Yani Önderliğin saç örnekleri, önceden laboratuarlara gönderilmiştir. Biz bu söylemlerin doğruluk derecesi yönünde tedbirli davrandık.

Şu açıktır: Tedbirli davranmamız, böyle bir sonucu açığa çıkarmamız, bizim açımızdan bir başarıdır. Anlaşılıyor ki bu çevreler **"biz zehirleriz, kimse de bilmez ve her ne kadar zehirledikten sonra seslerini yükseltseler de sonuç ortaya çıkmıştır. Bunun da bir anlamı kalmaz"** biçiminde düşünmüşlerdir.

Diğer yandan böyle bir zehirlenme sonucu ölüm olayı gerçekleştikten sonra nasıl öldüğü bilinmeyecek biçimde bir zehirleme olduğu söyleniyor. Laboratuarda tatkikini yapanlar böyle bir sonuca varmış.

Ateşkes ile zehirleme arasında kesin bir bağ kuramazdık

Tabi ateşkes konusu ayrı bir konu, böyle bir duyum alsaydık, böyle bir kesin sonuca varsaydık, veriler elimizde olsaydı, en azından sağdan soldan gelen ateşkes önerilerine kuşkuyla bakardık ve değerlendirirdik. Ancak o zaman elimizde böyle kesin veriler olmadığı için böyle bir zehirlenmeyle ateşkes önerileri arasında bir bağ kurmamız söz konusu olmazdı. Ancak yine de tedbir olarak bu dönemde bizim Önderliğimizin sağlık sorunlarıyla ilgilenme, verileri ele geçirme, bunu incelemeye gönderip sonuçları alıp ona göre tutum

"Gençlikten çok şey bekliyoruz. Bir toplumun mücadelesinin asıl sonuçlarını belirleyecek esas nokta gençliktir. Kürt halkının nüfusunun %60'ı gençliktir. Bu yönüyle Kürt halkı deyince aklımıza gençlik gelmelidir. Kürt halkı, genç bir halktır. Bu açıdan gençliğin şu anki duruşunu kabul etmiyoruz."

www.arsivakurdi.org

takınma, değerlendirme yapma yaklaşımımız oldu.

Avrupa'nın Önderliğin yeniden yargılanmasını reddetmesiyle zehirleme arasında bir bağ var

Şunu söyleyebiliriz: Avrupa Bakanlar Konseyi karar aldığı zaman zaten bu zehirlenme girişiminde bulunulmuştur. Bakanlar konseyinin Önderliği yeniden yargılanmasını reddetmesiyle bu zehirlenme arasında bağ var. Daha doğrusu bu zehirleme girişimini yapanlar Avrupa'nın, bakanlar komitesinin tutumunu değerlendirmişler, bunların fazla tepki göstermeyeceğini görerek bu tür zehirleme girişimine başvurmuşlardır. Yani bu zehirleme girişimini yapanlar, tabi ki uluslararası ve bölgesel durumu, çeşitli güçlerin tepkilerini dikkate almışlardır.

Bu yönüyle anlaşılıyor ki; Türk devleti bakanlar kurulunun bu tür kararlar vereceğini, bakanlar kurulu Önderliğimizin bırakalım zehirlenmesini, yargılanmasına da bizzat hukuki karar almıştır. AİHM'in bu konuda olumsuz yaklaşımını hissetmişlerdir. Bu açıdan biz Avrupa Birliği'ni bu zehirlenmeden sorumlu olduğunu düşünüyoruz. Sadece Avrupa Birliği değil ABD'nin de bu zehirlenmeden sorumlu olduğunu düşünüyoruz. Yani bu konuda devlet bu güçleri yoklamıştır. İşte bir ara Özal'ın danışmanı Cüneyt Zapsu'nun bütün elçilerle görüşmesi, bir çok konuda bilgi edinmesine, ilk önce devletin çeşitli kesimlerinden Cüneyt Zapsu'ya tepki gösterildi ama daha sonra her nedense unutuldu.

Halbuki bu işin içinde, Cüneyt Zapsu'nun bu görüşmelerinde devletin ortak olduğu bizimle ilgili konular olmasaydı herhalde bu görüşmelerde çeşitli şeyler takip edilecekti, Cüneyt Zapsu'nun üzerine gideceklerdi, teşhir edeceklerdi ama Cüneyt Zapsu ben devlet için, ülkem için yaptım dedi ve daha sonra bu tepkiler azaldı. Anlaşılıyor ki Cüneyt Zapsu'nun bu elçilerle görüşmesinin nedeni; bizim tasfiye edilmemiz, Önderliğe yönelik uygulamalar konusunda bu ülkelerin bilgilendirilmesi, bu ülkelerin tepkilerinin ölçülmesi söz konusu olmuştur. Yani bu yönde biz, bakanlar kurulu komitesinin aldığı kararla bu zehirlenmeyi yapanların, bu girişimde bulunanların ortak olduğunu düşünüyoruz.

Ciddi olduğumuzu herkese göstermeliyiz

Avrupa Birliği Hükümetinde strateji belirleyen bütün herkes belki bu işin içinde yoktur, herkes işin içinde olmayabilir, ortak olmayabilir. Ama Türkiye stratejisi izleyenler, Ortadoğu stratejisi içinde olanlar yani Avrupa'da bu işle uğraşanlar bu işin içindedir diye söyleyebiliriz. Önderliğimize yönelik verileri uluslararası kamuoyuyla paylaştık.

Zaten bu veriler Fransa'da, İsveç'te ve birçok laboratuardaki yetkili kişilere, uzman kişilere verilmiştir. Bu yönüyle Avrupa'nın bu konuda bilgisi vardır ve Avrupa devletlerinin bu verilerinin doğru olduğuna inandığını düşünüyoruz. Bu konuda zaten öyle herhangi bir uydurma ya da herhangi bir işte kaygı, kuşkuyla söylenmiş sözler değildir. Bir daha vurguluyoruz, defalarca da vurguladık; kesinlikle Önderliğimizin sağlığı bizim açımızdan politika konusu yapılamaz, propaganda konusu yapılamaz. Bu yönüyle de hiç kimse bu yaklaşımlarımızı bir propaganda konusu, bir politika konusu olarak ele almamalıdır. Ciddi olduğumuzu herkes göstermelidir. Çünkü olay ciddidir, biz ciddi yaklaşıyoruz kimse işte propaganda yapıyorlar, bunu söylerler daha sonra geçerler diye bir yaklaşım ya da bir gevşeklik içinde olmasın.

Yönetimimize yönelikse Türk devletinin birçok planlaması vardır, birçok kişileri göndermiştir. Farklı farklı kanallardan göndermiştir. Bunların bir kısmı elimize geçmiştir. Bilgiler elimizdedir, itiraflar elimizdedir. Bunları ilerde bütün bilgileri yan yana getirip fotoğrafı daha net ortaya çıkardığımızda tabi ki bunu uluslar arası kamuoyuna da sunabiliriz. Ancak şuanda bu bilgileri vermemiz söz konusu değil. Çünkü bu bilgileri verdiğimiz takdirde elde edeceğimiz bilgilerin bir kısmını elde edemeyebiliriz. Bu yönüyle yakın zamanda böyle bir şeyi sunmamız söz konusu değil.

Son Diyarbakır'daki zehirlenme olayından sonra tedbirlerimizi daha da arttıracağız. Ama bu, şu değil yani bizim böyle bir paniğe kapılma bu konularla telaşa kapılma gibi bir durumumuz yok. Biz panikle, telaşla değil örgüt ortamımızı netleştirdiğimizde bu tür kişiliklerin yani bu tür girişimlerin açığa çıkacağını düşünüyoruz ve Türk devletine bu konuda şunu söylüyoruz, halkta söylüyor, "Zehirlemeye karşı barikat mücadelemiz olacaktır, bu zehirlemeyle sonuç alınamaz. Kesinlikle bunları boşa çıkaracağız, mücadelemizle bunlara cevap vereceğiz" yakında bunlar görülecektir.

Kürtlere karşı toplumsal bir faşizm geliştiriliyor

Önderliğimiz zehirlenmesi ortadayken, bu konuda herhangi bir tedbir geliştirilmemişken, Türk devletinin böyle bir şey yok söylemleri ortadayken yine her gün bir general ortaya çıkıyor "bunlar şöyle imha edilmeli bunlar böyle yok edilmelidir" diyor ve Türkiye'de faşizm geliştiriliyor. Kürtlere karşı bu toplumsal faşizm diye-

www.ciwanenazad.org

ceğimiz, faşizmin toplumsallaşması, tabana yayılması gerçeği Kürtleri imha etmek için yapılıyor. Şimdi bu koşullarda anlaşılıyor ki bizim ne ateşkeslerimiz sonuç alacaktır ne de iyi niyetli yaklaşımlarımız sonuç alacaktır. Biz gerçekten şimdiye kadar PKK olarak iyi niyetli yaklaşımımızı ortaya koyduk. Hep halkların kardeşliğinden bahsettik. Hiç kimse kendini kandırmasın Türkiye halkıyla Kürt halkı kavga etmemişse hala bunun nedeni bizim sağ duyulu yaklaşımımızdan kaynaklanan halkların kardeşliğine inanmamızdır. Ancak görülüyorki hem Türk devletinin Önderliğimize karşı girişimi hem de Türkiye'de ki çeşitli siyasal partilerin ya da çeşitli kademelerde görev almış eski komutanların yaklaşımı gösteriyor ki bizim eski söylemlerimizle eski yaklaşımlarımızla bu sorunu çözmemiz mümkün değil. Anlaşılıyor ki; her türlü iyi niyetimiz her türlü halkların kardeşliğine ilişkin söylemlerimiz zayıflık nedeni olarak alınıyor ya da bunlar böyle söylesin bunların bunu böyle söylemesi mücadelelerini zayıflatıyor, biz bunu fırsat bilerek bunları ezeriz, bunları yok ederiz.

Bizim yaklaşımlarımız böyle değerlendiriliyor. Halkımızın özgürlük sorunu var, demokrasi sorunu var, kimlik sorunu var. Kimlik sorunu demek; varlık-yokluk sorunu demektir. Bu açıdan biz kendi halkımızın kaderini, şu anda iyi niyetli yaklaşımlarımızla sonuna kadar yürütemeyiz. Çünkü halkın varlık sorunu var. Herhangi şöyle bir sorun olsaydı, demokratikleşme de bir hakkımız eksik olsaydı, yetersizlik olsaydı belki bu konuda iyi niyetli yaklaşımlarımızı sonuna kadar sürdürürdük. Biraz daha sabır derdik, biraz daha sağ duyu derdik ama hala bir inkar ve imha politikası varsa halkımız imha edilmek isteniyorsa, Önderliğimizin zehirlenmesi ortadayken bu konuya duyarsız kalınıyorsa açıkça söyleyelim yani HPG de ilan etti. Böyle giderse bu ateşkesler süremez. Bırak ateşkeslerin sürmesini; Önderliğimizin 93'ten bu güne kadar yürüttüğü **"halkların kardeşliğiyle"** ilgili politikası süremez. Biz tabi ki ideolojimizden, düşüncemizden vazgeçmeyeceğiz biz yine özgürlükçüyüz, yine demokratik sosyalist anlayışımızdan vazgeçmeyeceğiz. Demokrasinin kendi toplumumuzda ve dünyada geliştirilmesini tek hedefimiz olarak göreceğiz ama bunu mücadelemiz içerisinde kendi gerçekliğimiz bunu oluşturabiliriz.

Türkiye açısından bizimle mücadele siyasal bir sorun değil

Kendi özgürlük mücadelemizde, kendi halkımızı örgütleyerek de kendi demokratik sistemimizi kurabiliriz. Mücadele içinde bunu kurma gücümüz olduğunu düşünüyoruz. Yani şunu belirtelim yani bu yaklaşımlarda bir değişiklik olmazsa bekliyoruz. Biz bekliyoruz. İşte Nisan ayında da bekleyeceğiz. Halkımız demokratik eylemlerine demokratik çözüm için mücadele edecek. Biz de bütün imkanlarımızı kullanarak Türkiye halkıyla demokratik bir çözüm aramaya çalışacağız. Ama işte yakında cumhurbaşkanlığı seçimleri var. Onu da bekliyoruz yani, belki cumhurbaşkanlığı seçimleri öncesi bu tür adımlar atmada zorlanıyorlar. Ama biz bir mücadele verilirken her türlü sorumluluğumuzu yapmak istiyoruz. Yani ne yapacaksak onu yapmak istiyoruz. Yani geriye baktığımızda şunu da yapmadık demek istemiyoruz. Elimizde ne varsa bütün imkanlarımızı demokratik çözüm ve halkların kardeşliğiyle ilgili çözüm imkanlarımızı kullanmak istiyoruz. Bunun için mevcut sabrımız devam ediyor. Yoksa şuandaki operasyonlar ortamında bu kadar askerlerin yığıldığı ortamda, radyo ve televizyonlarda her türlü kışkırtmanın yapıldığı ortamda milliyetçiliğin toplumsallaştığı ortamda kimse bu ateşkesi sürdüremezdi.

Şimdi dünyada bizim gibi bir hareket olsaydı, bizim gibi bir harekete karşı da herhangi bir devlet, herhangi bir güç savaşmış olsaydı ve karşısında bizim söylemlerimizi ve bizim tutumlarımızı ortaya koyan bir hareket olsaydı, bin defa şükrederlerdi. Gelip anlaşırlardı, kısa sürede çözerlerdi yani. Ama ne var ki muhatabımız Türkiye yani. Türkiye açısından bizimle mücadele bir siyasal sorun değil yani. Eğer siyasal bir sorun olsaydı Türkiye gelir anlaşırdı. Bir hak ve özgürlüğün alınıp verilmesi sorunu olsaydı Türkiye'yle anlaşabilirdik. Sorun bu değil, Türkiye Kürt halkını yok etmek istiyor. Yok etmenin gündemde olduğu bir hak sorunu, hukuk sorunu, anlaşma sorunu, tartışma sorunu olmaz. Yok etmek istiyor neyi tartışacak. Onun için, Türk devleti şuanda mevcut durumda ne tartışacak bir düzeydedir ne de herhangi bir çözüm için oturulacak, konuşulacak bir düzeydedir. Sadece bizim yapacağımız Türk devletinin bu yok etme anlayışını inkar etme anlayışını kırmamız gerekiyor. Şimdi mücadelenin düzeyini tabi tek başına biz belirleyemeyiz yani.

Birde mücadelenin düzeyi, savaştığımız güçle ilgili bir olgudur. Tabi ki biz taktiklerimizi stratejilerimizi ona göre belirleyemeyiz. Ama mücadele taktikleri stratejileri tümden de mücadele ettiğin güçten bağımsız ele alınamaz yani. Şimdi gelinen aşamada Türk devleti bu kadar inkarcı politikayı sürdürüyorsa bu konuda ısrar ediyorsa , halkımızın da eylemlerini eskisinden daha farklı biçimde yükseltmesi gerekiyor. Artık eski ey-

www.anarsizkultur.org

lem tarzıyla, eylem biçimleriyle Türk devletinin bu inkarcı soy kırımcı politikasına geri adım attırmak mümkün değildir. Şunu söylüyoruz bu politikaya sadece ordu değil AKP hükümeti de sorumludur. AKP hükümeti bizzat içindedir. Ve Önderliğimizin zehirlenmesiyle ilgili karar Terörle Mücadele Yüksek Kurulu'nda alınmıştır. Terörle Mücadele Yüksek Kurulu'nda AKP hükümetinden Abdullah Gül de vardır yani. Bu da anlaşılıyor ki bizim böyle hükümetin zaman zaman böyle hükümetin toplumu uyutmak için söylediği demokratik söylemlere aldanmadan, bu konuların aldatmaca olduğunu düşünerek demokratik mücadelesini serhıldanlığı daha da yükseltmeli geliştirmelidir. Bir kere halkımızda bunu bekliyoruz.

Gençlik duruşunu belirlemeli

Gençlikten ise çok şey bekliyoruz. Bir toplumun mücadelesinin asıl sonuçlarını belirleyecek esas nokta gençliktir yani. Hele Kürt halkının nüfusunu %60'ı gençliktir yani. Bu yönüyle Kürt halkı diyince aklımıza gençlik gelmelidir. Gençlik Kürt halkının çoğunluğudur. Bu açıdan gençliğin şu anda ki duruşunu kabul etmiyoruz. Kesinlikle kabul etmiyoruz yani. Halkımızın kimliği bu kadar inkar edilirken, halkımızın üzerinde katliam ve soy kırım planları yapılırken, gençliğin benim durumum ne olacak demesi bırak anlamayı dinlemek bile istemiyoruz. Gençlik kesinlikle halkının sorunlarından birinci dereceden sorumludur. Toplumda çeşitli örgütlenmeler var, kurumlar var. Herhangi bir bileşen değildir halkın ta kendisidir. Ve halkın bütün bu özgürlük sorunlarında, demokrasi sorunlarında mücadele edip çözmesi gereken toplumsal kesimdir.

Bu yönüyle gençliğin her türlü geri tartışmayı bırakması, tabi geri tartışmalar birazda pasifist diyelim biraz öyle görünüyor yani. Hiç yapmıyorlar demiyoruz yani ama yeterli değil yani. Önderliğimiz bize şunu söylüyordu diyordu "Çok çalışmak çok eylem yapmak mücadeleci olmak demek değildir" diyordu. Ya da "devrimci olmak değildir" diyordu. Devrimci olmak düşmanın çabasının bir adım önünde olmaktır. O iki-üç adım atıyorsa sen dört adım atacaksın. Onun temposu beşse senin tempon altı düzeyde olacaktır. Şimdi gelinen aşamada Türk devletinin Kürt halk üzerinde politikası dikkate alındığında doğal olarak eylemlerimizin, örgütlenmelerimizin de eksik olduğu görülüyor yani bunu geliştirmemiz lazım. Yoksa tamam mücadele ederiz ama bütün imhacı, inkarcı, katliamcı politikalarını püskürtemeyiz yani. Bu bir yönüyle de devletin tedbirlerinin dışına çıkmayan bir mücadele pasifisttir yani. Elbette yeri geldiğinde bazı reformlar için mücadele edilir, küçük haklar için de mücadele edilir. Biz bunlara karşı değiliz ama şu andaki durumda Türk devletinin politikası inkar ve imhayı sürdürmektir. Önderliğimizi imha etmektir.

Zehirlemeyle ateşkes arasında bir bağ var

Önderliğimizin zehirlenmesiyle ateşkes arasında bir bağ olduğunu düşünüyoruz. Yani şöyle bir kuşkumuz var. Ateşkes sürecinde örgütümüz hareketsiz, gerilla hareketsiz yani diğer bir deyişle ateşkes durumuna geçmiş. Böyle bir durumda Önderliğimizin imhası gerçekleşirse bu örgütte sarsıntı yaratacak, bu sarsıntı ortasında da gerilla harekete geçemez moral bozukluğuyla bundan yararlanarak üstlerine gider tasfiye ederiz biçiminde bir hesap olmuş olabilir. Yine de böyle olmuştur demiyorum ama bir kuşkudur yani. Önderliğimizin zehirlenme girişiminin yapıldığı süreçten böyle ateşkes isteklerinin gelmesi tabi ister istemez arkadaşlara bu soruyu sorduruyor. Biz niye bu soruyu soruyorsunuz demiyoruz ama tabi bu da bir ihtimaldir. Ama biz de o koşullarda ateşkesi uygun gördük. Yani bizde işte çözüm yapmak isteyene fırsat tanımak istedik ama şimdi gelinen aşamada görülüyor işte Ekim'den bu yana altı aylık bir zaman geçti. Hiçbir adım yok. O yönüyle halkımıza çağrımız; biz üzerimize düşeni yaptık Türk devletinden cevap gelmedi. Türkiye'deki demokrasi güçleri de yeterince etkili değil. Bu açıdan halk dilinde dendiği gibi, kendi göbeğini kendin keseceksin. Herhalde artık bu noktaya geldik, kendi göbeğimizi kendimiz keseceğiz. Kendi mücadelemizi en etkili biçimde yürüterek özgürlüğümüze kavuşacağız.

Tabi gençliğe, bu konuda mevcut durumdan mutlaka kurtulma çağrısı yapıyoruz. Şunu da söylüyoruz gençliğin eylemleri var ama yetersizdir. Önderliğiniz esaret altındayken halk bu kadar inkar edilirken, halk üzerinde soy kırım ve katliam planları yapılırken gençlik bu düzeyde mi olur. Halk gençlere şunu demeli **"Bir zamanlar PKK bir gençlik hareketiydi. Apocu Hareket bir gençlik hareketiydi. Bunlar görevlerini nasıl yerine getirdilerse, nasıl yaşadılarsa ve nasıl pratikleştilerse siz de öyle gençlik olun. Yaşamınız da, pratiğiniz de yetersizdir"** deyip eleştirmelidir.Biz gençliği çok eleştirmek istemezdik. Tabi gençliğin de tecrübesizliği var ama gelinen aşamada gerçekten özgürlük sorunu demokrasi sorunu ve Türk devletinin politikaları dikkate alındığında gençliğimize böyle bir uyarı yapılması gerekiyordu. Bizde bu uyarıyı yapıyoruz.

www.arsiv.kurdi.org

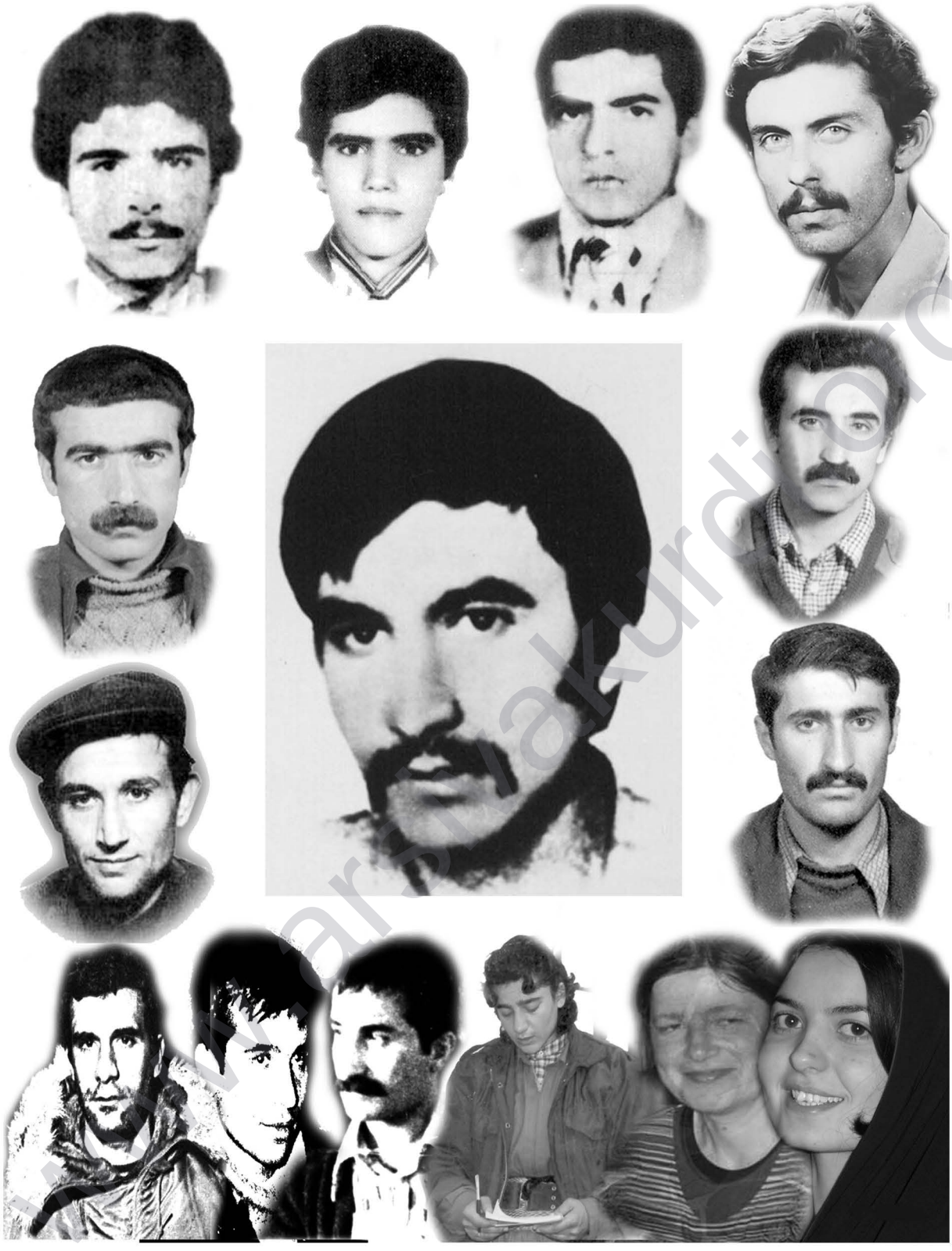

Mayıs Şehitlerini Saygıyla Anıyoruz!

Komalên Ciwanan Ewropa

www.arsivakurdi.org

Karizmatik Öncü HAKİ KARER

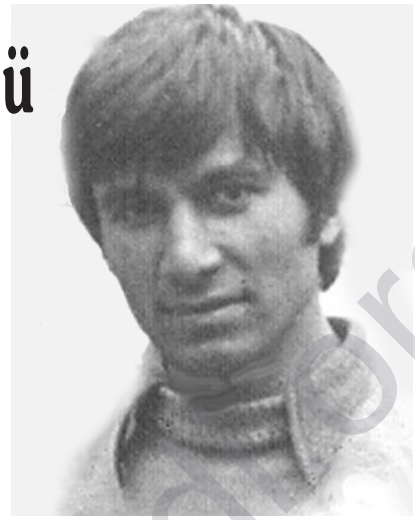

Firaz BARAN

PKK hareketinin gelmiş geçmiş en kilit isimlerinden biri Haki Karer'dir. Bunun nedenlerini başlıklar halinde şöyle sıralayabiliriz:

A- PKK kadroları içinde Kürdistan'da örgütlenmeyi resmi olarak başlatan ilk kişidir.

B- PKK ilkelerinin oluşumuna kişilik özellikleriyle damga vuranlardan birisidir.

C- PKK tarihinde önemli olan 1977 toplantılarında en geniş katılımı sağlayan kişidir.

D- PKK'nin ilk enternasyonalist şehididir.

A- Kürdistan'a Giden İlk Öncü kadrolardan birisidir

PKK'yi kuran çekirdek kadro 31 Aralık 1975'te Ankara'da bir toplantı yaptı. Toplantıda hareketin liderliğine Abdullah Öcalan, yardımcılığına da Haki Karer getirildi.

Bu toplantıda şu belirlemeler yapıldı: *"Şimdiye kadar Ankara'daki üniversitelerde ve Tuzluçayır semtinde örgütlenme yapıldı. Örgütün amaç ve hedefleri netlik kazandı ve ideolojik doğrultu belirlendi. Amaç Kürdistan halkını örgütlemek ve özgürleştirmektir. Bu amaçla Kürdistan'a gitmemiz gerekmektedir."*

Kürdistan'a giden ilk kişi Haki Karer oldu. Haki Karer, 1976 Ocak ayında sırtına aldığı bir battaniye ile önce Adana'ya, sonra da İskenderun'a getti. Buralarda altı ay inşaatlarda çalıştı ve Kürtler arasında örgütleme yaptı. (Halen bu iki şehirde örgütlediği çok sayıda Kürt ailesi ulusal mücadele içinde bulunmaktadır.) Daha sonra da Batman'a gitti.

Batman'daki diğer Kürt örgütleri Kürt olmadığını öğrenince aleyhte propaganda yaptılar. *"Kürt değil. Burada ne arıyor? Acaba değişik amaçları mı var"* diyerek halkın içinde konuşmalar yaptılar. Haki Karer, "Bunlar böyle söylüyorsa bir Kürt arkadaş gelsin. Önemli olan amaçlarımızın halka ulaşmasıdır" diyerek Antep'te çalışmalara başladı. Örgüt, çağdaş Kawa Mazlum Doğan'ı Batman'da görevlendirdi.

Mazlum Doğan da örgütün doğrularını yüksek ideolojik duruşu ve yüksek teorik birikimiyle Batman'a taşırdı ve altı ay içinde PKK'yi şehirde en güçlü örgüt haline getirdi.

Haki Karer de örgütün doğrularını Antep'te yaymaya başladı. Hem çalışıyor, hem örgütlenme çalışmaları yapıyordu. 1977'nin Mart ayına gelindiğinde azımsanmayacak bir güce ulaşıldı. Antep gibi bir sanayi şehrinde fabrikalarda, okullarda ve mahallelerde artık bir PKK gerçeği de ortaya çıkmıştı.

Kürdistan'a giden ilk kadroların şöyle bir öne-

PKK mücadelesi içinde şu ana kadar (tam sayı bilinmese de) Türkmen, Türk, Çerkez, Arap, Gürcü, Laz, Alman olan yüzlerce gerilla şehid düştü. PKK hareketinin enternasyonal bir özünün olması, diğer halklardan devrimcilerin PKK'ye katılmalarının temelinde Haki Karer ve Kemal Pir gibi PKK kurucularının olmasının büyük bir rolü vardır.

www.arsivakurd.org

mi de var: PKK hareketi o zaman yoktu. Onların örgütlediği insanlar başkalarını, onlar da başkalarını örgütledi ve bugüne gelindi.

B- PKK ilkelerinin oluşumunda kişilik özellikleriyle damga vuranlardan birisidir

1975-76-77 yıllarında PKK'nin ekonomisi yoktu. Haki Karer inşaatlarda çalışarak arkadaşlarına destek olmaya çalışıyordu. Bugünkü büyük olanaklar ve milyonların desteği yoktu. Yine örgütlenme çalışmalarında da çok emektardı. Kiraladıkları tek göz odaları birer eğitim yuvası haline getirdi ve yüzlerce Kürt gencine ulus, tarih ve mücadele bilinci kazandırdı. Bu özelliğini diğer kadrolar da örnek aldılar. Bu nedenle PKK tüzüğüne "PKK kadrosu emekçidir" sözü girdi.

C- 1977 toplantılarında en geniş katılımı sağlayan kişidir:

1977 yılına gelindiğinde PKK hareketi Antep, Batman, Elazığ, Dersim ve Pazarcık başta olmak üzere Ağrı, Kars, Mardin, Amed gibi şehirlerde çok sayıda kadro, sempatizan, taraftar kitlesiyle adından söz ettirmeye başladı. Hareketin lideri Abdullah Öcalan, o yıl yanlış hatırlamıyorsam 12 şehirde 8 saat süren toplantılar yaptı. Bu toplantılarda Kürdistan tarihi ve nasıl mücadele edileceği konusunda makro ve mikro açıklamalar yaptı.

Bu açıklamalar aynı zamanda PKK hareketinin çekirdek kadrosunun yıllarca biriktirdiği bilgilerin Başkan Apo tarafından sentezlenerek kadrolara aktarılması da oluyordu. Toplantıya katılanların büyük çoğunluğunu 18-22 yaş arasındaki kadrolar veya taraftarlar oluşturuyordu. Öcalan'ın derli toplu bilgilendirmeleri kadrolar için fikirsel bir çığır oldu. Bu toplantıların sonuncusu Antep'te yapıldı. Toplantılarda en geniş katılım da Antep'te sağlanmıştı. Antep toplantısının organizatörü Haki Karer'di.

D- PKK'nin ilk enternasyonalist şehididir:

PKK mücadelesi içinde şu ana kadar (tam sayı bilinmese de) Türkmen, Türk, Çerkez, Arap, Gürcü, Laz, Alman olan yüzlerce gerilla şehid düştü. PKK hareketinin enternasyonal bir özünün olması, diğer halklardan devrimcilerin PKK'ye katılmalarının temelinde Haki Karer ve Kemal Pir gibi PKK kurucularının olmasının büyük bir rolü vardır.

Eğer PKK milliyetçi bir örgüt olsaydı, dar yaklaşsaydı ne kendini anlatabilirdi, ne de başka halklardan devrimcilere çekici gelebilirdi. PKK hareketinin akıl dolu politikaları onu büyütmüştür. Örneğin kadınların ordulaşmaya kadar gelebilmeleri, dört parçada örgütlenme stratejisi, enternasyonal öz...

Bunlar büyük yatırımlardır ve çok büyük kazanımlar sağlamıştır. Ne mutlu PKK'ye ki Kürt halkının özgürlüğü için en fazla devrimci kazanan örgüttür. İşte bunda Haki Karer ve Kemal Pir'in belirleyiciliği görülmelidir.

Haki Karer'in birleştirici bir özelliği vardı

Haki Karer, 18 Mayıs 1977'de Antep'te katledildiği zaman Kürdistan ve Ankara'daki bütün PKK'liler Antep'e geldi. Hepsi onun için ölmeye hazırdı. Bütün mücadelelerde böyle herkesi birleştiren devrimciler vardır. Haki Karer için herkesin böyle seferber olması onun ne kadar sevildiğinin göstergesi. Bu sevginin temelinde de sayısız kadroyu eğitmesi, onların yerine çalışması, onların boşluğunu doldurması, onların hatalarını yüzlerine vurmak yerine düzeltmesi, güzel elbiseleri onlara giydirip eskilerini kendisinin giymesi, kendisinin aç kalıp arkadaşlarını aç bırakmaması yatar...

Öyle kolay olmadı. Bugün devrimci olmaya karar veren herkese hemen silah verilebiliyor veya değişik olanaklar hemen hazır olabiliyor. Ama başlangıçta hiç bir şey yoktu. Onun için onların sıfırdan başlatıp bizlere emanet ettiği bu kavgayı zafere götürmek boynumuzun borcudur.

Dikkat edilmesi gerekilen önemli bir not

Haki Karer, şehid düştükten sonra arkadaşları cenazesini doğduğu yer olan Ordu'nun Ulubey ilçesine götürdü. Ulubey'deki bütün devrimci örgütler cenaze törenine katıldı. Oysa o dönem çok keskin çizgiler vardı örgütler arasında. Ama Haki Karer öyle kucaklayıcı, öyle uzlaştırıcı ve terbiyesi-kişiliği ve yüksek ahlakıyla öyle insan doluydu ki herkes ona saygı duyuyordu. Bu da bir devrimci için önemli erdemlerdir.

(Büyük Önder Haki Karer'in kısa portresi ve Başkan Apo'nun yaptığı değerlendirme internet veya geçmiş dergilerimizde olduğu için tekrar olmaması için yazılmamıştır. Okuyucu buralardan okuyabilir.)

www.arsivakurd.org

Mahmut ASLAN

Zindan Kahramanları

Kürdistan'ın zindan kahramanları, hayatlarını inançları uğruna ya feda edip şehit oldular ya da ağır hastalık ve sakatlıklarla gazi oldular.

Kürdistan tarihindeki isimsiz kahramanları temsil ettiler...

İnançlarına bağlı, Apocu yaşamın teorik ve pratik ilkelerine sevdalıydılar.

'*Kürdistan, Apoculuk*' denince kalpleri bir başka atardı zindan kahramanlarının.

Beyinlerinde hep halkların kardeşliği ve özgürlük aşkı vardı...

Demir parmaklıklar arkasında direnç yüzlü kahramanlar, hayatlarının baharında 12 Eylül faşizminin en ağır vahşetini yaşadılar.

12 Eylül vahşetinin toz duman ortamında bu kararlı gençler, Kürt halkının gönlünde, beyninde unutulmaz yerlerini aldılar. Hepsi delikanlı çağında halkların özgürlüğü için gözlerini kırpmadan kendilerini ateşe atarak şahadete yürüdüler.

12 Eylül vahşetinin kucağına oturmayıp direniş ateşini ve meşalesini yükseltiler.

Demirci Kawa, Kyakser, Ahmedê Xanê, Seyit Rıza, Leyla Qasim gibi kahramanların izinde, çağdaşlarını yaratarak tarihe mal oldular.

Tüm özlemleri bir avuç özgür vatan toprağıydı ve ona gömülmek istediler. Tüm enerjilerin kaynağı olan batmayan güneşin sevdalılarıydılar.

Onlar, Esat ve zebanilerinin devletin istediği gibi düşünmeyen, devletin kalıbına girmeyen herkese, her şeye yasak getiren faşist anlayışlarını ellerinin tersiyle reddettiler.

Onlar, '*dilimizi, kültürümüzü, inançlarımızı, düşüncelerimizi, hak ve özgürlüklerimizi, zalime, işgalciye, soysuza karşı savunmak durumundayız*' dediler ve her koşulda halkların savunucusu oldular.

Onlar zalime, işgalciye yalvararak zalimin, işgalcinin insaf ve merhametine sığınarak

"Cunta askeri darbe ile işbaşına geldiğinde, tüm ülkede gelişen olaylar bıçakla kesilir gibi kesilmişti. Siyasal mücadele en düşük noktaya indirilmişti. Hapishaneler kısa zaman içinde dolduruldu, muhalefet artık cezaevindeydi. Ve cunta tüm hışmıyla cezaevlerine yüklendi."

www.arsivakurdi.org

halkların savunulamayacağını, korunamayacağını biliyorlardı.

Onlar *'teslimiyetle mücadelenin zorlu, çetin yolları aşılmaz'* diyerek, hedefe **"Direnmek Yaşamaktır"** şiarıyla kararlı adımlarla özgürlüğe yürüdüler.

Onlar, en hafif ifadesiyle vahşet şartlarında bile Kürdistan sevdalarını deşifre ettiler. Çoğu zaman tek başlarına kör hücrede dost sohbetine hasret kaldılar. Ama doğru bildikleri Apocu yolda yalnızlıklarını onurlu direnişlerle kırdılar.

Onlar, 12 Eylül faşizminin kırdığı fidanları, yok sayılan Kürt'ü Kürdistan toprağında yeşertmeyi başardılar.

Onlar, sahte yurtseverlerin sayısız yalanlarını reddedip tüm enerjilerin kaynağı olan Güneşin yoldaşları olmayı tüm dünyaya direnişleriyle ilan ettiler.

Karanlıklara mahkum edilen Kürdistan'ın Öcalan'ın perspektifiyle aydınlığa kavuşacağına inandılar. Onlar zora talip oldular, mücadelenin uzun soluklu olduğuna, sabır ve kanla yoğrulması gerektiğine inandılar.

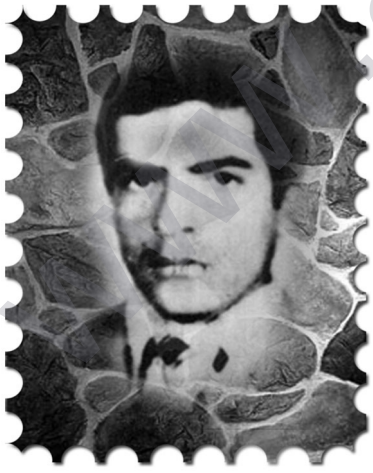

Mahmut ZENGİN

Direnen bir kere ölür, teslimiyet bin kere öldürür

Kör hücrelerden başlayıp saniye saniye ölüme kadar uzanan bir yaşama talip oldular, gençliklerini ağır işkence koşullarında ölümüne zindanlarda, hücrelerde geçirdiler.

Onlar, Amed 5 nolu zindanı denilen vahşet mekanında Apocu ruh ve aşkla yurtseverliğin çıtasını yükseltiler.

Onlar, vahşeti, işkenceleri yaşarken bile halkın sorunlarını

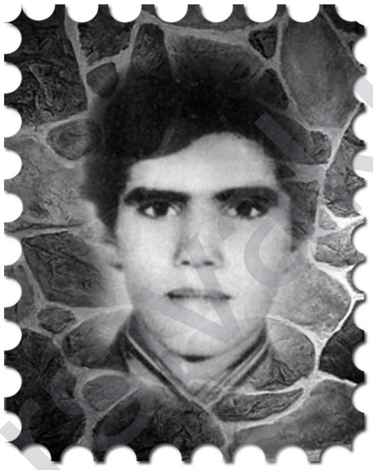

Necmi ÖNER

kendi sorunlarından üstün haklılıklarını emir kulu hakimlerin yüzlerine haykırarak, gelecek nesillere direnişin yolunu gösterdiler.

Onlar, telli duvaklı bir sevgilinin değil Kürdistan özgürlük mücadelesinin yolunda yürüdüler ve asla pişmanlık duymadılar.

Onlar, Kürdistan tarihine yeni kahramanlar armağan edip umudun, zaferin yolunu gözlerimize çivilediler.

Onlar, görülmemiş, düşünülmemiş direnişlerle dünya halklarına yeni direniş yollarını göstermekte öncülük ettiler.

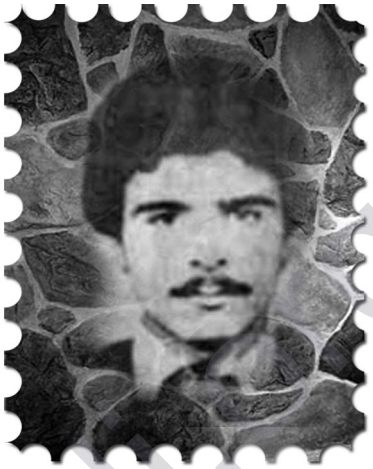

Eşref ANYIK

Onlar, Kürdistan halkının doğal demokratik haklarına kavuşması için direnerek şehit ve gazi oldular.

Onlar, dili yasaklanmış, kültürü yasaklanmış, varlığı yok kabul edilmiş Kürtlerin özgürlüklerine kavuşmalarını görmeseler de, direnişlerinde zaten özgürlüğü yakalamıştılar.

Onlar kötü sahnelenmiş tiyatroyu andıran mahkemelerde özgür Kürdistan'ı haykırırken, yoldaşları Kandil'e, Cudi'ye, Bagok'a, Gabar'a onlara bağlılık gereği özgürlük rüzgarları estiriyorlardı, Kürdistani renkleri özgürce dalgalandırıyorlardı.

Onlar, Kürdistan sevdasıyla zamana, şartlara, zorluklara mekana meydan okudular...

Onlar, şahsi çıkara, şöhrete ve servete meyil etmediler.

Onlar, idealleri, inançları, geleceği yok edilmek istenen Kürt halkının önce bilinçte, sonra da fiilen yok olacağını biliyorlardı.

www.anarkurdi.org

Bu bilinçle şahsi çıkarları için değil, Kürt halkının özgürlüğü için zorlukları aşarak beyinsel özgürlüğe kavuştular. Onların inançlarında köşe dönmek, hile ile ihale almak, haraç almak, başkasının emeğini çarçur etmek yoktu. Arkadaşlarına vefa, sadakat ile bağlanma vardı.

Onlar, özgürlüğün bedelini canlarıyla ödeyip Kürdistan tarihini yeniden kanlarıyla yazan boyun eğmez direnişleriyle, **"direnen bir kere ölür, teslimiyet bin kere öldürür"** diyerek ölümle dost olmuş ateşin ve güneşin çocuklarıydılar.

Onlar, zulmün ocağında bir deri bir kemik kalmışlardı, ama çelik yürekliydiler, dostluk, yiğitlik, mertlik, vefa ve sadakatin sembolüydüler. **"Direniş insanı zafere, kararsızlık tehlikeye, teslimiyet de ihanete ve ölüme götürür"** diyen boyun eğmez Apocuydular.

Onlar, sonbahar soğuğunun sarartıp bıraktığı çınar yaprakları gibi solmadılar, baharı yaşayarak, bahar enerjisini inancını yüreklerine doldurup, Kürdistan'a direniş ikliminin temelini attılar.

Onlar, Kürt'e reva görülen sistemin bekçiliğini yapmadılar, özgürlük mücadelesinin gereğini yaptılar.

Onlar, Kürt'e reva görülen sistemin sistemsizliğini sorguladılar, yasakçı, yok sayıcı, asimilasyoncu ve sömürgeci düzene karşı direndiler.

Onlar, zulme, işkenceye, haksızlığa uğradılar.

Onlar; mevcut sisteme, pardon sistemsizliğe alternatif olacak şaibesiz, lekesiz, herkes için adaleti, eşit şartlarda kardeşliği

savundular. Düşmanın yarattığı aynı cehennemde direnerek özgürlük yarattığımız, aynı acıları ve sevinçleri paylaştığımız, gençliklerini yaşamadan ihtiyar olan, her türlü insanlık dışı işkencelere rağmen işgalci sistemin adamı olmadılar.

Onlar, her çeşit şahsi vaatleri reddedip inandıkları gibi yaşamayı esas aldılar.

Onlar, tecritle, işkenceyle, zulümle teslim alınmak istendiler.

Onlar, tarihin tanık olduğu ender direnişlerle özgürlüğe yürüdüler. Alınlarına teslimiyet lekesini sürmediler.

Onlar, Kürt halkının çağdaş tarihinin temel taşları oldular.

Onlar, inandıkları Apocu yolda dimdik yürüyen, şahadeti ve gazi olmayı göze alan, fakat hiçbir zaman teslimiyeti kabul etmeyen tarihsel kişiliklerdirler.

Onlar, şehitlerimiz, gazilerimiz, kısacası halkımızın gözbebekleridirler.

Onlar, yurtseverlerin kalp atışlarında, soluklarında, gözyaşlarında, kahkahalarında, zılgıtlarında, direniş barikatlarında, kısacası yaşamın her alanında yaşayacaklardır.

Fedakarlığın fedaisi Ferhat Kurtay

Mardin bölgesinde Apocu hareketin gelişim evresinde tanıdığım ve parti tarihinin en ileri özlü değerlerinin somut ifadesi olan, ulusal ve toplumsal özgürlük kavgasında tereddütsüz hayatını adayarak katkı sağlayan parti ve halk şehitlerimizden Ferhat Kurtay'ı sizlere tanıtmaya çalışacağım.

'Çalışacağım' diyorum ama bildiğim bütün kelimeleri ifade etsem bile eksik anlatacağım muhakkaktır!Onların affı ve sizlerin hoşgörüsüne sığınarak yazmaya çalışacağım.

www.azadiyekurdi.org

Ferhat arkadaş Mardin'in Kızıltepe ilçesi Xurs köyünde (Gundê Uzer) doğmuş, daha sonra Kızıltepe merkezine yerleşmişlerdir. İlk ve orta okulu Kızıltepe'de okuyan Ferhat, yatılı okul sınavlarında İstanbul Haydarpaşa Lisesi yatılı bölümüne kayıt yaptırmış, iki sene bu okulda öğrenimini sürdürdükten sonra 1971-1972 öğrenim yılında Sarıyer Lisesi'ni bitirmiştir.

Aynı yıl Karadeniz Teknik Üniversitesi Elektrik Mühendisliği Bölümü'nü kazanarak eğitimini Trabzon'da sürdürmüştür. Okulu başarı ile bitirir. Yüksek elektrik mühendisi olarak Diyarbakır'a tayin edilir.

Yurtsever bir aileden gelen Ferhat arkadaş, okul yıllarında da boş durmaz.

Kürt ve Kürdistan üzerinde araştırmalar yapıp özgürlük yollarını bulmaya çalışıyordu.

Ferhat arkadaş çevrede sevilen, sayılan ve herkesin güven duyduğu bir kişilik sahibiydi.

Kürtçe ve Türkçe dillerine olan hakimiyeti, insanlara yaklaşımı, herkesi etkiliyordu.

Askerliğini Eskişehir ordu evinde asteğmen olarak yapar. Yaşamını askerlikte sürdürmesi için üst düzey "komutanları" onu ikna etmeye çalışır ama Ferhat arkadaş reddeder.

Askerliği döneminde Eskişehir'de okuyan Kürt öğrencilerle diyalog kurar, hemen hemen tüm Kürt öğrencilerini kendisine bağlar ve bir saygınlık oluşturur.

Askerlik bitiminde Kızıltepe'ye gelir.

O dönem siyasi propaganda ve ulusal mücadelenin çözüm yollarının had safhada tartışıldığı dönemdir.

Ferhat arkadaş da zaman zaman bu tartışmalara katılırdı ama hiçbir siyasi harekete meylini ifade etmiyordu.

Adeta siyaset üstü bir tarz içindeydi.

Siyasi hareketlerin üst düzey yöneticileri Ferhat arkadaşı kendi saflarına katmak için büyük bir çalışma içindeydiler.

Bir ara Kızıltepe Belediye Başkanı olması için siyasi hareketler teklif götürdü ancak o reddetti.

Ferhat arkadaş, Mardin köy elektrifikasyon baş mühendisi olarak göreve başladı.

Köylere elektrik vermeye başlayınca halkla olan diyalogu katlanarak devam etti.

Kendi başına bir örgüt gibi çalışıyordu.

Apocu hareketle *(Kürdistan Devrimcileri)* ilişkileri seviyeli ve saygı çerçevesindeydi.

Apocu harekete katılması

1978'de bir yaz günü Kızıltepe belediye parkında oturuyordum.

Karşı yoldan Önderliğin geldiğini gördüm.

Kalkıp kendisini karşıladım ve parkın içine (güvenlik açısından) girmeden bir arkadaşın evine gittik.

Son gelişmeler hakkında bizi bilgilendirdi ve parti program taslağını bize verdi.

- **Bir tane de Ferhat Kurtay'a verin,** dedi.

- **Abi, onu tanıyor musun?** dedim.

- **Evet, birkaç kez sohbet etmiştim, program taslağını ona verin, yakın bir zamanda gelip onunla konuşacağım,** dedi .

Program taslağını Ferhat arkadaşa verdik. Gözlerinin içi gülüyordu.

- **Ya demek Apo'yu tanıyorsun**, dedim kendisine.

- **Evet, öyle. Bir şey yaparken esaslı yapmak gerekir**, dedi.

Kısa zaman sonra Önderlik geldi ve Ferhat arkadaşı çağırmamızı istedi.

Yine bir arkadaşın evinde toplanmıştık, gelişmeler hakkında sohbet ediyorduk.

Ferhat arkadaş güler yüzü ve parlayan yeşil gözleriyle çevreyi süzdü. Önderlik:

- **Gel Ferhat yanıma otur,** dedi.

Ferhat büyük bir saygı ile herkesin elini sıkarak Başkan'ın yanına oturdu. Ve hatırladığım kadarıyla şu diyalog gelişti:

- Ferhat arkadaş istiyorsan yalnız konuşalım.

- Hayır, arkadaşlardan saklayacağım bir şey yok.

- O zaman konuşalım. Sana verilmek üzere parti program taslağını bırakmıştım, aldınız mı?

- Aldım, inceledim.

- Peki ne diyorsun?

- Yarın pazartesi gidip devletle tüm bağımı koparacağım (görevinden istifa) ve kendimi Kürdistan ve parti hizmetine adayacağım.

- Yok, Ferhat şimdilik istifa etmen doğru değil. Bakalım zaman ne gösterir? Bu görevi-

www.arsivakurd.org

ni de halkın hizmetine sunabilirsin.

- Nasıl isterseniz? Ben profesyonel çalışmaya hazırım.

Bu konuşmalara tanıklık eden arkadaşlar olarak sevincimizden ne yapacağımızı şaşırmıştık. Artık Ferhat bizim gibi düşünüyordu. Bundan daha güzel bir şey olamazdı. Bölgede bomba etkisi yapmıştı Ferhat'ın Apoculara (Kürdistan Devrimcileri'ne) katılması. Ferhat arkadaş bölgede yapılan siyasi tartışmaların odak noktası haline gelmişti ve tartışmalar gençlikle sınırlı olmaktan çıkmış, halka yansımıştı. Ferhat'ın gittiği hemen her köy ikna oluyor ve devrimin hizmetine giriyordu.

Ferhat Kurtay
PKK'nin isim babasıdır

27 Kasım 1978 yılında aralarında Ferhat arkadaşın da bulunduğu bir grup arkadaş, Lice'nin Fis köyünde toplanıp PKK'nin kuruluşunu gerçekleştiriyorlar. Kurulan partinin isminin "PKK" olmasını Ferhat arkadaş önermiş ve kabul edilmiştir. Yani Ferhat Kurtay, PKK'nin isim babası olarak tarihe geçmiştir.

1979 yılında Diyarbakır-Mardin yolunda yakalanan bir arkadaş, yapılan işkencelere dayanamayıp kaldıkları yerleri göstermeye başlar. Kızıltepe'de bir evi gösterir. Tesadüfen o gece Ferhat ve Hayri Durmuş arkadaş da orada yatmışlar. Bu baskında ikisi de yakalanır, soruşturmaya alınırlar. TC'nin tüm vahşi işkenceleri kendilerine uygulanır, yüksek rütbeli subaylar soruşturmalarına tanıklık eder. Ama onlar halka, partiye ve inançlarına sadakat göstererek örnek bir direniş sergilerler. Düşman onları esir almıştı ama beyinlerini ve yüreklerini esir alamamıştı. Ferhat arkadaş cezaevinde de siyasi ve ideolojik olarak kendisini geliştirmeye devam eder. Bu birikimini diğer arkadaşlarıyla da paylaşmak için Mazlum Doğan arkadaşla beraber Hawar gazetesini çıkarırlar. Hawar gazetesi, cezaevinin vazgeçilmez kültürel etkinliği durumuna gelmişti.

Cunta askeri darbe ile işbaşına geldiğinde, tüm ülkede gelişen olaylar bıçakla kesilir gibi kesilmişti. Siyasal mücadele en düşük noktaya indirilmişti. Hapishaneler kısa zaman içinde dolduruldu, muhalefet artık cezaevindeydi. Ve cunta tüm hışmıyla cezaevlerine yüklendi. Özellikle Diyarbakır cezaevine ayrı bir önem verilir. Çünkü Kürdistan'ın ve PKK'nin önder kadroları bu cezaevindeydiler.

Faşist generallerin **"bitirdik"** dedikleri bir anda, insanlığın görmüş olduğu en büyük direnişlerden biri olan, kararlılık ve inanç gerektiren Diyarbakır cezaevi direnişi başladı. Faşist sömürgeci yönetim, tüm iğrenç işkence yöntemlerini kullanarak direnişi kırmaya çalışıyordu. Yeni yeni vahşet yöntemleri icat ederek PKK tutsaklarını teslim almayı hedefliyordu.

Sömürgeci faşist yönetimin bu çılgınca çabalarına Kürt halkının çağdaş ve inançlı kadroları Ferhat Kurtay, Eşref Anyık, Mahmut Zengin ve Necmi Öner, 1982'nin17 Mayıs'ı 18 Mayıs'a bağlayan gece Diyarbakır zindanındaki vahşete dur demek için 33. koğuşta birbirlerine kenetlenerek bedenlerini ateşe verdiler.

İnsanın en son vereceği tek bir şey vardır, o da kendi canıdır. İşte bu şehit arkadaşlar ve tüm Kürdistan şehitleri, en son verebilecekleri canlarını büyük bir özveriyle, fedakarlıkla, inançla; bize iyi, özgür ve onurlu bir gelecek sağlamak için şahadeti göğüslediler.

Hepsi de yaşamlarının baharındaydılar. Bizlere düşen, onlara layık olmak için bize emanet ettikleri bayrakları büyük bir fedakarlıkla yükseklerde tutmak, kemiklerini sızlatmamak için onları anmak ve mücadelelerini yürütmektir. Onların anısı tüm mazlum halkların kurtuluş müjdecisi olsun.

Mayıs şehitlerine bin selam!

Kürdistan ve Türkiye devrimci hareketinin önderlerinden Haki Karer, Ferhat Kurtay, Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan, İbrahim Kaypakkaya, Leyla Qasim ve adlarını sayamadığım nice yiğidin şahadet yıldönümleri Mayıs ayına rastlamaktadır.

Mayıs şehitlerini anmak, onların değerlerine sahip çıkmak için tüm devrimcileri ve yurtseverleri duyarlı olmaya çağırıyorum. Onların bedellerle yarattıkları değerleri saygıyla selamlıyoruz. Bu değerlere sahip çıkmak, kaçkınlara ve ihanetçilere tavır almaktan geçer.

www.arsivakurd.org

Amed'in Harika Çocuğu

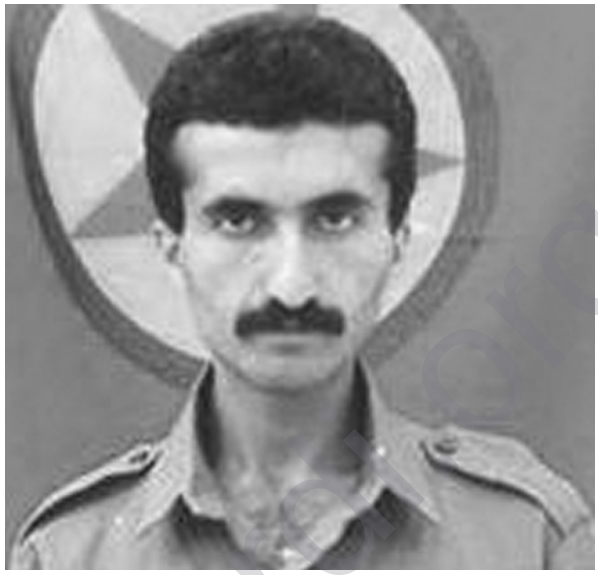

Zana HEVAL

Yunan televizyonu Başkan'la röportaj yapmak için sahaya geldiğinde, o gün kurul sözcüsü olan Sinan heval, Parti Merkez Okulu'nu onlara gezdiriyordu. Kürtçe okulunun kamelyasında masaya serdiği büyük bir haritadan, Amed Eyaleti'nin coğrafyasını anlatıyordu Sinan. Gazeteciler Yunan oldukları için Sinan, haritada stratejik bir noktayı arıyordu ve sonunda **"işte burası, İskender tepesi."**

Aradan yıllar geçmesine rağmen, unutmadığı İngilizce'siyle **"Great Alexander Hill"** dedi.

Tarihi seferi sırasında Büyük İskender'in bu tepeyi çetin savaşlar sonucu ele geçirerek karargah kurduğu için, günümüze kadar onun adıyla anıldığını anlattı. Aradan 2400 yıl geçmesine rağmen İskender Tepesi'nin Amed Eyaleti'nde hem ARGK gerillaları ve hem de Türk ordusu açısından hala stratejik önemini yitirmediğini anlatıyordu.

Büyük İskender'i andırır heval Sinan

Sinan övünerek, Yunanlılara **"biz bu tepeyi kaptırmazdık"** dedi. İki hafta sonra Yunan televizyonunun yayınladığı harita başı görüntüleri Türk televizyon kanallarında da sık sık çıkmaya başlayınca, **"ya heval Sinan tam bir general gibi çıkmışsın"** diyorduk. O da sıcak gülümsemesiyle **"fazla abartmayın"** diyordu.

Her nedense o günden bugüne heval Sinan'ı hatırladığımda Büyük İskender aklıma gelir. Kitaplarda Büyük İskender'in ismiyle karşılaştığımda da Sinan'ı hep hatırlarım.

Hiç şüphesiz güçlü zekası, askeri kişiliği, doğal komutan özellikleri ve insanları etkileme gücüyle bu benzetmeyi çağrıştıran, İskender Tepesi'ne olan bağlılığı.

"Harika çocuk PKK'ye katıldı"

Sinan Amed veya sivildeki ismiyle Murat Demirhan, 1972 yılında Amed'in Kulp ilçesinde dünyaya geldi. '90 yılında yapılan üniversite sınavlarında Türkiye sıralamasında 3. olmuştu. Zamanın Türk gazetelerinde kendisinden **"harika çocuk"** diye bahsediliyordu. Ama

Adı soyadı: *Murat DEMİRHAN*
Kod adı: *Sinan*
Doğum yeri ve tarihi: *Kulp, 1968*
Mücadeleye katılım tarihi: *1992*
Şehadet tarihi ve yeri: *Haziran 1999, Metina*
Görevi: *Amed Eyalet Koordinesi, Metina Bölge komutanı*

www.serxwebun.org

böylesi bir zekadan kendisine hizmet etmesini bekleyen devleti yanılttı Sinan. Öyle yanılttı ki; Türk basını onu bir kez daha yazmak zorunda kaldı. '91'in sonlarında okuduğu akademiden Mahsum Korkmaz Akademisi'ne geçen Sinan arkadaşla ilgili Hürriyet gazetesi; **"Harika çocuk PKK'ye katıldı"** başlığıyla bir haber geçmişti. TC yetkilileri ve basını, Sinan'ın PKK katılmasıyla şaşkına uğramışlardı.

Ünlü çember yarma eylemi ve komutan Sinan

Sinan, Mahsum Korkmaz Akademisi'nde eğitim gördükten sonra kendi deyimiyle eyalete gitti, yani Amed'e. Anılarını anlatırken hep **"biz eyaletteyken..."** sözüyle başlardı. '96 Amed operasyonu esnasında 300 gerillayla birlikte ölüm zemininde ünlü çember yarma eylemini gerçekleştiren komutanlardan biriydi.

Türk ordusu '96 yılında Amed Eyaleti'nde onbinlerce askeri gücüyle başlattığı operasyon sırasında birçok taraftan ARGK güçlerine saldırıyordu. Sonunda 300'ü aşkın gerilla bir vadide çembere alındı. Dört bir yandan etrafı sarılı olan gerillalar, artık *'ölüm zemini'* olarak adlandırılan bir durumda savaşmak zorundaydı. Komutanları gerillalara, çarenin tek bir yönden saldırıya geçerek çemberi yarmak olduğunu anlattılar.

300 gerilla tek bir güç halinde bir tepeye saldırarak çemberi yarmayı başarmışlardı. Tepede 57 Türk askeri öldürülmüş, 8 gerilla da şehit olmuştu. Yanlarına kaldırdıkları TC silahları ve mühimmatlarını alan gerillalar, güvenli bir alana ulaşmışlardı.

Eyleme katılan gerillalar çember yarma eylemini **"meydan muharebesi gibiydi"** diye değerlendirdiler.

Başkan Apo, bu eylemden dolayı Amed Eyaleti'ne özel bir kutlama mesajı yolladı. Operasyon sonrası 24 yaşındaki Sinan da Amed Eyaleti Koordinatör Yardımcısı olmuştu.

"Mutlaka Amed'e döneceğiz"

Bilinen uluslararası komplo nedeniyle Başkan Apo, Ortadoğu'dan ayrıldıktan sonra eyaletlerden ve diğer sahalardan gelen arkadaşların hemen hemen tümü dağılarak Güney'e geçtik.

Sinan'la Önderlik Sahası'ndan ayrıldığımızda kongrede görüşmek üzere kendisiyle vedalaşmıştık. Güney'deki geçiş kampına geldiğimizde Sinan'ın Garê'ye geçmek üzere yola çıktığını öğrendik. Ancak aynı gün bir haber geldi: *"Sinan dönüyor."* Ertesi gün kampa geldiğinde üzerinde Gabardin gerilla elbisesi vardı. Merhabalaştıktan sonra moralini bozmadan ve sıcak gülümsemesiyle **"hainler yolu tutmuşlar"** dedi.

Başkan Roma'dan gönderdiği bir talimatla Sinan'ı Metina bölge komutanı olarak görevlendirmişti. Çünkü Metina gibi zor ve ateş hattındaki bir bölgeyi ancak Sinan'ın tecrübe ve cesaretine sahip olan birisi yönetebilirdi. Sinan, talimatı **"kongre görevlendirmesidir"** şeklinde yorumlayarak **"kongreden sonra mutlaka Amed'e döneceğiz"** diyordu.

Amed'den gelen Hogirê Sor ile Nûman'a bakarak onların da bu konuda onayını aldı.

Sinan arkadaş Amed'den birlikte geldiği arkadaşları hiç yanından ayırmazdı. Çünkü Amed şervanları, tercübe ve savaşkanlıklarıyla her Güney komutanının kapmaya çalıştığı gerillalardandı. Bundan dolayı Başkan'ın Roma'dan gelen talimatını alır almaz hiç tereddüt etmeden Hogir ve Nûman arka-

www.askeri.org

daşları da yanına almıştı.

Amed'i müthiş özlüyordu. Bazen bölgedeki yurtseverliği bütün güzelliğiyle anlatırdı:

"Halkı göreceksin halkı... Liceli analar ambargoyu delerek bize erzak ulaştırmak için birer icatçı olmuşlar..."

Okuldaki son günlerimizde Ciwan Haco'nun **"min navê xwe kola li burcên Diyarbekir"** şarkısını sık sık mırıldanırdı. Bu şarkıyı bilenlere ısrarla söyletir ve yanındaki arkadaşların teybine kaydettirirdi. Başkan'ın Parti Merkez Okulu'nda popülerleştirdiği Gılgameş Destanı'nda Enkidu, Gılgameş'e *"korkunç canavarı yendiğimizde Uruk halkı adımızı surlara yazacak"* diyor. Bu sözleri bir gün Sinan'a hatırlattım, O da **"tabii biz de bir gün mutlaka şehitlerimizin isimlerini Diyarbakır surlarına yazacağız, öyle değil mi?"** dedi.

Amed özlemi ve Metina'ya yolculuk

Aradan birkaç gün geçtikten sonra bir sabah Sinan yanımıza gelerek, **"yollar açıldı, öğleden sonra Garê'ye geçiyoruz"** dedi. Israrlarımız sonucu röportaj teklifimizi kabul etti. Amed Eyaleti tarihi üzerine kendisiyle 50 dakikalık bir röportaj yapabildik. Henüz bitirmeden araba geldi ve yarıda kesmek zorunda kaldık. Ayrılmadan önce fotoğrafını çektik. Yanında Hogir ile Nûman arkadaşlar vardı.

Asfalt yolları geçeceği için sağda solda bulduğumuz bazı sivil elbiseler giymişti. Gabardin gerilla elbisesini dağa ulaşır ulaşmaz giymek üzere sırt çantasına yerleştirmişti. Sinan arkadaş Amed'e dönme umuduyla Metina'ya gidiyordu. O kadar umutluydu ki, bir gün bizi Amed'den aramak için telefon numaralarımızı bile almıştı yanına.

6 ay sonra, kongreden döndükten sonra tekrar Sinan'la karşılaştığımız geçiş kampına geldim. 13 Mayıs günü ayrılırken, kampın muhaberecisi Garê'de çatışmaların olduğunu söyledi. Detaylı bilgi yoktu. Kamptan ayrıldım ve yaklaşık iki ay sonra o gün Garê'nin Metina bölgesinden çıkan çatışmalarda Sinan arkadaşın da şehit düştüğünü haber aldım.

Önderlik sahasında bir sohbetimiz esnasında Amed'den gelen Farqîn arkadaş, **"Amed'de hiç şehit düşmem, oranın dağını taşını avucumun içi gibi biliyorum"** demişti ve Sinan arkadaş da onu bir göz kırpmayla onaylamıştı.

Yine de o bizim merkezimiz

Bilmiyorum, Sinan arkadaş hiç öğrendi mi; 6. Kongre'de Merkez Komite seçimleri esnasında "eyaletten" gelen Serxwebûn arkadaş, O'nu Parti Merkez Komitesi'ne önermişti.

Amed grubu kongre tartışmalarında Sinan'ın boşluğunu derinden hissediyordu. Bazen cevap olamadıkları sert tartışmalardan sonra aralarında, **"keşke Sinan burada olsaydı"** diyorlardı.

Evet, Sinan orada olsaydı Amed Eyaleti'nin sorunlarını ve çözümlerini mutlaka çok gerçekçi ve somut bir şekilde dile getirecekti. Ama O yoktu, olmadığı için de kongre delegeleri Merkez Komite'ye önerilen Sinan'ı tanımıyordu. O'nun kapasitesi ve yiğitliğine tanık olsalardı mutlaka O'nu merkeze layık görürlerdi. Ama yine de o bizim merkezimiz, o sıcak gülümsemesiyle merkezimizi gösteriyor.

"PKK'ye katılan her şeyi öğrenir!"

Bir gün yine Önderlik Sahası'nın kurul odasında bir Türk arkadaş, bize uzun uzun sosyalizmi ve nasıl bu ideolojiyi öğrenerek partiye katıldığını anlatıyordu. Sonra Sinan hevale PKK'ye katılmadan önce sosyalist olup olmadığını sordu.

Sinan da **"valla sadece Kürt olduğumu biliyordum, sosyalizmi PKK'de öğrendim"** demişti.

Bu sözler üzerine Türk arkadaşla **"önce ideoloji mi yoksa milliyetçilik mi?"** tarzında bir tartışma başladı.

Sinan **"PKK'ye katılan her şeyi öğrenir. Ön şartlar aramamak lazım"** diyerek gereksiz gördüğü tartışmayı kesmeye çalışıyordu.

Gerçekten de Sinan heval kendisini PKK içerisinde mükemmel bir şekilde geliştiren kadrolardan biriydi. Bu, PKK'nin sürekliliğini sağlamak açısından önemli bir faktördü.

Sinan gibi kendisini yetiştiren arkadaşları gördükçe insanın devrime olan inancı ve umudu daha da artıyor. Ve ARGK saflarında Sinan gibi birçok arkadaşla karşılaştık, tanıştık.

www.arsivakurdi.org

Pourquoi Pas un Etat Fédéral?

Pınar UÇAR

"Le gourvernement Turc fait fausse route. L'unité nationale ne se fera pas par la "turquisation" des Kurdes. Bien au contraire, la seule et unique chose qu'il parviendra à récolter est la division de la population, la haine, la résistance et la guerre"

Depuis bientôt un siècle, la Turquie se veut être une Nation une et indivisible. Cette conception de l'Etat Nation a été avancée, défendue et imposée par le père fondateur de la Turquie moderne: Kemal Ataturk. Inspiré du concept français, l'Homme voulait la création d'une République moderne basée sur une langue, une culture et un territoire commun.

Un projet ici ambitieux quand on connait la diversité culturelle et linguistique que constitue ce territoire aux peuples diverses. Mais déterminé, Ataturk l'était et les moyens employés étaient, on peut le dire, à la hauteur du but projeté. Car, en effet, cette vision de l'Etat ayant entrainé les conséquences attendues, c'est à dire le refus des peuples concernés quant à la perte de leur identité culturelle et leur opposition au gouvernement, "contraint", Kemal Ataturk a user de la force pour parvenir à son "rêve": répression sanglante, interdiction de la langue kurde et donc des prénoms à assonance Kurde, prohibition également des couleurs rouge, jaune, vert,

interdiction des chants et des fêtes kurdes... Autrement dit, vous l'aurez compris, tout élément et pratique de la culture étaient condamnés. Ceci dans un but unique: uniformiser l'ensemble de la population résidant sur le territoire. Mais la fin justifie-t-elle les moyens? Le projet ambitieux de Kemal Ataturk n'était-il pas, dès le départ, voué à l'échec?

Une diversité culturelle

Le concept d'Etat-Nation, si il peut fonctionner sur un territoire uniforme, n'est pas du tout approprié, et c'est là mon avis personnel, à un territoire comme celui de la Turquie. Trop rigide, cette forme d'Etat est tout sauf démocratique. Car à force de vouloir uniformiser le territoire, on en arrive à en oublier les populations minoritaires.

Leur volonté, leur intérêt propres ne sont plus pris en compte, le respect de la culture est loin d'être la priorité et leur participation à la politique encore moins. Souvent, la tendance, dans cette forme d'Etat, est de penser qu'unité nationale signifie uniformité. L'idée est bien erronée. Car enfin l'Histoire nous montre que la diversité linguistique et ou culturelle d'un pays n'est en rien un

www.arsivakurd.org

frein à l'unité nationale. Prenons la Suisse pour exemple. La Suisse est un territoire qui englobe des populations d'expression allemande, française, italienne et romanche et de foi catholique et protestante. Malgré cette grande diversité, ces différentes tranches de population sont unies au sein d'un Etat central qui veille aussi bien à leur protection mutuelle contre leurs voisins puissants qu'à leur prospérité économique. Et si cette union nationale est possible, c'est parce que loin de vouloir imposer les traits du groupe dominant à l'ensemble du pays dans le cadre d'un régime unitaire-suscitant des sentiments d'aliénation et de séparatisme chez les minorités- la Suisse a opté pour un fédéralisme.

Pour faire simple, il s'agit ici d'une forme d'organisation politique formée de plusieurs entités qui conservent, en vertue de la Constitution fédérale, de pouvoirs propres, de liberté s'agissant de leur mode de fonctionnement, d'organisation et de prises de décisions. Ces entités restent néanmoins soumises à certaines règles, nominativement énumées par la Constitution, qui s'établissent à l'échelon fédéral. Quand aux citoyens, ils jouissent d'une sorte **"de double nationalité"** qui leur permet d'appartenir à une communité où prédominent certaines caractéristiques de langue, de religion, etc. Ceci, tout en participant à une entité politique plus vaste, mieux adaptée aux besoins d'une défense commune et à la gestion d'une économie diverse et concurrentielle.

L'erreur du système turc

Alors, le gourvernement Turc fait fausse route. L'unité nationale ne se fera pas par la "turquisation" des Kurdes. Bien au contraire, la seule et unique chose qu'il parviendra à récolter est la division de la population, la haine, la résistance et la guerre. Car enfin vouloir "turquiser" les Kurdes, c'est vouloir éradiquer leur culture, leur origine, c'est remettre en cause leur existence. C'est tout simplement provoquer "un génocide culturelle". N'attendez donc pas des Kurdes qu'ils courbent le dos et qu'ils se taisent. Aucun peuple ne pourrait accepter pareille condition. Pour que cohabitation et paix puissent exister en Turquie, il n'existe donc qu'une solution:

l'Etat Fédéral. Mettre en place une telle organisation serait reconnaitre les Kurdes comme peuple à part entière, leur attribuer des droits et des compétences politiques relatives à leurs ambitions. Se serait signifier qu'ils ont un droit de regard sur leur avenir.

Soulignons que jamais, au cours de ce siècle, les Kurdes n'ont pu prendre leur avenir en main. Les décisions les concernant ont toujours été prises à leur insue. Leur accorder un pouvoir de décision ne peut être que bénéfique pour les deux **"camps"** puisque de manière logique, la participation des Kurdes au pouvoir politique mettrait fin à ce que le gouvernement appelle **"le terrorisme".** Aussi, doit-on ajouter que cette participation politique doit être une garantie même sans la mise en place du fédéralisme. Etant au nombre de 15 millions en Turquie soit 24% de la population, il est tout à fait invraissemblable que les Kurdes n'aient toujours pas, à l'heure actuelle, de droit politique. Néanmoins, ce n'est qu'une fois reconnus et respectés, que les Kurdes pourront se dire "citoyen" de la Nation et que pourra exister une cohésion sociale au sein du pays.

Le fédéralisme serait bénéfique à la Turquie

Au delà de l'aspect politique du fédéralisme, important il est de prendre en compte la richesse culturelle que le système, toujours plus adopté, peut apporter au pays.

Alors que l'Etat Nation priviligie davantage l'unité culturelle, le fédéralisme, parce qu'il permet aux minorités une pleine pratique de leur us et coutume, favorise la diversité. Cette pluralité des peuples et des cultures ne peut bien évidemment être que positif.

Sur le plan économique tout d'abord: une hétérogénéïté culturelle est liée à la créativité et à l'innovation, donc au maintien d'un succès dans la nouvelle économie. Sans oublier qu'elle permet un essort touristique, facteur essentiel à la croissance économique.

Sur le plan social d'autre part: la diversité culturelle est un gage de prospérité. Elle permet relativisme, ouverture sur autrui, compréhension... autant d'éléments caractéristique de la paix.

Elle favorise, ne l'oublions pas, la richesse intelectuelle, artisanale et artistique, etc. Une véritable aubaine pour la Turquie: pays maginifique de par sa beauté et ses cultures multiples.

Pour toutes ces raisons, pour la paix et la démocratie et surtout parce qu'elle est un territoire aux peuples diverses, la Turquie ne peut se prévaloir d'être un Etat Nation. Il lui faut rompre avec ce mythe et adopter la solution préconisée par Abdullah Ocalan, c'est à dire l'Etat Fédéral, si elle veut pouvoir éviter le mur qui s'érige devant elle depuis maintenant un siècle.

www.arsiwakurd.org

AHİT

Biliyorsun böyle değildi ahidimiz
Bir kent vardı bize yangın
Ve biz bir kervandaydık
Ve ayri yollar çizdik kendimize

Önümüzde açılmış izlerde
Ki bilirsin kolaydır
Yürümek, açılmış iz üzerinde
Yakılmış resimler kaldı ardımda benim
Senden geriye Sana ne kaldı kimbilir

Bir düş değildi ki kovaladığımız
Şehri yangının doğusunda kalan
Ayrı yürüyen kervanlarla aynı nişangah içinde bir ahit
Benim ki notamam
Şimdi mahpustayım
Arif'in dizelerine benzemiyor hiç mi hiç

Ve senin hikayeni Bir kırlangıç taşıdı hücreme
Belki de yanlız kötü bir düş
Peşimiz sıra bıraktığımızda o kenti

Bir dağın zirvesinde sözleşmiştik ya
Ne aşka kurmuştuk mühürlü kelamı
Ne de özleme vardı mecali

Ve demiştik; yarına dair ne varsa
Söylenecek meydandaydı yurdumuz
Ve bizden önce başlayan bir destandı
Yalnız bir söz olacaktık belki
Ve şimdi sen yoksun
Ya da en güzel kelam

İşte burdayız yeniden
Ve düşün kadar kocaman
Bir cehennem var ki yakar durur
Bir keşke var dudaklarımda
Ve gözlerimde o kocaman gülüşün

Sahi biliyormusun can
Bir tek resim olsun geriye
Senden kalan ellerimde hiç yok
Yalnız ve yalnız son gülüşün
Bilirsin tüm düşlerimdir Sende saklı...

Şoreş TEKDAĞ

HEVAL

Öyle yorgun
Öyle bitkinim ki anlatamam heval
Hiç derman yok bedenimde
Bilmem nedendir bu yorgunluk heval
Gece, yüreğine saplanan hançer gibi
Bütün ışıkları kapatmış karanlık tufan gibi
Ve ayrılık korkusu getirir ötelerden ve senden
Heval
Bazen keder bazen sevinç doğurur
Bazen en tatlı şarkıları söyler durur
Ama yine baş başayız bir ben ile bir de geceyle
Ve sen yoksun heval

Sensiz hicranlı sinelere aralarım kapımı
Ve ızdıraplar düğüm düğüm olur içimde
Ve sen yoksun diye ağlarım heval
Kendimi karanlıklara
Derdimi paylaşırım geceyle
Ve sen yoksun yine heval

Senin yokluğunla gelir en acı demler
Ve gözyaşı gibi dökülür kalemden ayrılıklar,
söyle heval
Bu gidişin son bulmadan
Ne zaman döneceksin söyle heval

Korkmaz YILMAZ

www.arsivazad.org

Wir Befinden uns in Einer Gefährlichen Phase

Duran KALKAN

Nach und nach dauert im aktuellen noch immer die Vernichtungsphase. Wir sind in einer. Außergewöhnlichen Phase, in einer Katastrophenphase. Wir sind gegenüber einer Wildeschen Angriff und Vernichtungsphase. Die Aktionen was gemacht wird sind von der Qualität her schwach. Als ein Volk befinden wir uns in einer totalen Widerstandsphase. Die Verharrungen gegen unseren Vorsitzenden ist die Verharrung gegen die Existierung des kurdischen Volkes, und Verharrung der Vernichtung seiner Freien Zukunft.

In diesem Zusammenhang ist die Vernichtung des kurdischen Volkes die Entscheidung des türkischen Staates

Das kurdische Volk ist nicht in der Lage um zu diskutieren was der Eine oder der Andere macht, was im Mittleren Osten passiert, wie Amerika reagiert, was der İran sagt, was die Europäische Union macht. Sie ist nicht in der Lage es zu diskutieren, wenn sie es macht dann ist sie in einer großen Unachtsamkeit. Sie hatte sich von der eigenen Wahrheit Abstand genommen haben. Sie würde von der eigenen Tagesordnung abrutschen.

Was im Mittleren Osten auch immer passiert, was auch die anderen Mächte machen wollen, sind die Kurden unter Vernichtung; und dieser Vernichtung ist nicht langfristig, es wird aktuell, tag zu tag verwirklicht.

Die Vernichtung gegen den Volks führer Apo wird in so einer Art weiter geführt

Operationen dauern mit einer Art des Kriegskonzeptes, was die totale Vernichtung des kurdischen Volk einschließt. Um das Volk von Maxmur vertreiben zu können gibt es allen möglichen Druck. Um unseren Volk in Europa willenlos machen zu können ermöglichen sie der Türkei alle möglichen Möglichkeiten, das Amerika wird aufgefordert Verhaftungen der Kurden zu machen, die Vereine werden geschlossen,

Wir werden die Welt zerstören wenn dem Volksführer Apo etwas geschieht!" Und jetzt passiert es, was soll noch passieren? Es passiert schon, das ist die Todesvergiftung! Was soll noch passieren, was heißt das "wenn es geschieht?"

www.arsivakurd.org

und patriotische Kurden werden verhaftet. Zum Beispiel die Operation gegen die DTP (Die Demokratische Partei des Volkes) ... Beinahe gibt es keinen Provinzpräsidenten der nicht verhaftet, festgenommen worden ist.

Beim Newroz wurden mehr als 400 Menschen verhaftet, unter Aufsicht genommen obwohl es gar kein Ereignis einer Auseinandersetzung gab.

Vor dem Newroz gibt es Patrioten und Mitglieder der DTP die ohne einen Grund festgenommen wurden sind.

Mit sehr schlichten Gründen werden Menschen verhaftet und bedroht. Und noch dazu gibt es die Operationen die den Winter lang gegen die Guerillas dauerten.

Unsere Bewegung hat ab dem ersten Oktober seinen fünften Waffenstillstand angekündigt.

Der Ministerpräsident der Türkei hat veröffentlicht das die türkische Armee umsonst keine Operationen machen würde, aber nach den Erklärungen der Führung des großen Generalstabes und die Landwaffe des türkischen Armee, scheint es so das sie gar nicht an den eigenen Ministerpräsident gehört hatten.

Sie hat den Waffenstillstand nicht angeredet genommen. Sie hat es im Gegenteil genommen.

Nach dem ersten Oktober wurden die Operationen um zweifache und dreifache verdoppelt.

Im Winter im Sturm wurden Operationen weitergeführt. In ganz Kurdistan, in Amed, in Botan, in Erzurum, in Dersim wurden sie weitergeführt und bis Heute weitergemacht.

Und noch Heute wird es in der gleichen Stufe fortgesetzt. Es wird alles mobilisiert um die Möglichkeiten für die Vernichtung der Guerilla realisieren zu können, nur um eine Guerilla vernichten zu können.

Sie benutzt alle schmutzigen Möglichkeiten gegen die Guerilla.

Zum Beispiel das Ereignis in Kulp...

Sie begnügt sich nicht mit der Vernichtung des Volksführers Apo.

Sie benutzt die alle giftigste Kriegsmethode gegen den Guerilla.

Gegen unsere Methode nützen sie als schmutzige Kriegsmethode diese aus.

Viele dinge die die Presse in der Gegenwart in Kandil und anderen Orten geschrieben hatte war eine vorzeitige Ansagung der Unternehmungsresultate. Oder vielleicht wird Anweisung gegeben.

Aber sie wurden sabotiert.

Wenn man all dieses vor den Augen bringt dann stellt es sich heraus in was für eine Phase wir uns befinden.

Es gibt chauvinistische, rassistische, faschistische Angriffe

Diese macht die Armee, die Koalition und der Staat.

Es gibt eine Verständigung in dieser Sache, eine geheime Verständigung zwischen dem Macht und der Koalition, zwischen der AKP und dem großen Generalstab.

Diese schmutzige Verständigung basiert sich um die Vernichtung des kurdischen Volkes angefangen vom Volkführer Apo.

Natürlich in dieser Phase muss das alles von allen gut verstanden werden.

Aber die Regierung denkt an die Verspätung und Beschäftigung.

Deshalb ist es nicht genug nur auszustellen.

Es ist auch nicht genug den Verhalten und die Anforderungen zu bestimmen.

Um die Anforderungen erfüllen zu können muss man die notwendige Belastung schaffen.

Man muss es an der richtigen Zeit machen.

Wie wird das gemacht?

Es wir mit Aktion und Kampf gemacht.

Zum Beispiel wird es gesagt:

"Wir werden die Welt zerstören wenn dem Volksführer Apo etwas geschieht!"

Und jetzt passiert es, was soll noch passieren?

Es passiert schon, das ist die Todesvergiftung!

Was soll noch passieren, was heißt das "wenn es geschieht"? Als ob gar nichts geschehen war, als ob sie Witze machten. Es wird als Propaganda definiert. Diese Definition und dieser Verstand sind falsch.

Das aller schlimmste was man dem Volksführer Apo machen kann, wird gemacht. Er ist vergiftet, sein Leben ist in Gefahr.

www.arsivakurdi.org

Wer etwas machen will muss es jetzt machen. Wer eine Reaktion hat der kann es jetzt beweisen. Er muss alles Mögliche machen können. Wenn er es jetzt macht dann hat es einen Wert und eine Bedeutung.

Etwas wie **"Nach etwas negatives kann es gemacht werden"** zu denken ist falsch. Etwas nach einem negativen zu machen ist Bedeutungslos. Die Situation ist Ernst, es gibt eine sehr gefährliche Situation, wenn man nicht schnell reagiert dann wird es eine Situation des Unheils der Kurden und Türken.

Wir leben eine Situation die uns mit der Katastrophe Gesicht ans Gesicht bringen kann. Deshalb müssen wir Sinnvoll und Reaktionsfähig sein. Wenn wir es verhindern können dann können wir es nur so verhindern. Und deshalb ist das anwesende Niveau der Reaktionen und Aktionen ungenügend weil es Irrtums Verständnisse gibt. Denn jeder versteht es nach seiner eigenen Meinung. Das was fehlt wurde deklariert. Als ein Mensch muss man sich die Mühe geben ein großes Unheil zu verhindern und das richtige Verstehen zu können.

Es wurde ein Aufstand und Koppelung um den Volksführer geschehen. Deshalb war der diesjährige Newroz aus dem Historischen Blickpunkt sehr wichtig. Wie vor 2619 Jahren der Newroz gegen den "Dehak" das Symbol des Widerstandes, das Menschen rettende und das Lebensfrieden der Menschen war; so beweißte auch Heute das kurdische Volk den modernen **"Dehak's"** die die Menschen vergiften und somit vernichten wollen einen starken Newroz Widerstand um gegen die Menschheit retten zu können. Das ist die Bedeutung des Newroz 2007.

Wir müssen dieses Spiel zusammen brechen. Damit man es brechen kann muss das türkische Volk, die Intellektuellen, Künstler, Frauen, Jugendlichen, gegenüber den Anforderungen und dem Verhalten des kurdischen Volkes am Newroz eine Antwort geben. Die Direktion der Türkei, die Direktion der AKP muss sich verantwortlich fühlen um dieses Spiel brechen zu können.

Die Verantwortung gehört der AKP. Vor allem musste die Regierung der AKP und die Direktion der Türkei eine Antwort für die Anforderun gen des Volks beim Newroz geben.

Die Aktionen was von nun ab gemacht wird dürfen keine Tagerordnung formatieren. Wir sind in einer Außergewöhnlichen Phase, in einer Katastrophen Phase. Deshalb ist zweifellos das Anwesende nicht genügend. Es ist unzureichend, vor allem die Dimension der Verbreitung und der Qualität ist sehr mangelhaft.

Das muss eine Kritik haben und mit einer autokritischen Verhaltung muss man unbedingt für die Beseitigung dieser Sache sorgen. Bis jetzt hat dies nochmals eine Bedeutung gehabt und es hat seine Rolle in der Tagesordnung gespielt.

Deshalb kann niemand vorwerfen dass gar nichts gemacht wurde oder dass alles umsonst war. Aber dieser Verhalten kann von nun ab nicht weitergeführt werden. Es kann nicht in dieser Stufe bleiben.

Es darf keiner, **"Bis heute waren wir so, und jetzt können wir die selbe Methode benützen"** sagen.

Ohne Zeitverschwendung, ohne das man es sogar einen Tag verschiebt muss man eine Bewertung der Situation machen, gut organisieren und mit reichen Erschaffungen schnellstens die Jugendaktionen überall in Städten, Provinzen, auf den Strassen, in den Schulen, auf den Arbeitsplatzen vertreiben, um die Anwesende Leugnungs- und Vernichtungspolitik eine starke Verharrung für die Gesundheit, Sicherheit und Freiheit des Volksführers Apo ermöglichen zu können.

Wenn eine starke Aktion Aufzwingung stattfindet dann wird dieser Spiel brechen, die Angriffe auf den Volksführer würden entgegen gesetzt, und die Phase ginge in eine positive Richtung.

Wie die Zukunft aussehen wird ist unbestimmt. Als Volk treten wir in eine totale Widerstandsphase ein. Denn gegen uns wird eine totale Vernichtung aufgezwungen. Wir sind unter eine Verharrung eines totalen Krieges, für diesen Grund müssen wir eine starke Verteidigung machen und das geht nur mit der Stärkung der Guerilla.

www.arsivakurdi.org

Lehiya Giryanê

Fadıl AFAT

Perdeya xemgîniyê xwe li me balandiye û tevî çavan dilê me jî digrî. Peyv têra raveyê nakin, hemû bêwate û bê rave mane. Lewra niha şev jî digrî, heyv digrî, ba digrî, çiya digrîn, deşta Urmiyê digrî, tevî dar û ber, tevî çem û kanî, tevî gir û rûbar Qendîl digrî.

Uawir şikestin, dil perçe bi perçe, weke berdaxa ji destên cîhan ketiye, li ser erdê hûr hûr bûn.

Ew kêlî, ew kêlîya ku heyam rawestiyan û reşiya demsalê bi ser me de rûxiya.

Ew kêliya ku hestan, giyanên me bi ber babîsokên karesatê ketin û di hendefên jandariyê de werbûn. Ew kêliya ku çav di çerçoveya kor ya televîzyonê de eliqîn û awir di dîmena raberkirina wêneyên Dr. Afat û Fadil de şikestin û dîmena Madora ciwan jî pê re. Wê kêliyê, tevî hizir û bizav; hemû bedenên me qerisîn, dibê qey tufaneke cemedê rabû û her yek ji me bû peykerekî qeşayî. Mîna awirên şikestî, bask jî şikestin û tevger ji hemû bedenan weşiyan. Êdî guhan dengê nûçegihanê ku ji hoparlorên tv'yê bilind dibû nedibihîstin. Guh ker bûn, deng têkilhev bûn, xişinî û xuşiniyê di perdeya guhan da deng dan. Gotin di gewriyan de asê man û hemû di qeraxên golên çavan re herikîn.

Hatina Sibatê

Sibatê dîsa bi ya xwe kir, dîsa bayê xwe yê reş di serûçavên me de weşand. Li ber çûyîna xwe, derbeyeke xedar di dilên me de der kir û çû. Ezê ji te re nebêjim oxir be,Sibata bêyom û xayin, ezê ne li dûv te, ezê li dûv Afat û Fadil reşiya çûyinê girê bidim. Li pey ew çûyîna xedar ya bêxatir şînê bigrim. Li ser giyana wan

www.arsivakurdi.org

ezê meha Adarê bi rondikên xwe av bidim, da ku di malzaroya wê de nûnewroz şîn werin. Gul û kulîlk vejenin, hemû weke Afat û Fadil bejin berdin, bigihên, bedew bixemlin û semyan mezin bin.

Şeva yekê Adarê çîksayî ye, derveyî hiva kevan û Gelawêja rûgeş ya aso, hîna stêran xemla xwe bi ser rûyê asîmanan de venekiriye. Derveyî dengê bayê ji lutkeyên Qendîlê derdikeve, di rûyê me de diteqe û dengê giryana cîhan tu deng nayên bihîstin, dernakevin. Şînê xwe nixumandiya ser me, raveya rewşê, bi bêjna cîhana kelegirî xwe li ber çavan radixîne. Çirûskên heyva kevan weke şewqa banuya şevan xwe li spîberfa lûtkeyên çiyan radipêçe. Heyv û berf bi hev re ahengeke bêhempa ya avsûndar, roniyê ji bedenên hev diafrînin, dinya roniyeke zelal û bêpayan li ber xwe dike, lê tarî bi ser û çavên me ve herifiye.

Di bîr û hişên me de wêneyên Afat, Fadil û Madora, em li hev dinêrin, her kes li benda yê dine ku peyvekê bêje, dengekî derbixe. Bi dengê xwe yan jî bi peyveke avsûndar vê bêdengiyê, vê şînê û vê xemgîniyê ji hev biqetîne. Lê deng dernakeve, gotin lal dimînin, awir li hev dikevin, çav ji hev direvin, mifte li devan dikeve, lêv bi ser hev de dişkên û bêdengî dîsa weke perdeyeke giran û bêyom xwe bi ser me de dike. Ba jî şerm dike û êdî ew jî bêdenge, heyv jî xemgîn dikeve, lewma xwe di paş perçeyek ewrê demsalê de vedişêre û Gelawêj jî pê re diçilmise.

Ger niha yek kêrekê l bide yek ji me, xwîn ji me tu kesî naherike. Afat û Fadil? Afat û Fadil? Nexêr! Dil vê yekê napejrîne û nikare li xwe mûkir were. Cîhan li tenişta min digrî, bi her hinaseya wî re milên minê li stûyê wî pêçayî radibe û dadikeve. Di hundirê min de awazeke xemgîn bilind dibe, hema weke lorîna Kewê Ribat Şakiro yê bi navê "axawo li min" e û pêl bi pêl rondik xwe li qeraxên çavên min didin, ez digrîm. Yanî zilam jî digrîn, him bi axîn û him jî bi fîxan. Nuçegihan her nuçeyan dixwîne û peyva Afat û Fadil weke tîrên tûj di dilên me de diçikîn. Afat û Fadil şehît ketine, hey hawara te bikim xûdêyo ma çawa ev dil li ber vê rastiya dilêş xwe hilbigre! Her du jî rêhevalên min yên dilsoz, cefakar yên salên dûr û dirêj, yên salên zehmetî û zoriyan.

Parmendên demên ken û girîn, hevriyên jînên xem û şahiyan. Yek ji mêrxasên Serhedan, yek ji egîdên Qoserê. Yek Afat û yek jî Fadil, her yek bazekî çiyan û her yek cengawêrekî cengên giran, weke du kulîlkên şînebiharên zozanan, weke du kevokên şînebanên asîmanan.

Cihan giş digrî

Afat û Fadil çend caran bi xezebên Zagrosan' re rabûn cengan û bahoz di singên xwe de êrî kirin. Çend caran bi şapelehiyên Avaşînê' re ketin halanên heyîn û tunebûnê û pêlên mirinê bi zendên xwe yên qayîm ve tewandin.

Niha asîman sayî ye, lê her çar aliyên me tevî bergeha me bi pêlên kûr yên tariyê ve vepêçaye. Niha bayê Qendîlê êrî ye, lê di hundirê me de tufan diqewimin. Perdeya xemgîniyê xwe li me balandiye û tevî çavan dilê me jî digrî. Peyv têra raveyê nakin, hemû bêwate û bê rave mane. Lewra niha şev jî digrî, heyv digrî, ba digrî, çiya digrîn, deşta Urmiyê digrî, tevî dar û ber, tevî çem û kanî, tevî gir û rûbar Qendîl digrî. Hey hawar dê were û bi lehiya van hêsir û rondikan van xwînxwaran nede ber xwe û hemûyan nexeniqîne. Lehiya giryanê ye birano! Weke ku dê ev lehî xwîna egîdan bişû, dê neyaran jî di nava pêl û herikînên xwe yên dijwar de bifetisîne. Dîsasibatê bi ya xwe kir hevalno, şitlên semyan di pûka bêyomiya xwe de bêgiyan hiştin, lê emê ji nû ve di Adaran de biharan biwelidînin û tevî kulîlkên rûxweş emê şitlên semyan jî vejînin.

www.arsiv.kurd.org

La Politique Turque de l'UE et les Kurdes

Ahmet DERE

Lorsque la question chypriote sera résolue et aura quitté l'ordre du jour de l'UE et de la Turquie, alors ce sera la question kurde qui entrera dans l'arène et sera abordée comme une force supplémentaire.

Nous savons que l'objectif principal de la construction de l'Union Européenne, c'est la création et l'évolution d'un espace économique. Ce pas, lancé par les pays européens ayant subi de lourdes pertes suite à la deuxième guerre mondiale, est plutôt dans le soucis de faire évoluer une collaboration économique, afin de recouvrer, à travers le temps, le statut que nous lui connaissons aujourd'hui. En conséquence, il est utile d'aborder de manière objective la politique, tant interne qu'externe, de l'Union Européenne. C'est en observant de près les principales raisons de sa formation qu'on pourra mieux comprendre la politique actuelle de cette Union.

Après la deuxième guerre mondiale, lors de la signature de la Convention sur le charbon et l'acier, à Paris, le 18 Avril 1952, seulement six membres actuels de l'UE étaient réunis. Avec cette convention, ayant pour but de réparer les lourdes pertes provoquées par la guerre et d'éviter d'autres guerres à l'avenir, un pas important est donc crée. A ce stade, il ne faut pas seulement se référer à la deuxième guerre mondiale, mais, prendre en considération également les guerres des 18e et 19e siècles. Ainsi, avec ce premier pas officiel - duquel est née l'UE actuelle - on comprend que la raison principale se situe au niveau de la rentabilité et de l'évolution économique. Les notions telles que la défense des Droits de l'Homme et des libertés se forgeront petit à petit dans les étapes suivantes. De se fait, on peut dire que l'Union Européenne est une institution basée sur la rentabilité économique. En conséquences, notre attente de l'UE doit dépendre de ce cadre.

Même si la Turquie frappe à la porte de l'UE depuis 1963, sa sollicitation de candidat à la candidature n'a été recueillie favorab-

www.arsivakurdi.org

lement qu'en 1987 sous le gouvernement de Turgut OZAL. Depuis le début, l'UE a considéré la Turquie comme un potentiel économique. De même que l'importance géopolitique de la Turquie a évolué selon son degré de contribution à la rentabilité économique. Justement, c'est à ce niveau que la différence idéologique se fait remarquer. Le degré de rentabilité d'une Turquie musulmane à une UE chrétienne est débattu également. L'aspect idéologique de la Turquie se fait remarquer plus particulièrement depuis le début officiel des négociations d'adhésion, c'est-à-dire, depuis le 12 Juin 2006. Les Chrétiens Démocrates siégeant au Parlement Européen ainsi que les partis politiques - le CDU allemand ou bien l'UMP français accordent plus d'importance à cet aspect. Ce que démontrent les difficultés sur la voie de la Turquie dans les années à venir.

La Commission de l'UE et son Rapprochement

La Commission Européenne prépare chaque année un rapport concernant les évolutions en Turquie. Le dernier rapport a été communiqué le 08 Novembre 2006. Ce rapport a fait l'objet de larges observations de la part de nombreux milieux turcs et européens. Cependant, chacun ayant abordé le sujet de son propre point de vue restreint, la véritable approche de l'UE à ce pays reste floue. Certains milieux turcs ont dénaturé ce rapport, avec ses aspects positifs ou bien négatifs, et l'ont reflété et continuent à le présenter ainsi à l'opinion publique. Quant à la Commission Européenne, elle n'a fourni aucun effort spécifique pour une meilleure compréhension de son rapport. En conséquence, le flou persiste à ce sujet.

Comme il vient d'être indiqué, le regard essentiel de l'UE sur la Turquie se concentre sur deux points cruciaux. Le premier, le potentiel économique et le deuxième, une approche idéologique. On sait que la Turquie n'a pas de problème sérieux en ce qui concerne le potentiel économique. A cet égard, même les hauts représentant de l'UE se sont exprimés à maintes reprises en évoquant les évolutions positives. Cependant, en ce qui concerne l'approche idéologique, on ne peut évoquer le même optimisme. Ceci n'est pas seulement le point de vue des Chrétiens Démocrates Européens, il convient de signaler que ce sentiment est partagé par les autres partis aussi. A ce stade, la Turquie se trouve face à une situation sérieuse et difficile à solutionner.

Il est vrai que l'UE, en tant que communauté économique, exprime une certaine opinion concernant les Droits de l'Homme sur son sol. Cependant, cette opinion persistera tant que n'existera pas de barrière à ses intérêts économiques. Dès lors que, dans un pays, les intérêts économiques de l'UE sont en jeux, son attitude vis-à-vis des Droits de l'Homme dans ce pays, peut changer. C'est dans ce cadre qu'est abordée la question Kurde en Turquie.

La Question Chypriote

Il faut savoir que la question de Chypre fait partie des priorités de l'UE. Quelle que soit le comportement de la Turquie, conformément aux dispositions du protocole d'Ankara, elle doit ouvrir ses ports et aéroports aux avions et navires de la partie grecque de Chypre. Si ceci ne peut se faire cette année, ce sera l'an prochain. Même si d'apparence ceci sera considéré comme une violation à l'égard à la politique classique turque, la réalité en est autrement. En effet, une telle évolution avec Chypre est plus propice aux intérêts de la Turquie. Cet aspect est bien connu des autorités turques.

On sait que la question chypriote n'est pas la seule question déterminante dans le rapprochement de la Turquie à l'UE . Je ne pense pas, non plus, que la question chypriote soit un sujet hautement important pour les pays de la communauté européenne. Cette question a été utilisée jusqu'à présent comme un atout. L'approche positive des turcs chypriotes placera la résolution de cette question à l'ordre du jour. D'ores et déjà, nous observons que les opposants à l'adhésion de la Turquie commenceront à cesser d'utiliser la question chypriote comme un atout poli-

www.arsivekurd.org

tique. Néanmoins, il y aura toujours des opposants à la Turquie en Europe. En tout état de cause, ces puissances opposantes, et plus particulièrement le Partie Populaire de l'Europe (PPE), maintiendront toujours un prétexte entre leurs mains. Ainsi, lorsque la question chypriote sera résolue et aura quitté l'ordre du jour de l'UE et de la Turquie, alors ce sera la question kurde qui entrera dans l'arène et sera abordée comme une force supplémentaire. Connaissant parfaitement bien cet aspect de la situation, les autorités turques persistent dans le fait de ne pas appliquer le protocole d'Ankara et toutes autres dispositions relatives à la question chypriote. C'est une approche consciente. En effet, c'est pour cette raison que les autorités turques ne se sont nullement vu contrariés lorsque 8 des 35 articles des négociations ont été mis en sommeil par la Commission Européenne, en Décembre 2006. Mieux encore, les turcs escomptent leurs propres intérêts dans ce jeu.

La Volonté pour la Paix

Lorsque la question des Kurdes sera abordée par les opposants européens de la Turquie, cela ne voudra nullement dire que l'on s'intéresse à ces derniers ou bien que l'on veuille tellement la démocratisation de la Turquie. Aucunement. Si tel était le cas, tous les pas positifs avancés par les Kurdes auraient du être soutenus par l'UE. N'oublions pas que, l'inscription du PKK sur la liste des organisations terroristes par l'UE survint après le premier cessez le feu de la part du PKK le 17 Mars 1993. Cela signifie, évidemment qu'au sein de l'Union il existe des puissances qui ne souhaitent pas la résolution des litiges internes de la Turquie. Malheureusement, au sein de l'UE les milieux opposants à la candidature de la Turquie jouissent d'une forte puissance.

Concrètement, pour la résolution de la question kurde, ainsi que tous les autres litiges de la Turquie, il y a la nécessité d'une politique transparente et réciproque de l'UE relative à la Turquie et de celle-ci vis-à-vis de l'UE. A ce stade, il persiste toujours une politique réciproque à double visage. Cependant, la présence des milieux francs, dans les deux camps, n'est pas suffisante. Il ne peut s'agir des intérêts des deux puissances tant qu'une confiance réciproque ne sera pas établie.

Greve De la Faim a Strasbourg

Dans cet article je voudrai bien attirer votre attention sur la situation de Monsieur Abdullah Öcalan, pour qui, le 11 Avril 2007, 75 représentants de divers organisations kurdes ont entamé une grève de la faim à Strasbourg.

Suite à la déclarations des avocats de Monsieur Ocalan, qui a été faite le 01 Mars 2007 à Rome, il est victime d'un empoisonnement, dû à l'ingestion de métaux toxiques, révélé par un toxicologue français qui a identifié, à partir d'un prélèvement de ses cheveux, des doses de chrome ainsi que des doses de strontium extrêmement élevées.

Il faut rappeler que " les droits internationaux " de détenu d'Abdullah Öcalan qui, lui, n'a jamais ménagé sa peine, surtout depuis 1999, pour trouver une solution pacifique à la question kurde, ne lui sont même pas reconnus. Le comportement de l'Etat turc n'est pas acceptable et les Kurdes considèrent le fait d'empoisonner Abdullah Öcalan comme un délit contre l'humanité.

Les Kurdes, au Kurdistan et en Europe, ont sans cesse proclamé leur attachement et leur dévouement en toutes circonstances à leur président et ils refusent catégoriquement de vivre sans lui. Une agression contre notre président est une agression contre tout le peuple kurde.

La situation de Monsieur Abdullah Öcalan est un sujet de grande inquiétude pour notre peuple. C'est pourquoi, cette grève de la faim a été décidée. Le but de cette action est de demander au Comité pour la Prévention contre la Torture (CPT) de prendre l'initiative d'envoyer une "délégation médicale indépendante" à Imrali pour faire un examen médical complet. Cette grève continuera jusqu'à ce que cette délégation de médecins soit envoyée.

www.answeKurd.org

İntihar Değil Kadın Katliamı

Kadın

Raperin MUNZUR

"Bir amacı var elbet tüm bu teorilerin. Kadınla başlayan toplumsallaşmanın, insanlaşmanın özünü öldürmeye, katletmeye çalışan bir kültürün içindeyiz. Sevgiyi, barışı, dayanışmayı, paylaşmayı, çıkarsızlığı, anlayışı, adaleti katleden bir kültürle sarılmış durumdayız."

Kadınlarımız intihar adı altında katlediliyor ve *'kadın intiharları'* diye istatiksel bir durum oluyor bu.

Genç kadınlar vuruluyor ülkemde. Töre adına, namus adına, hatta bazen sevgi adına...

Ülkemde genç kadınların umutları, özlemleri, arayışları, başkaldırışları katlediliyor.

Toprağa gömülen, ardından gözyaşları döktüğümüz sadece bedenleri değil kadınlarımızın. Özlemleri, umutları, sonuca ulaştıramadıkları isyanları, yaşayamadıkları, yani bizim yaşanmamışlıklarımız, isyanlarımız, umutlarımız...

Çaresizlik intihara sürükler

Hemen her kadının aklından bir kere intihar fikri geçmiştir.

Erkeklerin dünyasında ve sürekli bir saldırı altında kendisini gerçekleştiremeyen, varlığını duyuramayan, geriliklerle karşı karşıya kalmaktan bıkan her kadının aklından bu düşünce bir kez olsun geçmiştir.

Çoğumuz bu dünyaya kadın olarak gelmenin dezavantajlarını defalarca yaşamışızdır. Hele de feodal, kaba erkekliğin gözümüzün içine sokarcasına kendini sergilediği, kadının her yerden kapana kıstırıldığı bir toplumda yaşamak bile başlı başına bir kavga, bir mücadele konusudur.

Kadınlığımızı doğru dürüst tanımadan, erkeği tanımlayamadan, yaşamı anlayamadan geçip gitmektedir hayat.

www.arsivakurd.org

Bu yüzden yaşam değersizleşir, bu yüzden yaşam karşısında değersizleşiriz, bu yüzden anlamsızlaşır her şey.

Ve bize kalan özgürlük, bedenleri ortadan kaldırma tercihini yapma özgürlüğüymüş gibi görünmeye başlar. Bu yüzden intihar kolaylaşır, çoğalır. Oysa anlayabilsek yaşamı yaratmadaki gücümüzü, anlayabilsek bu yaratıcılıktan, arayışlardan ne kadar korkulduğunu, gücümüzün farkına bir varabilsek!..

Boşuna tüm tanrılar erkek değil, tüm dinler doğurganlığı kadından alıp erkeklere vermedi boşuna... Ve boşuna gökyüzünde erkek tanrının, yeryüzünde ademin *(adamın)* değil iktidar. Kadının bedeni, cinselliği, düşüncesi, duyguları üzerindeki tahakküm ve erkeğe, erkeksi topluma mal edilen bu efendilik kültürü hiç boşuna değil.

Bir amacı var elbet tüm bu teorilerin. Kadınla başlayan toplumsallaşmanın, insanlaşmanın özünü öldürmeye, katletmeye çalışan bir kültürün içindeyiz.

Sevgiyi, barışı, dayanışmayı, paylaşmayı, çıkarsızlığı, anlayışı, adaleti katleden bir kültürle sarılmış durumdayız.

Sınıflı toplumlar, hiyerarşiler, kâr kavgaları, savaşlar bu katliam kültürünün ürünleri değil mi? Bu iyice erkeksileştirilmiş toplum değil mi, *'namus'* diye sokak ortasında kadınları kurşuna dizerek kendi erkekliğini sergilemenin sözde onurunu yaşayan?

Kadına özgür yaşam alanı bırakmayan, her zaman tehdit ve saldırı altında tutan bu ataerkil zihniyet değil mi?

Bu erkek toplumu değil mi en insanca, kadınca, çocukça bir duygusu, istemi, düşüncesi ve özlemini yasaklayan, bedelini kadına hayatıyla ödettiren.

Cinayetlerine intihar süsü veren bu erkek kültürü değil mi?

Bitirilen sadece kadın mı?

Kadınla beraber yaşam katledilmiyor mu?

Hayatın güzellikleri, yaşanmaya değer umutları tüketilmiyor mu?

Ve sonuçta hepimiz bunu yaşamın acı gerçekleri diye kanıksamıyor muyuz?

Başka bir alternatif yokmuş ve buna mecburmuşuz gibi davranmıyor muyuz?

Önce zihinlerimize tecavüz ettiler, ardından bedenlerimize

5 bin yıllık bir hikâyedir bu. Bu masalların meşruiyetiyle büyüdük bizler. Önce zihinlerimize tecavüz ettiler, ardından bedenlerimize. Başkaldıran, isyancı, kendi varlığının derinliklerinde gezinmekten ve ona hayran olmaktan korkmayan bilge kadınlar, *'çirkin kıllı çingeneler, büyücü cadılar'* olarak yakıldılar zihinlerimizde.

Onlar her yerden saldırıya uğramaya açık mağdurlar, yüzyıllık uykularından bir türlü uyanamayan prenseslere dönüştüler, tecavüzcü erkekler ise kurtarıcı prenslere.

Gözdağı vermek için darağaçları büyütüldü masallarda, korkular büyütüldü. Çaresiz, kurtarıcısını bekleyen prensesler büyütüldü ormanların derinliklerinde. Korkuları ve çaresizliği büyüten vahşi ormanlar, tek başına çıkmaya cesaret edemeyeceğimiz yaşamın kendisiydi bilinç altımızda. Kaç yerden bağlandık ölüme, kaç yerden bağlandık katillerimize kurtarıcı diye...

Peki, bu bir kader mi?

Direnen, mevcut realitelerle mücadele eden insanlar, kavganın onurunu yaşayarak hayatına anlam katmaya ve hayatı yaşanacak anlamlı bir hale dönüştürmeye çalışanlar, o ütopyacılar yanılıyorlar mı?

Hayır.

Ütopyalarımız varolmalı, mücadeleyle varolmalıyız. Yoksa varlığımızı nasıl tekrardan duyumsayabiliriz?

Yalnız değiliz.

Her birimiz aynı şeylere farklı biçimlerde maruz kalıyoruz.

Vazgeçmeyelim, tanıyalım birbirimizi, birbirimizin farkına varalım, acılarımızı ve kaynağını öğrenelim.

Bu sahte maskeleri düşürecek gücümüz var. Ve onurumuz için kavga edecek mevziler her zaman olacaktır.

Her kadının içinde sezgilerine kulak veren bilge bir kadın vardır. Yeter ki sesini duyalım, yeter ki onun yaşama dair tutkularına, mücadele etmeye, kendini yaşam zorluklarına rağmen yaşatmayı beceren duygularına, o akıllı bilge kadının deneyimlerine gözümüzü kapatmayalım.

Kendi hikâyemizi kendimiz yazalım artık.

www.arsivakurdi.org

Le Provacations ne connaissent pas de Frontieres

Güney AZAD

L'incendie du centre culturel kurde de Bruxelles aux cocktails Molotov par des nationalistes turcs a faillit réveiller des ressentiments communautaires. Les kurdes se sont rendus spontanément sur les lieux de l'incendie pour condamner cet acte criminel. Il était clair que les nationalistes turcs étaient responsables de cet incendie. Dans le passé, les nationalistes turcs avaient déjà tenté à plusieurs reprises d'incendier les bâtiments abritant des institutions et des associations kurdes

Plusieurs centaines de jeunes turcs exhibant des drapeaux turcs et scandant des slogans nationalistes se sont rassemblés sur les lieux de l'incendie pour provoquer les kurdes. Cet attroupement de jeunes turcs en dit beaucoup sur les intentions des commanditaires de l'incendie du centre culturel kurde.

Lorsque les pavés ont remplacé les slogans, les policiers, qui faisaient barrage aux deux camps, ont dû intervenir à l'autopompe pour disperser les jeunes turcs et procéder à des arrestations.

Les jeunes turcs sont des proies faciles pour les mouvements nationalistes (et religieux) turcs qui sévissent en Europe. Il est très facile de manipuler ces jeûnes désoeuvrés à la recherche de leur identité. L'in-

www.ciwanazad.org

cendie du centre culturel kurde de Bruxelles était destiné à mettre face à face la communauté kurde et turque vivant en Europe. Les appels au calme ont permis d'éviter l'envenimement des événements.

Cette provocation est l'œuvre d'individus occupant une certaine place dans la communauté turque. Les individus qui ont ordonné l'incendie du centre kurde sont minoritaires mais influents dans la communauté turque. Ces actions terroristes ne servent nullement les intérêts de la Turquie. Ces personnes ne sont pas conscients du fait qu'ils conduisent la Turquie au chaos par leurs actions.

Les Kurdes ont entamé une action de protestation de dix jours sur les lieux de l'incendie pour forcer les autorités belges à retrouver les commanditaires de cet incendie. Il est très clair que les autorités de Bruxelles (Belges) désirent ménager l'importante communauté turque qui constitue un poids électif. Ces actions criminelles ne cesseront qu'avec l'arrestation et la condamnation des véritables commanditaires de cette action criminelle. La justice belge doit trouver les individus qui ont poussé les jeunes à commettre cet incendie.

Le navirepren eau

Il est nécessaire de rappeler que cette guerre n'est pas un conflit entre le peuple kurde et le peuple turque mais un conflit opposant un système fasciste à un peuple à la recherche de ses droits les plus fondamentaux. La démocratisation de la Turquie passe par la résolution démocratique de la question kurde.

Une véritable politique d'intimidation et d'extermination s'est mise sur pieds en Turquie et en Europe face aux Kurdes alors que la trêve unilatérale décrétée par le Parti des Travailleurs du Kurdistan (PKK) arrive à son terme. La fin de la trêve marquera le début de violents combats entre les combattants kurdes et l'armée turque. Les combats ne se limiteront pas aux régions kurdes mais se répandront aux grandes villes turques. Les attaques contre la population kurde augmenteront en Turquie et en Europe.

La République fasciste de Turquie désire déstructurer et désorganiser les kurdes en s'attaquant à l'intégrité physique d'Abdullah Öcalan, en arrêtant les politiciens kurdes,...ceci ne peut que conduire la Turquie à sa perte. Si cette politique d'extermination globale des kurdes se poursuit, il est évident que l'état turc et les grandes puissances mondiales seront tenus comme seuls responsables. Le gouvernement turc ne voit pas que le navire est entrain de prendre eau.

Les partis politiques exploitent les sentiments nationalistes de la population turque pour arriver au pouvoir. Ces partis sont plus préoccupés par le pouvoir que les besoins de la population. Le gouvernement turc est le seul responsable de l'augmentation du nationalisme turc mais aussi du nationalisme kurde.

Le gouvernement turc et la communauté internationale sont les seuls responsables de l'empoisonnement du leader kurde. Ils seront aussi tenus responsables du chaos qui régnera en Turquie. Cette empoisonnement est la continuation du complot international. Certains politiciens turcs n'ont pas encore vraiment saisi le but du complot international. Le véritable but du complot est de créer une guerre civile en Turquie. Le complot contre le leader kurde n'est en réalité qu'un piège tendu à la population kurde et turque. Depuis des années, Abdullah Öcalan a fait tout ce qui était humainement possible pour trouver une solution pacifique à la question kurde et éviter une guerre civile en Turquie.

L'armée turque et le gouvernement d'Erdogan se sont mis d'accord sur l'élimination pure et simple des kurdes. Alors que le ton monte entre Ankara et Barzani, l'armée poursuit ses préparatifs en vue d'une éventuelle invasion du Kurdistan irakien. Les récentes visites de diplomates kurdes au Kurdistan irakien montre combien une union des kurdes est urgente face à la coalition anti-kurde formée par les états de la région.

Les européens et les américains ne pourront pas résoudre à la place de la Turquie ses questions internes. Les armes ont fait leur temps, il est temps de s'asseoir autour de la table des négociations et de résoudre la question de la démocratisation de notre pays avant qu'il ne soit trop tard.

www.arsivakurdi.org

PKK Sosyalizmi Israrla Savunmanın Adıdır

Özgürlük Notları

Abdullah ÖCALAN

"Kişinin çözümlenmesi, kişinin özgürleşmesi için akla hayale gelmez mücadeleler verildi. Bir kişide ne gerçekleştirilmek istendi? Özgürleşmek, ama toplumsal ve ulusal boyutlarda... Dolayısıyla özgürleşmenin bilimle, savaşla, örgütle irtibatı hep kurulmak istendi. Çünkü bunlar olmadan bireyi özgürleştirmek mümkün değildir."

Günümüzde PKK sorunu, her zamankinden daha fazla bir enternasyonal sorun durumuna gelmiştir. PKK, reel sosyalizm bunalımının gelişmeye başladığı ve bunalımdan çıkışın henüz pek mümkün görülmediği bir dönemde, sosyalizmin özünü kavramada, ona inanmada tutarlı olmanın ve bunu bu bunalım döneminde her türlü savrulmaya karşı ısrarla savunmanın özgün adıdır. Hiç şüphesiz PKK'nin oluşumunda ulusal ve toplumsal özellik ağır etkide bulundu. Fakat PKK sadece bu değildir, PKK'yi yalnız Kürdistan'daki ulusal ve toplumsal özelliklerle karakterize etmek büyük bir yanılgıdır. **PKK'yi karakterize edecek olan, özgün sosyalizm anlayışıdır.** Daha doğrusu, reel sosyalizme eleştirisel yaklaşımıyla, sosyalizmin esaslarına doğru bağlanma arasında yürüttüğü mücadeledir.

Bu iki temel özellik, PKK'yi giderek günümüzde bir gerçek haline getiriyor, bir parti kimliğine kavuşturuyor. Bir parti, özellikle dar mahalli bir sınırdan sıyrılmak istiyorsa, adına yaraşır çağdaş bir parti olmak istiyorsa, ulusal toplumsal özellik kadar enternasyonal özelliği de yakalamak zorundadır. Eğer PKK, 1970'lerde enternasyonal özellik olarak, reel sosyalizmin artık iyice bayatlamış dogmalarını, uygulamalarını esas alsaydı, değil bugüne gelmek, daha doğuşunda bitmeye mahkum olurdu.

Bilimsel sosyalizm PKK'nin esasıdır

PKK, sadece ulusal toplumsal özelliğe çakılıp kalsaydı, değil 1980'ler sonrasına gelebilmek, daha o yıllarda dar bir mahalli grup olarak tükenmekten kurtulamayacaktı. PKK'yi kavramaya çalışıyoruz. Oluşumunda, çağdaş ideolojiler içinde bilime en yakın, hatta toplumsal gelişmenin bilimi diyebileceğimiz bilimsel sosyalizmi esas almıştır. Reel sosyalizme ikinci planda yer vermiş, ona daha çok eleştirisel yaklaşmıştır. Bunu yaparken, kendi ülkesinin ulusal, toplumsal özelliğine değer vermiş, buna alabildiğine bağlı kalmaya çalışmıştır. Tabii bütün bunları teorik düzeyde gerçekleştirirken; 1970'li yıllar, teorik inceleme, araştırma ve onun propaganda ile yayılma yılları olmuştur. Diğer yandan onun kurumlaştırılması, yani örgütlenmesine doğru yol alınmıştır.

1980'lere doğru geldiğimizde, artık sadece teorik doğrularla yetinmeyip örgütsel, maddi, kurumsal bir ifade olmaya karar verme, hatta bununla da yetinmeme, giderek halkla bağlantısını sağlam kurmayı başarmıştır. Böyle olduğu içindir ki 1980'lere doğru geldiğimizde düzen, PKK'yi baş hedef olarak seçiyor. PKK tarihini iyi incelemek gerekir derken bu noktalara dikkat çekiyoruz.

PKK'nin şekillendirdiği insan, önemli oranda sosyalist insandır; ulusal in-

www.arsivakurdi.org

sandır, halktan insandır. Ve bu da çağımızın sınırlı da olsa kendi örneğinde, PKK somutunda çözüme kavuşturulmasıdır. Partimizin içinde gerçekten büyük mücadeleler yaşıyoruz. Her gün bütün kadrolara, son yılların kapsamlı çözümlemeleriyle, ardı arkası kesilmeksizin derinleşerek oluşan gerçeği kavratmaya çalışıyoruz ve hala bu çaba bitmemiştir. Bunun nedeni de sosyalizmin dev gibi sorunlarının olmasıdır.

Sosyalizme tali bir biçimde bağlılık olmaz. Günümüzde, reel sosyalizm ve yaşanan tıkanıklık, sosyalizm değerlerinin adeta alt üst edilmesi bu gerçeği çok iyi göstermektedir. Buna karşı çözümü PKK'de yaşayacağız. PKK'de çözüm gücü olacağız. Yani bir bütün olarak sosyalizmi değerlendirecek, sosyalizmi bu temelde alternatif kılacak, onu savunacak, bununla da yetinmeyerek, onu örgütleyerek mevcut tıkanmalarda bir çözüm aracı olarak benimsetecek, onun için savaşımı sürdürecek bir noktayı ısrarla tutturacağız. Dünya genelinde içine girilen bunalıma bir çözüm gücü olma sorumluluğunu duyacağız. Yani 'biz PKK'yiz, sadece ulusal sorunla ilgileniyoruz' demek, durumu kurtarmaz. Daha fazla yapılması gereken, ulusal çapta da olsa, sosyalizmin çözüm gücü olmayı bilmektir. Bunda çok ısrar ediyoruz. Bunu gerçekleştirmeye çalışırken, son yıllarda kapsamlı kişilik çözümlemesi yaptık.

Neden buna ihtiyaç duyduk? Şunu söylemiştik: Sosyalist bireyi yaratmak çok önemli bir görev. Sosyalizm inşa edilirken, sosyalist bireyin kendiliğinden bir gelişme olarak oluşacağı sanılmıştı. Partiye program sunuluyor, partide çizgi kararlaştırılıyor, fakat o çizgiyi hangi kadro uygulayacak ve o kadronun kendisi nasıl geliştirilecek, işte bu yapılmıyor. 'Kendiliğinden olacak' deniliyor. 'Örgüte alınan adam, programı kabul etti mi, çizgiyi, taktiği de esas aldı mı, o, zaten sosyalisttir. İşleri o götürecektir' deniliyor. Ama böyle olmadığı, reel sosyalizmin öncü partilerinde ortaya çıkmıştır. Böylece militan sorununun halledilmediği anlaşılmıştır. Militan sorununun başlı başına çözümlenmek durumunda olan bir sorun olduğunu günümüz de iyice göstermiştir.

İyi kadrolar olmadı mı programlar, kararlar bir hiçtir

Biz, militan çözümlemeyi niye bu denli geliştirdik? Toplumsal özelliklerimiz bizi buna mecbur etti. Kürt kişiliği bin yıldır düğüm düğüm olmuş bir kişiliktir. Çözmek zorundaydık, onun için yöneldik denilse de bence bu sınırlı bir yaklaşımdır. Daha da önemlisi, militan çözümlemeyi yapmak, sosyalist kişilikteki tıkanmayı görmek, onu aşmak ihtiyacını sürekli hissetmekten kaynaklanmıştır ve bu, uluslararası deneyimden daha fazla etkili olmuştur.

Türkiye'deki militanın sefaleti, bizi militanı çözümlemeye, alabildiğine ağırlık vermeye zorlamıştır. Yine sahte ya da içi boşaltılmış komünist partilerdeki parti üyeliğinin yozlaşması, en yoz kişiliklerin bu komünist partiler içinde ortaya çıkması, bizi militan çözümlemeye itmiştir. Hiç şüphesiz ulusal, toplumsal özelliklerimiz de bunda son derece etkilidir, ama belirleyici değildir. Demek ki sosyalizmin sorunlarına kendi küçük çapımızda, PKK ölçeğinde cevap aramaya çalışırken, aslında genelde bir sosyalist tıkanmayı, bireyde kilitlenmeyi de çözmeye çalıştığımızı iyi biliyoruz.

Ulus çapında sosyalizmi kurdum dersin, parti çizgisine egemen kıldım dersin, ama militanı çözemezsen, doğru militanı bulamazsan bütün bunlar boşa gider. Aslında bu sorunlar görülmemiş değildir. Ustalar da sık sık, "iyi kadrolar olmadı mı programlar, kararlar bir hiçtir" der. Ama bu yetmiyor, daha fazlası gerekiyor. O da nedir? Bizzat militanı nasıl yetiştireceksin? Militan nasıl ortaya çıkacak? PKK deneyimi herhalde bu konuda en iyi, önde gelen bir okuldur.

Biz, insanla çok uğraştık, devrimin dış cephesi kadar, direkt düşmanla uğraşan cephesi kadar, hatta ondan kat kat daha fazlasını kendi içimizde yapmak zorunda kaldık. Buna çok mu istekliydik? Hayır. Gelişmek için bunun kaçınılmaz olduğunu gördüğümüz için yaptık. Kaçınılmazdı, çünkü sosyalizmin genel durumuna baktığımızda; herkes sosyalizmden rahatlıkla vazgeçebiliyor, sorunlarına kimse çözüm gücü olmak istemiyor. Ulusal, toplumsal koşullarımıza baktığımızda; herkes düğüm olmuş, kimse açımlanmak, çözümlenmek istemiyor. Bu durumda, böyle dönemlerde ilerlemenin kaçınılmaz koşulu o bireyi çözümlemektir. Sosyalistleşmeyen, uluslaşmayan, demokratlaşmayan kişiliği operasyona tabi tutmaktır, ameliyat masasına yatırmaktır. Ve bu, bizde iyi yapıldı. Görülüyor ki PKK'de gerçekleşen, aslında sadece ulusal toplumsal özellikli ihtiyaçlardan kaynaklanan bir gerçekleşme değil, genel çapta reel sosyalizmdeki bir tıkanmanın, ciddi bir engelin, yerine getirilmeyen bir görevin gerçekleştirilmesidir. PKK bu anlamda bir çözüm oluyor.

Sosyalist tipin şekillenmesi adına gerçekten sağlananları bir kez daha özetlersek, bunun öyle salt ulusal ya da sadece sınıfa dayalı bir çözümleme olmadığı anlaşılacaktır. Ve sadece askeri, siyasi bir görevi başarmak amacıyla da bağlantılı değildir. Daha fazlasını kapsıyor. Biz, günlük olarak savaşımımızda, eski din kitaplarında 'ideal insan, melek insan, evliya insan' denilen ve biraz da bize hikaye gibi gelen insanı yaratmaya çalıştık.

www.arsivakurd.org

Ortaya çıkartmaya çalıştığımız biraz da buna benzer bir insan. Yani çözüme ulaşmış insandır. Bir defa, kapitalizmin bütün değer yargılarına karşı aşama yapmış insandır. İşte bu, reel sosyalizmin oluşturduğu tipi de aşan bir insandır. Hele bizdeki yarı feodal, yarı kof burjuva diyebileceğimiz tipi de aşan bir insandır. PKK savaşını veren insan böyle bir insandır. Buna, aşama yapmak için gereksinim duyuldu. Bugün PKK'yi PKK yapan gerçek budur. Aynı zamanda gelişme sağlayabilmek için de yapılması gereken buydu. Yapmasaydık, kendi mücadele tarihimizden iyi biliyoruz ki gelişme olmayacaktı.

Sosyalizm adına dayatılan sosyal şovenizme karşı mücadele olmasaydı; ulusallık adına kaba, sahte bir milliyetçilikle mücadele olmasaydı; yine militanlık adına kaba, lümpen bir dayatmaya karşı mücadele olmasaydı, biz neyi geliştirecektik? Bireyin özgürleşmesi, PKK'de çok yönlü bir eğitimle, çabayla hazırlanmasaydı, gönüllülük ilkesini ne kadar geliştirebilecektik? Ve bu ilkeyi geliştiremediğimizde, PKK'yi kaç gün yürütebilecektik? Bunlar çok önemli sorulardır ve biz, bu sorulara biraz cevap vermeye çalıştık.

Başka ulusal özellikler içinde varolmak bizim için yokolmadır

Unutmayalım ki reel sosyalizmin kalıplarında tüketici bir sosyalist olsaydınız, karnınızı doyurmak için bir parti kurmak gerekirdi. İkincisi, bir ağa taslağı olarak parti içinde sizi yaşatmaya çalışmak için de bir parti gerekliydi. Üç, Türkiye koşullarının, Türk kapitalizminin etkilediği bir tip olarak sizi yaşatmak için de bir parti gerekecekti. Bunların masrafını düşünelim. Değil sizi bir mücadele örgütü olarak tutmak, karınlarınızı doyurmak ve amansız bir düşmanın üzerine yürütmek; kendinizi bile yürütmek, sizi ayakta tutmak bile böyle kaç parti isterdi. Şimdi partimiz içindeki hırsızları, soytarıları, lümpenleri değerlendirirken, ağacıkları veya jandarmacıkları bu gerçeklerin derin bilinciyle anlamaya çalışacağız.

Değer nedir, nasıl üretilir? Bunları biraz gösterdik. Sosyalist parti istiyoruz. Bizde uygulanan, yaratıcı sosyalizmin uygulanmasıdır. Bu denli görmek ve büyük değer vermek gerekir. Yarattığımız sosyalist insan, bu saydığımız hastalıklarla boğuşan bir insan değildir. Dikkat ederseniz, hatta kendinizdeki gerçekleşmeyi göz önüne getirirseniz, çok farklı bir türün veya insan tipinin geliştirilmesiyle karşı karşıya olduğumuzu anlarsınız. Gelişme bundan başkasına fırsat vermiyor. Zaten PKK'yi PKK yapan da tamı tamamına budur.

PKK, sosyalizm adına yaşanan bunalıma çözüm olmak zorunda

Eğitimlerinizi sürdürüyorsunuz. Çok çeşitli amansız mücadelelere hazırlandığınızı söylüyorsunuz, ama bunun nasıl sosyalist bir kadroyla yürütülmek istendiğini de anlamak zorundasınız. Ancak böyle bir kişilikle bu mücadelenin yürütülebildiğini bir an bile göz ardı edemezsiniz. PKK işleri başka türlü yürütülemez. Çünkü dünya çapında sosyalizmin bunalımı had safhada. Daha doğrusu, sosyalizm adına büyük bir bunalım yaratılmıştır. Onun aşılması gerekir. PKK, buna çözüm olmak zorunda. Bizim de toplumsal tarihi gerçeklerimiz kendi özgürlüğünü yitirmiştir ve önemli oranda özgür bir irade olmaktan çıkarılmıştır.

Kendisi için çalışan, kendisi için yapan bir emeğin sahibi yok. Hep başkaları için emek harcayıp, başkalarına hizmete koşuyor. Bu katmerli yabancılaşma, kendini inkar etmedir. Sadece emeğine saygısızlık değil, kendi insanlığına da yabancılaşmadır. Bunun yarattığı bunalımı düşünebiliyor musunuz? Bunun yarattığı kişilik tahribatını akla hayale sığdırabiliyor musunuz? İşte PKK buna da bir cevaptır. Tabii ki bu cevap, sadece teorik değildir ya da sadece parti programı, siyaset, çaba da değildir. Günlük olarak en yaratıcı taktiklerle kişi olarak ondan da öte tam bir taktik ifade olacaksın. Mücadeleyi uzun vadeli olarak ele alacak, dünya çapında yaşanan sorunların bilincinde olacak, bunlara uygun stratejik çözümler geliştireceksin. Çabaların sergilenmesi açısından hem yeterince yoğun hem de ustalıklı olacaksın. Taktik strateji böyle icra edilir. Bunları kendi kişiliğinde artık ne kadar gerçekçi dönüştürürsen, onu öyle sağlayacaksın. Bu anlamda bir ilerleme veya gelişme yaşarsan, o zaman senin bu işleri götürme şansın artar.

PKK'de olup biten ve yürütülen bu büyük mücadeleyi, verilenlerin ışığında değerlendirmek gerekir. Kendi kendinize tutarlı olmak istiyorsanız, PKK parti bağına doğru bağlanmak istiyorsanız ve gerçekten böylesine bir sosyalist birey olma kararlığındaysanız, bu mücadeleyi kendi lehinize başarıyla halletmeniz gerekir. Bu mücadele sizde başarıya ulaşmazsa, körkütük olursunuz. Bunun yaşla ya da toplumsal, bölgesel kültürle de alakası yoktur. Evet, belki etkisi olur, ama bütün bunlar böyle sağlıklı bir çözüm geliştirmenin önünde ne ciddi engel olarak bulunabilir ne de bazı özellikleri vardır deyip ona sığınarak, insan dönüşümü tam sağlayabilir. Komple bir gelişmeyi, bütün yönleriyle gereklerini icra ettiğin oranda başarabilir, bir işin altından kalkabilirsin.

Son yıllarda yürüttüğümüz büyük çaba da bu ihtiyaçtan kaynaklanıyor. Dikkat edin, hepiniz eleştirilere uğra-

www.arsivakurdi.org

dınız, eleştiri yaptınız. Ortaya çıkan tıkanmış, yenilmiş kişilikler söz konusudur. Hırsızlar, bozguncular, caniler, insanlık düşmanları, hainler var. Çözümlemelerde ayna gibi ortaya çıktı. Yani bu tip kişiliklerin parti içinde boy verdiği görüldü. Bunlar nasıl ortaya çıktı? Bunlara karşı niçin doğru bir mücadele verilmedi veya duruş içerisinde olunmadı? Herkes kendi adına bu sorulara doğru yanıtlar vermek zorundadır. Ben kendi açımdan büyük bir mücadele verdiğimi söyleyebilirim. Her ne kadar yetersiz de kalsa, bu tip birçok insana karşı bir duruşum, mücadelem oldu. Parti tarihi iyi incelenirse, bu daha iyi görülür. Yaratılan gerçekler de bu tiplere karşı verilen mücadeleyle ortaya çıktı. Çözümlemeler veya PKK deneyimi bunun böyle olduğunu, toplumu ve kişileri operasyona tabi tutarak, bireyi de kendi içinde operasyona tabi tutarak gelişme sağlandığını kanıtladı. Ve siz şimdi biraz gelişmiş sayılırsınız.

'Biz daha önceden de çok şey biliyorduk, bütün bunları yapabilirdik' iddiasında bulunamazsınız. Günlük olarak bin defa yenilgi yaşıyorsunuz. Ulus içinde zaten ezilmiş, henüz yenilmemişse de yitirilmiş gitmişsiniz. Toplumsal statü içinde yerinizin ne olduğu belli değildir. Hangi değerlerin esas alındığı bilinir; düşman ne vermişse o kadarına 'selam, bin şükür' diyorsunuz. Düşmanın verdikleriyle ne kadar tatmin olunabilir? Daha da kötüsü büyük bir boşluktur. Yaşadığın vatanın mı var ya da asgari düzeyde bile olsa, emeğinin sonuçlarına sahiplik edebiliyor musun?

Sosyal mücadeleler insanlığın toplumsal varlık haline gelmesiyle başlar

Düşünün bir, insan daha ilk çağda bile bir toprağa sahiptir. Bazı araç gereçleri vardır. Bu çağda sizde bunlar da yok. Savrulmuş gidiyordunuz. Şimdi dehşetli veya çok acayip durumlar ortaya çıktığında, nedenleri daha iyi anlaşılıyor. Bir çırpıda, düşmanın bir değerine ilgi duyuyor, artık onun için satmayacağı bir şey yok. Canı bir şeye sıkılınca, karşı çıkmayacağı herhangi bir değer kalmıyor. Canı bir şey isteyince, onun için kendini savurmayacağı yer, içine girmeyeceği olumsuzluk kalmıyor. Bu insanla ne yapılabilir? Bu insanlardan oluşmuş bir partiyle ne yapılabilir? İşte burada büyük parti olma ihtiyacı ve parti bağlarına büyük ihtiyaç kendiliğinden anlaşılıyor. Kişi olarak bile onurumuzu kurtarmak için önemli bir parti bağına ihtiyaç var. Bunu mübalağasız söylüyorum.

Toplum içinde erirseniz özgünlüğünüz yitirsiniz

Sosyal mücadeleler insanlığın toplumsal varlık haline gelmesiyle başlar. Sosyalizm de onun ifadesidir diyoruz. Bizde bunun uygulanması şudur: İlk çağdaki toplumsallığa adım atan insandan belki daha fazla toplumsallığa adım atmak, insanlığa adım atmak, sosyal mücadeleye, hele hele sosyalizme, sosyalist mücadeleye adım atmak baştan itibaren ciddi bir parti bağına ihtiyaç gösteriyor. Gerçekten bilime inanıyorsak, gerçeklerimizi bilimin, sosyalizmin ışığı altında anlamak istiyorsak, bu konuda kaba ya da yüzeysel değilsek, kendimizi aldatmayı esas almıyorsak, toplumsal ve ulusal varlığımıza, ulusal ve sosyal mücadeleye ilk adımı atmak için gerekli olan en önemli nokta, parti bağıdır, bunu PKK bağı biçiminde yakalayabilmektir. Bunun gerekliliğini, ciddiyetini, vazgeçilmezliğini, önemini, özellikleriyle kavramazsanız, uygulama gücü elde edemezseniz toplumsal varlık olarak yok sayılırsınız. Toplum içinde eriyebilirsiniz. O kendi özgünlüğünüz açısından bir yitirilmedir, yok olmadır. Ulusal varlık açısından da böyledir.

Sosyal ulusal mücadele, sosyalizm mücadelesi açısından daha da yok edilmiştir. Kargaşa, kaos, sen ben çekişmesi, hiçbir kural tanımadan parti içinde değerlere saldırmak, varlık olmak değildir, daha kötüsü bireysel tükeniştir. Bunların bizde nasıl sık sık kendini gösterdiğini göz önüne getirirsek, parti bağı deyip geçmenin öyle kolay olmadığı görülecektir. Parti bağı, parti ilişkisi yaratmanın ne kadar önemli olduğu bütün yönleriyle anlaşılırdır. Onun için PKK'lileşmek, henüz bu kadar gelişebilmiş ulusal, toplumsal koşullarda bu sosyal mücadele tarihine dayanıp, bunu, sosyalizm geleneği olan bir toplumun ya da bir ulusun içinde oluşmuşçasına yanlış yansıtmak değildir. PKK'nin özgünlüğü buradadır. Yoksunluk ortamında ilk toplumsal sosyal bağları geliştirmek ve ulusal bağları oluşturmamız için partileşmemiz gerekiyor.

Sosyal mücadele zaten partisiz mümkün değildi. Bu, sosyalist mücadeleye doğru yol aldı mı, tamamen çok sağlam bir partiye, somutumuzda, PKK dediğimiz bir partiye ihtiyaç kesin gösterir. Bunun kavgası büyük oranda verildi. Sizler ne kadar bu kavganın içinde yer aldınız, bu kavgayı layıkıyla ne kadar verebildiniz bu, sizin sorununuz. Ben, kendi açımdan buna yeteri kadar cevap vermeye çalıştım. Gerçekten toplumun genelini şurada bırakalım, kişinin çözümlenmesi, kişinin özgürleşmesi için akla hayale gelmez mücadeleler verildi. Bir kişide ne gerçekleştirilmek istendi? Özgürleşmek, ama toplumsal ve ulusal boyutlarda... Dolayısıyla özgürleşmenin bilimle, savaşla, örgütle irtibatı hep kurulmak istendi. Çünkü bunlar olmadan bireyi çözmek, onu özgürleştirmek mümkün değildir.

www.arsivakurdi.org

Gerillada Baharda Yürümek

Rozerin ROZE

Yeniden doğuş, sıcak ruhlar, sonbahar hüznü, hepsi bir bir yaşanır. Gerillada baharda yolculuklar da böyle bir şey olsa gerek... Her zaman yeni serüvenlere açılmak gibi bir şeydir. Mevsimler ve yolculuklar arasında büyük bir yoldaşlık vardır.

Yürüyoruz, yürüdükçe adımlarımız hızlanıyor. Geride bıraktığımız izler, peşimizden yağmurların yumuşak karışımıyla yeniden patikaya dönüşüyor. Bu topraklar kimlerin izlerini böğründe taşımadı, kimleri uğurlamadı ki? Varlığıyla zamana anlam yükleyen onca yiğit kadın ve erkekle kendisini ortaya koydu. Adımlarımız hızlandıkça yağmurun hızı da peşimizden ardı sıra artmaktadır. Yağmur suskun, yüreklerimiz sessiz, gözlerimiz sade...

Gerillada yürüyüşler, yeniden yaşamın doğacağının, yenilere adım atmanın sembolüdür. Yeni bir mevsim yaşamanın, yeni alanlar görmenin, yeni arkadaşlarla tanışmanın vazgeçilmez tutkusudur.

Yağmur, doğa, çiçekler ve yürüyüş, gerilla arkadaşlarda daha farklı bir yer bulur, edinir. Bin yılların kapalı, sancılı yaşamının özgürlüğe çıkan kapısını hissettirmesinden mi kaynaklı, bilemiyorum, ama özgürlükle yakaladığı bir bağ olsa gerek... Ve varlığında yeniden bir mücadele azmi, yaşam tutkusu doğurur. Kendisi ve doğa arasında görünmeyen gerçeği olur. O nedenledir ki hem gerilla romantizminin hem de toprakla yeniden buluşmanın adı olmaktadır. İlk kez dört duvarın ara-

sından çıkıyormuş gibi, yemyeşil otların ve toprağın yüzeyinden çıkan çiçekleri kendisi ekmiş gibi coşar ve onlara anlam katar. Tüm canlılarla karşılıklı buluşmasını yakalamış gibi coşar ve hisseder.

Bir şairin dediği gibi;

"baharda kim beni öldürebilir,
kim cesaret edebilir beni yok etmeye,
mevsimlere cenazeler kurulur mu
beni doğanın içinden,
doğayı kim benim içimden
söküp atabilir?"

İşte gerillada yaşam her mevsimle başka bir anlam bulduğu gibi böyle yaşanır. Yeniden doğuş, sıcak ruhlar, sonbahar hüznü, hepsi bir bir yaşanır. Gerillada baharda yolculuklar da böyle bir şey olsa gerek... Her zaman yeni serüvenlere açılmak gibi bir şeydir. Mevsimler ve yolculuklar arasında büyük bir yoldaşlık vardır. Her yolculuğun sonunda göreceğin, birlikte hayal kurduğun yoldaşların özleminin paylaşımı olur. Bahar mücadele, yol, yolculuk, umuda yürümektir.

Onun içindir ki yürüyüşlerin gerillada hiçbir zaman karşılığı yoktur. Her arkadaşın her zaman için can atarak, yeniden yeniden anlamlar katarak yaptığı ve yapmak istediği bir sevdadır. Mücadele serüvenini onunla her gün biraz daha yaşamsal kılar ve öyle hisseder.

Bu nedenle baharı dağlarda karşılamanın, çok ama çok farklı, belki de tanımlanması zor bir biçimi vardır. Daha çok hissedersin, ölümsüzlüğe daha yakın olduğunu, doğayla sıkı bağını yaşar ve ortaya koymaya başlarsın.

Kent ve şehirlerde her zaman bunu yaşamak ve yaşatmak kolay olmayabiliyor. Hele bizim gibi toplumlarda her şeyin sanayi ve kar etrafında döndüğü, insanların doğayla düşman yapıldığı toplumlarda biraz daha zor o bağı kurabiliyoruz. İşte bu noktada gerilla olmak, kendin ve diğer canlılar arasındaki kopmaz bağı kurmayı ve birbirine yaşam sunmayı gerçekleştirir. Saksılarda değil, yapay bahçelerde değil, kendi ellerinle kurduğun yaşamın baharının yolculuğunu yaparsın.

Özellikle içerisinde olduğumuz yüzyılımızda tüm insanların keskin bıçak gibi birbirine yabancılaştığı, ayrıştığı bir zamanda bu gibi değerlerin daha çok yaşam bulması gerekir.

Aslında biraz somuta gidersek, bizlerin yabancılaşmış toplumlar içerisinde yaşamaması, ona karşı ciddi bir tavır koyması gerekmektedir. Bu konularda reddimiz güçlü olmalıdır. Özelikle gençler olarak kendimizi geleceğin serüvenine bırakalım. Bizleri tutan nedir o sistemde? Oysa doğayla iç içe, anlamını kendin yüklediğin bir yaşam seçeneğin karşında duruyor.

Cinsler arasındaki ayrılıkçılığı aşan ve birbirlerinin varlığıyla yaşam bulan bir yaşam... O yürüyüşe katılmak için herkesin kendine yeni bir fırsat sunması gerekir. Gerillada yaşam türkülü bir yürüyüştür. Kendinin yazdığı, yürüdüğü türküdür.

www.arsivakurdi.org

NASIL VE KİMLER İÇİN SANAT?

Kültür Sanat

Mahir SİNCAR

İnsan toplumsallaşmasının temel yapı taşlarının başında kültür ve onun estetize edilmiş biçimi olarak sanat gelir. Reel ve rasyonel olanın duygulanımsal üretimi olarak kültür-sanat bir toplumun veya topluluğun, tarihsel mirasından ahlak, davranış biçimine, maddi üretim yapısından düşünsel eğilimlerine kadar toplumsal gerçeklikle sıkı bir bağ içerisindedir.

Kültür-sanat bir taraftan toplumsal realiteden esinlenirken diğer taraftan etkin bir şekilde toplumsal realiteyi yönlendirme ve değiştirme gücüne de sahiptir. Özellikle toplumsal alt üst oluş ve geçiş dönemlerinde kültürel sanatsal faaliyetlerin devrimci ya da tersine anti-devrimci rolü her zaman başta olmuştur. Bu yönüyle Kültür-sanat bir taraftan toplumun doğal ideolojisi olurken diğer taraftan doğal olarak kaynağını aldığı toplumsal yapının siyasal-politik eğiliminin etkisini taşır. Bu durum haliyle kültür-sanatı bir çatışma, mücadele alanı haline getirir.

Tarihin aynı döneminde farklı toplum ütopyalarının ortaya çıktığı aralıklarda bu çatışma daha yoğun ve daha belirgindir. Topluluğun kültürü ideolojisini ve sanatını etkiler, ideoloji ve sanat yaratmak istediği yeni toplumun ilişki biçiminden, birey tipine kadar yeni kültürel-sosyal dokuyu yaratmaya çalışır. Karşı toplum ütopyası da aynı şekilde hasmını alt edecek kültürel-sanatsal eğilimleri örgütlemekten geri durmaz.

Edebiyattan resme, müzikten halk danslarına kadar yansıyan farklı akımların, biçimlerin ortaya çıkışı kaynağını buradan almaktadır. Hiç şüphesiz toplumsal ilerleme ve gerilemeler ile farklı

"Popüler kültürün sunduğu kısa yoldan şöhret olma imkanını elinin tersiyle itemeyen sanatçı adeta hazır pazara nasıl mal yetiştiririmin derdindedir. Böylesi dar bir ufukla yapılan sanat, muhalif olma iddiasındaki sanatçıyı geleneksel toplumun orta boy yeni yetme sanatçiyla ayni düzeye çekmektedir."

www.serxwebun.org

veya aynı coğrafyalardaki farklı toplumsallaşmalar da farklı akımları yaratır. Bizim konu aldığımız şey bunun dışında kalan, ideoloji farklılıklarından kaynağını alan ayrışmalardır. Örneğin aristokrat saray çevresine dayanan şiirdeki aruz ölçüsü ile halk ozanının şiirindeki biçim ve tema keskin bir çelişki halindedir.

Devlet disiplini ve protokolünün etkisindeki şiir biçimde nizama, temada saraylının ve aristokrasinin hissiyatına göre olurken halk ozanın dili daha doğal, teması toplumun devlet dışındaki ezici çoğunluğunun acıları ve yaşamıdır. İlki toplum üstü dili ve iktidarın nimetlerini yere-göğe sığdıramayan methiyeleriyle bir kesimi iktidara daha çok bağlarken ikincisi bir yakınma ve hatta verili olanı eleştirme yoluyla belirli bir kesimi arayışa sürükler.

Karacaoğlan, Pir Sultan Abdal ve bilinen-bilinmeyen birçok halk ozanıyla kendini yetkinleştiren bu gelenek ezilen halkların, toplumsal kesimlerin birçok direnişine esin kaynağı olmuş ve devlet dışı toplum geleneğinin Anadolu mirasçısı olarak halkların kültürel direnişini canlı tutmayı başarmıştır. Yine Avrupa'nın dansı ile Mezopotamya'nın halayı kıyaslanacak olursa aradaki ideolojik çatışmanın kültürel-sanatsal alana yansıması daha net görülecektir. Avrupa'nın dansı duruşu ve figürüyle bireyciliğin ve ayrıcalıklı ''üst sınıfların'' toplumdan kopuşunun ifadesi ve habercisi gibidir.

Topluluk kalabalık da olsa yüz yüze olan ve bire bir ilişkide olan iki kişidir. Kadın bir erkek aracılığıyla, erkekte bir kadın aracılığıyla toplumdan koparılmıştır. Bunun derinliğinde yatan politik gerçeklik esasında, toplumun kaba bir cinsiyetçilik ve bireycilikle kendine kapatılması, en küçük hücresine hapsedilmesidir. Bu tür gerçekleşmeleri kronolojisine takılmadan tarihsel-ideolojik kopuş açısından ele alırsak, yeni yetme batı uygarlığının ana kaynağı doğu medeniyetiyle çelişki ve ideolojik çatışma içerisinde nasıl kendini yarattığını ve bunu kültürel-sanatsal üretiminde nasıl sembolleştirip topluma yedirdiğini görebiliriz.

Halaylarda ilişki içerisinde bulunan bir toplum vardır

Neolitik toplum uygarlığının özgür-eşit toplum değerlerinin yoğun etkilerini taşıyan Mezopotamya halklarının halayının duruş ve figürlerinde ise bir biriyle el ele tutuşarak bire bir ilişki içerisinde olan toplum vardır. Bu duruşta adeta dayanışma ve paylaşım içerisindeki köy toplumu canlandırılmış gibidir. Kimi figür ve sahnelerde öne çıkan birey veya kadın ve erkek halay topluluğundan kopmaz.

Topluluğun ortasındadır ve toplulukla bir birini tamamlar vaziyettedir. Kah kahramanlığın kah sevgilerin temsil edildiği bu sahnelerde birey ve toplum uyum içerisindedir, bir birinden kopuk değildir.

Kültür sanat aynı zamanda bir mücadele alanıdır

Verdiğimiz örneklerinde gösterdiği gibi kültür-sanat, farklılıkların estetik ifade alanı olduğu kadar çelişki halinde olanların mücadele alanıdır da. Rönesans ve Ekim devriminin en sıcak dönemlerinde edebi, sanatsal, kültürel alanlarda yoğun ve çeşitli kültürel-sanatsal üretimlerin gelişmesi bu gerçeklikle sıkı sıkıya bağlantılıdır.

Tarihinin en köklü krizini yaşayan kapitalizmin küresel emperyalizmle dünyada kendi pazarının ve sisteminin girmediği alan bırakmamak için başlattığı işgal hareketleri ve bunun karşısında 20.yüzyıl kalıntısı ulus-devletleriyle karşı durmaya çalışan muhafazakar-statükocu devletlerin çatışması, içinde bulunduğumuz tarihsel geçiş (kaos aralığı) döneminin ramazan davulcusu gibi adeta gümbür gümbür tarihin yeni bir sapağını işaret etmektedir. Görüntüde çatışan sistemin farklı uçları olurken esasta antagonist çelişki, halklar ile sistemin bir bütünü arasındadır.

Sistem ve halk arasındaki çatışma; kölelik ve özgürlük

Sistemin kendi arasında çatıştığı nokta kimin ne kadar ve nereye egemen olacağı olurken, halklar ve sistem arasındaki çelişki ise özgür olmak ile köle olmak arasındaki daha keskin bir çatışmadır. Önder APO bu çatışmada halkların çözüm seçeneğini tarihsel dayanaklarından ele alarak, günümüz dünyasının dehaca tahlili üzerinden demokratik komünalizm olarak tanımlamıştır.

Demokratik komünalizmin eşitlik, özgürlük anlayışından doğa, kadın yaklaşımına, birey ve toplumdan, felsefe ve ahlakına kadar teorik açıdan boşluk kalmayacak şekilde içini doldurmuştur. Bu noktadan sonra halkların çözüm seçeneğini zafere taşıyacak temel çalışma bu ideolojik hattın doğru kavranıp pratik mücadelesinin verilmesidir. Hiç kuşkusuz bu çalışmaların temel olanlarından biri de kültür-sanat çalışmasıdır.

Teorik çerçevenin kitlelere en etkili ve kalıcı aktarılabileceği alan kültür-sanat alanıdır. Bu yönüyle kültür-sanat alanı bir ideolojik mücadele alanı olmaktadır. Bahsettiğimiz şey en kestirmesinden slogan atmak değildir. Hangi imgenin, hangi sembolün

www.arsivakurdi.org

hangi biçimi nerden esinlendiği ve nasıl bir gelişmeye ya da gerilemeye hizmet ettiğini iyi tespit etmek bu noktada kültür-sanatın icracısı olan sanatçının ideolojik yetkinliğinin göstergesidir. Nasıl ki sistemin sanatçısı kullandığı imge ve biçimle toplumu daha çok uyuşturuyorsa halkın sanatçısı olma iddiasında olanda topluma daha çok özgürlük-eşitlik kültürünü nasıl aktaracağını kendine dert edinmelidir.

Özgürlük mücadelesi sanatçıya ideolojik bir misyon yükler

Muhalif kültür-sanat çalışmalarının temel açmazı ve farklı bir akım olarak gelişmesinin önündeki temel sorunlardan biriside budur. Popüler kültürün sunduğu kısa yoldan şöhret olma imkanını elinin tersiyle itemeyen ‘’sanatçı’’ adeta hazır pazara nasıl mal yetiştiririmin derdindedir. Böylesi dar bir ufukla yapılan sanat, muhalif olma iddiasındaki sanatçıyı geleneksel toplumun orta boy yeni yetme sanatçiyla ayni düzeye çekmektedir. Somut örneklerden ele alalim;

Kürt dili ve kültürünün yasaklandığı, kısıtlandığı böylesi bir ortamda Kürt dili ile kültür-sanat yapmak politik bir tutumdur ve bu sanatçıya objektif olarak bir misyon yükler. Referansını özgürlük hareketinden ve onun yarattığı halk ve mücadele değerlerinden almak ise sanatçıya ideolojik bir misyon yükler ki bu misyon da popüler sistem kültürünün dışında halkın özgürlük mücadelesine hizmet eden bir arayışı ve üretimi ahlaken zorunlu kılar. Yani ürettiği tüm yapıtlarında eserlerinde özgürlüğü esinlemek durumundadır. Şunu kendisine sorabilmelidir sanatç; üretimim verimli olanın dışında mıdır? Topluluklar üretimim karşısında nasıl bir duyguya kapılıyorlar. Yani tüketicisinden sorumlu bir sanat açığa çıkarabiliyor mu bunlar oldukça önemli noktalar olmalıdır sanatçılar için. Ancak maalesef bunu görmek ve böyle gelişmesi çok sınırlıdır. Kürt özgürlük mücadelesiyle sanat yapma fırsatına ulaşan kimi sanatçılar halkın öz değerlerinden uzak sanat geliştirmektedirler.

Şu nokta belirtilebilir; bir sanatçı için sınırlar söz konusu olamaz. Doğru ancak hangi sınırlar orta sınıfa ve üst sınıfa salt hitap etmek bir sınır değil midir? Örneğin bir ses sanatçısı tüm bu değerler üzerinden kendisini beslesin geliştirsin ama klip ve müziğini burjuva ve kapitalist ölçülere göre yapsın tüm bunlar çok kabul görecek şeyler değildir. Demek daha var olan karşı sistem ölçülerinden kurtulamamış onun etkisinde üretmektedir ya da tekrarlamaktadır.

Kendi kültürümüze de eleştirel yaklaşmalıyız

Sanatta bir tercih yapmışsın, toplumun özgürlük ölçülerinin gelişmesi için ön ayak olacak sın demek gerekiyor diğeri bu değerlerin dışındaki ölçülerdir. Sanatın doğru gelişmesi bir anlamda doğru ve radikal özgürlük ölçüleriyle gerçekleşebilir. Bundan şu anlaşılmasın herkes radikal toplumsal mücadeleye katılsın değil, zaten doğru sanat yapmak en büyük radikalizmdir sistemler karşısında. Bizlerin anlaması gereken sanat ve kültürün toplumlar üzerindeki etkisini ve yapıcılığını bilince çıkarmaktır.

Kürdistan toplumunda arabesk kültürü nasıl aşıldı; hiç sanatçılarımız düşünüyorlar mı? Toplum olarak ölü bir ruh içerisine konulmuştuk. Tarihsel tüm değerlerimiz dilimiz, dengbejlerimiz, efsanelerimiz hepsi arabesk üzerinden hiçlik psikolojisiyle ortadan silinmişti. Yeniden doğan devrimci ruhla yaşam arayışları ve sanat felsefesi oluşturuldu. Ancak şimdi yeniden normalleştirilerek birde kendi dilimizle arabeskleştirilmek isteniyor. Bunların karşısın da eleştirel olmak oldukça önemlidir.

Aydın toplum yaratacaksak karşıt kültürü eleştirdiğimiz kadar kendi değerlerimiz üzerinden yapılan sanata ve kültüre de eleştirel bakmak durumundayız. Bir toplumda sanat ve kültür ne kadar toplumsal mücadeleye katılsın değil, zaten doğru sanat yapmak en büyük radikalizmdir sistemler karşısında. Bizlerin anlaması gereken sanat ve kültürün toplumlar üzerindeki etkisini ve yapıcılığını bilince çıkarmaktır. Kürdistan toplumunda arabesk kültürü nasıl aşıldı hiç sanatçılarımız düşünüyorlar mı?

Toplum olarak ölü bir ruh içerisine konulmuştuk. Tarihsel tüm değerlerimiz dilimiz, dengbejlerimiz, efsanelerimiz hepsi arabesk üzerinden hiçlik psikolojisiyle ortadan silinmişti. Yeniden doğan devrimci ruhla yaşam arayışları ve sanat felsefesi oluşturuldu. Ancak şimdi yeniden normalleştirilerek birde kendi dilimizle arabeskleştirilmek isteniyor. Bunların karşısın da eleştirel olmak oldukça önemlidir.

Aydın toplum yaratacaksak karşıt kültürü eleştirdiğimiz kadar kendi değerlerimiz üzerinden yapılan sanata ve kültüre de eleştirel bakmak durumundayız. Bir toplumda sanat ve kültür ne kadar doğru temsil ediliyorsa o kadar özgürlük ölçüleri yakalanmış demektir. Bilinçli, moralli, coşkulu toplum yaratmak istiyorsak yeniden toplumsal değerler üzerine yeniyi katarak yapabiliriz. Bu anlamda Kürdistan özgürlük mücadelesi büyük sanatçılar tarafından yapılmış en büyük eserdir denilebilir.

www.arsivakurd.org

FIRTINALI YILLAR

Ya da 'Kim Örgütlerse Onun Üyeleridir'

Kasım ENGİN

Özgürlükçülük inandığın değerlere sadık kalarak yaşamayı gerektirir. Yaşamanın dili donukluğu kabul etmez. Yaşam akıp giderken insan ya da toplum donuk duramaz. Yaşamın ritmi, olan dinamikliğe denk bir yaşam dili bulmakla karşı karşıya kalır. İşte siyaset bu dinamik yaşam dilini bulma sanatıdır

Yıl 1987... Kürdistan ulusal demokratik mücadelesinde önemli bir süreç başlıyor. Eniya Rizgariya Netewa Kurdistan diye tabir edilen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephe'si kendisini yeniden örgütleyerek birlik çalışmalarına ağırlık veriyordu.O yıllarda, adım adım birlik örgütlenmeleri tartışılırken yıl 1987 de ilk kez somut adımlar atılacaktı. Ekim ayında başta işçiler birliği olmak üzere, kadın, aydınlar ve gençlik birlikleri kuruldu. Hayaller gerçekleşiyordu. İstem düzeyinde dile getirilen ve özlenilen örgütlenme resmen ilan ediliyordu. Bizim o yıllarda beklediğimiz ve o özlediğimiz gençlik örgütümüz kurulmuştu. Artık bizim gençler olarak örgütümüz vardı. Şimdilerde herkesin yer aldığı, şöyle ya da böyle bir örgütsel yapısı var. Ancak o yıllarda Kürtler olarak üniversite gençliği dışında bir örgütlülüğü tanıdığımız yoktu.

Tanıdığımız örgütlerde ya Avrupa'daki kimi üniversite örgütlenmeleri idi ya da çeşitli sporsal etkinlikleri temsilen oluşturulan yapılardı. Ancak bunlar da bizi temsil etmekten uzaktı. Biz Kürt gençleri olarak kendi rengimizle yer alacağımız bir oluşumu tanımıyorduk. Gençlik genel çalışmalar içerisinde yerini alıyor-

www.kurdistan.org

du. Şu doğruydu; gittiğimiz yerlerde gençler olarak ya da öğrenci gençlik olarak yine ailelerdeki gençlerle uğraşıyorduk. Bir doğal iş bölümü o dönemlerde vardı. Ancak dediğim gibi kendi adına iş yapacak, kendi rengi ile katılacak bir yapı söz konusu değildi.

Örgütlü yapımızın olmayışı bir dezavantajı teşkil ediyordu. Diğer

dünya gençliğiyle ilişkilenirken kendi örgütümüzün olmayışı bir eksiklik olarak hep karşımıza çıkıyordu.

Bir de gençlik bir katman olarak oldukça değişken özellikleri içeriyordu. İşçi gençlik, aydın gençlik, lümpen gençlik derken dini olan, feodal ve küçük burjuva yapılar diye tabir edilen ara sınıf gençliği de ayrı bir yaklaşımı gerektiriyordu.

İşte 1987 yıllarında şu açığa çıkmıştı. Artık gelişen kitle düzeyi bu tür örgütsel modelle kaldırılacak gibi değildi. Aynı sorun kadınlar, işçiler ve aydınlar içinde geçerliydi. Artık gömlek bedene dar geliyordu.

Ülkede açılım, Avrupa'da genişleme yaşanıyordu.Hatırlıyorum. İlk kez yürüyüşlerimiz dolgun geçiyor, seminerlere katılım çoğalmış ve gece diye tabir ettiğimiz halk konserleri türü etkinlikler kitleler nezdinde kabul görüyorlardı. Katılım yükselmişti.

Bu gelişmeleri kalıcılaştırmak için ulaşılan kitleleri derinliğine örgütlemek gerekiyordu. Yine ilişkide olunan kesimler çok farklı olduğu için yaklaşım daha derinlikli olmayı dayatıyordu. Oldukça moral düzeyi yüksek olan o yıllarda herkesi kendi özüyle buluşturarak positiv enerjiyi açığa çıkarmak, bireylerde bir nevi sorumluk duygusunu yaratarak patlatmayı gerçekleştirmek şarttı.

Ulusal demokratik mücadelenin Önderliği bu gelişmeleri gördüğü için dayatıcı oluyordu. Ertelenen çalışmaları yeniden yeniden gündeme koyarak ısrarcı olmasını, sonraları mücadele içerisinde anlayacaktık. Gerilla da öğrendiğimiz, her yapının kendi özgünlüğünü bilince çıkarttıkça gelişme kayıt ettiği gerçeğini biz o yıllarda bilmiyorduk. Belki söylem düzeyinde dile getiriyorduk. Ancak yaşamda bunun ne anlama geldiğini söylememiz zordur.

Gençlik örgütünün gelişim süreci

Gençlik örgütümüz YXK ya da YXWK yanılmıyorsam 24 Ekim 1987 kuruldu. O zaman "**Yekitiya Xorten Welatparezen Kurdistan"** diye tabir ediliyordu. Ancak pratik sahada YXK yerleşmişti. İlginç gelebilir ama biz YXK de ki 'X' harfini yani Xorten kelimesini gençler olarak algılıyorduk. O dönem böyle biliniyordu. Sonra da kurulan YXWK **"Yekitiya Xwendevanen Welatparezen Kurdistan"** halen YXK olarak anılacaktı. Ancak arada yıllar geçtikten sonra 'Xort' kelimesinin gencin sadece eril olanını dile getirdiğini öğrenecektik ve 90 yıllında yanlış olduğundan dolayı ciwan kelimesinin tüm gençliği dile getirmesinden dolayı benimseyecektik. Ve YXK'nin üçüncü kongresi de- yani 1991 de -adını YCK **"Yekitiya Ciwanen Welatparezen Kurdistan"** olarak değiştirecektik. Öğrenci gençlik örgütümüz de bundan sonra YXK ismini alacaktı.

Ben YCK tartışmalarında yer almış olsam da YCK resmen ilan edildiğinde ülkemizin güzel dağlarında gerilla olarak yeni mücadele alanına gelmiş olmamdan dolayı hazır değildim. Ama bir genç olarak o toplantıda olmayı çok istediğimi de belirtmek istiyorum. Çünkü mücadele yıllarımın en güzel günlerini gençlik yıllarımda yaşadım. Dolu dolu geçen yıllardı. Hesabı kitabı olmayan yıllar. İnsan içi ile dışının bir olduğu yıllar. Yer yer hinlikler olsa da erken açığa çıkan o yıllar, temiz yıllardır. Biz o yıllarda gençliğin atik, dinamik, girişken, gözü kara, hesapsız, candan, yeniliğin öncü misyoncuları olarak tanımlıyorduk. Bunun için de çalışmalarda en fazla işlenen gerillaydı.

www.serxwebun.org

Çünkü gerilla bu tanıma en yakın olan duruşu sergiliyordu. Çalışmamızın merkezinde gerilla vardı. Gerilla derken ülkeye geri dönüş yani ülkenin güzelimsi dağlarına tırmanışı anlıyorduk.

O yıllarda Mahsum Korkmaz Akademi'sinin zafer eğitim devresinde eğitim görerek ülkeye yönelen Hogır yani M. Ata Aslan arkadaş doğalında gençliğin sembolü oluveriyordu. O günleri anarken Mahsum Korkmaz Akademi'sinde yüksek bir kayalığın üzerinde şahinler gibi sert bakışlarıyla insanın içini delen o bakış halen gözlerimdedir. O bakışlar unutulamaz. Nitekim o dönemin her genci birazda Şehit Hogir arkadaşın hayali ile büyüyecek ve hayali ile Beka vadisini yaşayacaktı. En azında bende oluşturduğu duygu buydu. Bilindiği gibi Şehit M. Ata Aslan YXK'nin birinci kongresinde gençliğin sembolü olarak kabul edilmişti. O bizim sembolümüzdü. Sonra ki yıllarda bu gençlik sembollerine Şehit Seyit Şenpınar eklenecekti. Şehit Seyit arkadaş Avrupa da büyüyen biri ve sporcu oluşuyla bir hayli etkiliyordu. Ve diyebilirim ki o yıllarda gençlik artık sporsal etkinlikler geliştirmeye de başlamıştı.

Mücadele gelişiyordu. Biz gençler içinde gelişiyordu. Örgütlülüğümüz açılım sağlarken bu günlerde gülüp geçtiğim anlarda değil ki yoktu. İlk yıllarda bizim için 26 yaşına kadar herkes gençti. İlişkilendiğimiz gençlerle bu yaş sınırı önemli oluyordu. Bize yakın duran gençlerle ilişkilenmemiz geliştiğinde bir adım ilerisi olan YXK üyeliği geliyordu. Ve doğaldır ki bir birliğe üyeliğin bir özelliği aidattı. Biz tüm gençlerde aidat alıyorduk. Tabii genç kadın arkadaşlarda da alıyorduk. İşte, burada sorunlar çıkıyordu. O dönem YJWK'de **"Yekitiya Jinen Welatparezen Kurdistan"** yeni örgütlendiği için tüm kadın arkadaşların onların çalışmasına girdiğini belirtiyorlardı. Ve bu doğalında bir sorun olarak karşımıza çıkıyordu. Sorun yaşandığında verdiğimiz cevap;'kim örgütlerse onun üyeleridir' cümlesiydi. Bence güzel bir cevap ve güzel bir cümleydi.Yani 'Kim örgütlerse onun üyeleridir''

Herkes kendi eyleminden sorumludur

Mücadelenin ilk seçimini biz bölgemizde 1988 yılında gerçekleştirecektik. Ben Frankfurt'ta yaşıyordum. Birlikte büyüdüğümüz Şehit Erdal arkadaş yani Engin Sincer yoldaş Mainz kentine bağlı bir kasabada yaşıyordu. Frankfurt bir bölge olarak örgütlenmişti. Birçok şehir ya da kaza bu bölgenin içerisinde yer alıyordu.

Tam tarihini hatırlamasam da ilk bölge gençlik konferansı ilkbahar aylarında yaptık. Seçimlerde bölge gençlik yönetimine Erdal arkadaşla seçildik. Ve ben katılına kadar da bölgede asıl çalışmam gençlikti. İkinci gençlik konferansında yine Erdal arkadaşla birlikte yönetime seçildik.Okul yıllarında iken bir folklor grubumuz vardı. Bir de bu folklor grubu öncesi bir arkadaş grubumuz vardı. On arkadaş civarında. Sonraları bu grubun bazı üyeleri bizi takip edip gerillaya geldiler. Bazıları ise bireysel yaşam arayışlarına girdiler. Söyleyecek bir şey bulamıyor insan. Sonuçta her insan kendi eylemlerine karşı sorumludur derler ya. Birazda böyledir. Herkes kendi eyleminde sorumludur ancak insan sonuçta duygusal bir yaratık. Paylaştığı insanları yanında görmek ister.

Bu grubun hiç rakipsiz tek ortak paydası Erdal'dı. O grubun gülüydü desem yanlış olmaz. O güleçli ve mütevazı duruşuyla herkesin kalbindeki sesti. Şimdi de böyle olduğuna inanıyorum. Çünkü onunla paylaşan bir insanın böyle olmaması düşünülemez.Hatırlıyorum birçok etkinliğe grup olarak gidiyorduk. 87 yıllarıydı, Almanların düzenledikleri etkinliklere Kürt gençleri olarak katılıyorduk. Demokratik Ulusal Kurtuluş Mücadelesini tanıtıyorduk. Bunu yaparken ulusal değerleri tanıtmamız da elbette kaçınılmaz oluyordu. Grubumuzun diğer bir özelliği ise hepsinin orada büyümüş ve okul okumasıydı. Öyle olunca her etkinlik bir gövde gösterisine dönüşüyordu. Tabi bu etkinliklerin ağırlıkta ki konuşmacımız Erdal'dı. O zamanlar ismi Hayri idi. Biz henüz çalışmaya başlar başlamaz bize bir nevi iradelerimiz dışında ailelerce bize takılan isimleri ret ettik. Ve her birimiz kendimizin beğendi isimleri aldık. O zaman Erdal arkadaşa Hayri ismi uygun görüldü oda o ismi oldukça beğendi. Bu isim aynı zamanda büyük devrimci ve örgütçü militan Hayri Durmuş'un ismiydi. 1992 yılında Başkan Apo ismini Erdal diye değiştirecekti. Çünkü O, 1987 ağustosunda şehit düşmüş olan Mustafa Yöndem arkadaşın koduydu. Büyük şehit Erdal parti tarihimizde Eruh baskını diye bilinen Agit arkadaşın komutasında gerçekleştirilmiş olan eylemin kol komutanıydı. Ve aynı zaman da 86 yılında PKK Merkez Komite üyesi olmuştu. Büyük Erdal, küçük Erdal'ın teyzesinin oğluydu. Bundandır ki önderlik Hayri arkadaşın canlılığını önceden Erdal arkadaştan gör-

www.arsivakurdi.org

müş olmalıdır ki ismini Erdal diye değiştirmişti.Burada dersimde şehit düşen Rüsselsheim de Metin arkadaşı (sonrada dağda ismi Mitan olacaktı) anmak istiyorum. O da gençlik yönetiminde yer alıyordu. Ortak çalışmalarda yer alıyorduk. Ve o yıllar fırtınalı yıllardı. Fırtına gibi geçiyordu. Erdal'la arkadaş olacaksın ve o yılların fırtınalı geçmeyecek?

Özgürlük yolunda ilk adım

Tekrar yapılan ilk seçimlere dönecek olursam; O dönemlerde bu seçimin ne anlamına geleceğini tam bilemesekte aslında bir toplumun demokratik kültürle tanışmasının ilk adımları atılıyordu. Bir anlamda demokratik değerlerin yerleşmesi ve genelleşmesi için önemli bir girişim oluyordu yaşanan. Belki diğer toplumlarda seçme ya da seçilme vardı. Ancak Kürt gençleri olarak ya da Kürt toplumunun üyeleri olarak kürdün kendi rengiyle tanışmasında, kendi çıkarını savunacak temsilcilerini seçme çok ayrı bir öneme haizdir. Kürt kendi rengiyle katılıyor, kendi rengiyle siyaset yapıyordu. Son tahlilde bizim yaptığımız siyaset oluyordu. O dönem belki bunun da farkında değildik. Siyasetin ilk adımlarını atıyorduk. Kendi yolumuzu seçiyorduk. Özgür ve bağımsız olan yolu!Siyaset, çok seçenekli yaşam sanatıdır. Dili değişkendir. En sert olanından en yumuşak olanına, hepsi yöntem olarak seçilebilir. Kullanma ve seçenekler zemini kendi doğasına bağlıdır. Hepsini iç içe kullanma az görülen yollar değildir. Bu bağlamda siyaset, yaratıcı ve oldukça yoğunlaşmış beyinlere ihtiyaç duyarak hep dinamikliği gerektirir. Kendi yolunu çizmek, bağımsız düşünmeyi gerektirir. Bağımsız düşünme, iradeli olmayı ve her şeyden önce özgürlükçü olmayı önkoşul olarak olmazsa olmaz kabul eder.

Özgürlükçülük inandığın değerlere sadık kalarak yaşamayı gerektirir. Yaşamanın dili donukluğu kabul etmez. Yaşam akıp giderken insan ya da toplum donuk duramaz. Yaşamın ritmi, olan dinamikliğe denk bir yaşam dili bulmakla karşı karşıya kalır. İşte siyaset bu dinamik yaşam dilini bulma sanatıdır. Bu dinamik yaşam dili farklı olabilir.

Duran genç, gençliğini yitirmiştir

Çıkarlarına ulaşmak için; kendinden vazgeçmek, kendini kaybetmek, kendin olmaktan uzaklaşmak da mümkündür. Ancak o zaman da sen, sen değilsin. Ve yaşamın bize öğrettiği gibi her an teslim alınmaya, ona buna bağımlılıktan dolayı boyunduruk altına alınmaya açık kapı bırakırsın. İşte özgürlükçü siyaset, bunları ret eden bir çözüm karakterine sahiptir. Bundandır ki bu dünya da bu siyaseti yürütmek bir hayli zordur. Zordur, çünkü dünya sınıflı bir dünyadır. Paylaşılmış bir dünyadır. Sen, kendi yolunu çizmeye kalkışmadan önce birçok şey çizilmiştir. Ya bu çizilenler içerisinde hareket edersin, ya da kendi yolunu çizmeye kalkışırsın -ki bu da adeta tüm dünyayı karşına alarak mücadeleyi göze almak demektir.

İşte bu yıllarda bunları çok düşünerek siyasetin içine atıldığımızı söylemem zor. Ancak bu gün geriye baktığımda iyi yaptığımızı söylemeden de, edemeyeceğim. Şunu söylemek yanlış olmaz; kendisi olamayanlar başta kendisine kötülük yapacakları gibi peşi sıra yer aldıkları topluma hayırlı olmayacaklardır. Halkımız adeta yeryüzünde silinmek istenmişken sessiz kalmak gençliğe yakışmaz. Ve yakışmazdı da. Bunun için gençlik bir toplumun vicdan uyanmasıdır diyorum. Bir toplumun tüm değerleri yerle bir ediliyorsa, bir toplumun tüm dinamikleri ve dimağları esir alınmaya çalışılıyorsa orada genç beyinler yerinde duramaz.

Genç beyinler bu saldırıya vasat yaklaşamazlar. Yaklaşmamalıdırlar. Onlar o toplumun vicdan uyanmasının birer simgeleri olarak harekete geçerlerse gençlik rolünü oynamış olurlar. Başka da asla.Asla diyorum çünkü bir yerlerde zulüm ve ezme varsa, bir yerlerde işgal ve hakaret varsa ve bir yerlerde halkımızın ya da halkların onuru çiğneniyorsa orada genç yerinde duramaz. Duran genç, gençliğini yitirmiştir. Orada olan kayıp edilen bir gençliktir. Çünkü bir toplumun gençliği duyarsızlaşmış ise, bir toplumun genç beyinleri umursamaz olmuşlarsa orada o toplumun ölüm fermanına imza atılmıştır. Orada o toplum yaşamaya hak kazanamaz. Ancak unutulmamalıdır ki orada o gençlikte, gençlikte atılma fermanını imzalamış olacaktır.

Biz o dönemin gençliği olarak, toplumda atılmama fermanına imzalamamak ve halka birer aydınlatıcı mum ışığı olabilmek için gençlik çalışmalarında aktif yer aldık. Onun gururunu halen yaşıyorum ve taşıyorum. Ve en önemlisi de bize ve benim gibi yüzlerce Kürdistanlı gence Kürdistan dağlarının yolunu açtığı için de hep o yılları minnetle anıyorum.

Nice fırtınalı yıllara!

www.ajinekurd.org

Ben Geldim Yoldaşım Toprağını Görmeye

Gulan BOTAN

"Sen kaç defa çocuklarının yerine ülke sevgisini yüreğine bastın, onu da bilmiyorum ama bir gün seninle toprağın sınırsızlığında mutlak görüşeceğimizi biliyorum. Öleceğim çünkü yaşıyorum. Koskoca bir okyanusun kenarındayım. Öğrenebildiğim kadar öğrenecek, yüzebildiğim kadar yaşam ırmaklarında yüzeceğim."

Bahardı. Aylardan Mayıs, yani Gulan'dı. Biz aynı okuldan iki bayan arkadaş gerillaya katılıyorduk. Bizden başka iki bayan ve bir erkek arkadaş daha vardı. Ben, Gülistan, Bınevş, Jıyan ve Dılşer arkadaş, toplam beş kişiydik. Sivilde de şöyle böyle tanışıyorduk. Arkadaşlara ulaştığımızın ikinci günü bir araya geldik. Merak ve heyecanımız zirvedeydi. Düşüncelerimize halk savaşının genişliğini sığdırmaya çalışıyorduk Ben ve Bınevş en çok özgür topraklar ve özgür kadın konusunda çelişki yaşıyorduk. Ben geçmişte yaşadıklarımdan yola çıkarak, özgür toprak olmadan, özgür kadının da olamayacağını söylüyor ve diretiyordum. Bınevş ise, özgür kadının bu toprakları özgürleştireceğini savunuyordu.

Yanık da olsa ilk gerilla ekmeğimizi yedik. Yeni gördüğümüz ve tanıştığımız her şeyle düşüncelerimizi güçlendirmeye çalışıyorduk. Bütün bunların yanında hayallerimin ulaşılmaz yanlarından birine adım adım yaklaşıyordum. Heval Cevdet'i görmek bende ulaşılmaz bir hayaldi ve biz O'nun bir zamanlar yaşadığı topraklara yaklaşıyorduk. Bulunduğumuz yerdeki arkadaşlardan biri O'nu tanıyordu. Bana O'nun mücadele edebilmek için neleri feda ettiğini anlatıp, duruyordu. Ben ise yüreğimin kafesine sığdırmaya çalışıyordum. Hayallerime ellerimle dokunabilecektim

Gulan ayının sıcaklığı yavaş yavaş bizi yakıyordu. İlk yürüyüşlerimize de başlamıştık. Uzun yürüyüşlere alışık değildik tabi. Bınevş düzende kendine, makyajına çok dikkat ederdi. Biz şimdi dağ-

www.arsivakurdi.org

larda yürüyorduk. Dağlara, bir de dağlar içindeki Bınevş'e baktım. Yorgunluktan yanakları al al olmuştu. Dönüp bütün arkadaşların içinde, yüksek bir sesle; **"Makyajın çok yakışmış."** dedim. O ve tüm arkadaşlar gülmeye başladı. Sonra büyük bir ağacın dibinde mola vermeye başladık. Ciwan arkadaş uzun süredir gerillada bulunan bir arkadaştı. O da kendi deneyimleriyle beraber anılarını bize anlatıyordu. Ben ve Bınevş bulduğumuz her fırsatı değerlendiriyor, tartışmalarımıza devam ediyorduk.

Mawa'da ilk soluk

Mawa'ya yaklaşmıştık. Ondan sonra Gabar ve tabi ki Cevdet arkadaş vardı. O'nunla yıllar sonra nasıl karşılaşacağımı hesaplayıp duruyordum. Ben büyümüş, halkı için savaşabilecek yaşa gelmiştim. Verili toplum kıstaslarına göre ne kadar küçük olsam da. Bınevş, Jıyan, Gülistan ve benim en ortak yönümüz; toplumda kendimizi ifade edebilecek, yaşamda kendi rengimizle yapabileceklerimizin az olduğunu keşfetmemizdi. Tabi şimdi anlıyorum ki esas nokta genç kadın olduğumuz için toplumun bize güvensizliğiydi. Mawa'da bizi karşılayanlar arasında bayan arkadaşlar da vardı. Berivan ve Rozerin arkadaşlar benim değil ama, arkadaşlarımın gördüğü ilk kadın gerillalardı. Bınevş koşarak onlarla Özgür Kadın Hareketi'ni tartışmaya, anlama çabasına başladı hemen. Dılşer arkadaş yol boyu bizim kararımızın güçlü olup, olmadığını defalarca sorup durdu. O daha önce zındanda kalmış, belli bir eğitim almıştı. Biz yürürken terliyor, bazen yüzümüzde beyaz şeyler oluşuyordu. Dılşer; **" Size kaç defa söyledim, yüzünüzü ayranla yıkamayın."** deyip bizi kahkaha tufanına boğardı.

Artık Mawa'daydık. Ondan sonra Gabar yani Cevdet arkadaş vardı.

Mawa'da gerillanın yeni yemekleriyle karşılaşıyorduk. İncir kızartması, mortoxe, pino vb. yiyecekler. Hepimiz incir kızartmasının bize yemek olarak verildiğine inanmıyor, yemekte güçlük çekiyorduk. Hatta önce yemeyiz, diyorduk. Tadını alınca da dahasını istedik. Sonra dünyanın neresinde olursak böyle bir şeyle karşılaşabileceğimizi tartıştık. Arkadaşların çay yapma ve çay içme yönündeki yaratıcılıkları bizi şaşırtmaya devam ediyordu. Pet şişelerden yapılan kaşıklar sayılmıyordu bile. Düşünüyordum da, heval Cevdet bunlara nasıl alışmıştı ve nasıl karşılaşmıştı acaba?

Tabi biz kendi aramızda sohbetlere başlamış, sevgimizin toplumsallığı uğruna neleri yapabileceğimizin yarışına girmiştik. Dağda yürümeyi öğreniyorduk ya, öğrenirken ayaklarımızı sağa sola çarpmaktan yara bere içinde bırakmıştık. Eh düşünmez isek acısını duymayız, diyorduk birbirimize.

Baloncuklarla dolan ayaklarımızın baloncuklarını heval Medeni patlatıyor, ağaçlardan topladığı bir şeyle pansuman yapıyordu.

Bu gerilla tarzı tedavi yönteminin faydalı olacağına inanmamamıza rağmen ayaklarımız iyileşiyordu. Yolda yürürken, kafamdan heval Cevdet'i görünce O'na ne söyleyeceğimi tasarlıyordum. Gidip heval Cevdet'in yanına; **"Geldim ve bu yolları aştım."** diyecektim. Buna benzer sözleri kendi kendime tekrarlıyordum yolda. Yol boyunca silahları da belli boyutlarıyla tanımıştık. Geceleri yıldızlar bize daha parlak geliyordu. Yıldızlara mı farklı bakıyorduk yoksa, yıldızlar gerçekten daha mı parlak olmuşlar-

www.ararat.org

dı hala anlayamadık. Çünkü yıldızlar hala çok parlak.

Gabar ve ilk eğitim

Mawa'dan ayrılıp, Gabar'a doğru yola koyulduk. Bizim yürüyüşe başlamamızla yağmur da hızlanmaya başladı. Yağmur dinmeyince arkadaşlar ateş yaktılar. Hepimiz, tabi biz yeniler yağmurun altında nasıl ateş yakılıra bakıyorduk. Ateş gürleşti. Hatta arkadaşlar moral nedeniyle şarkılar bile söylemeye başladı. Yağmur dininceye kadar öylece ateşin etrafında şarkılar söyleyip ateşi gürleştirdik. Yağmur dindikten sonra arkadaşlar hiçbir iz bırakmayacak şekilde ateşi söndürdüler. Bir de sürekli arkadaşlardan artçı olarak görevlendirilen biri sürekli olarak izlerimizi siliyordu. Neden izler siliniyordu, anlamıyorduk. Hepimiz gerillaya sığınmaya başlamıştık. Gabar'a da ulaşmıştık artık. Durmadan öncü olan arkadaşa **"ne kadar kaldı?"** deyip duruyorduk. Bizi götürenler hep **"yarım saat kaldı"** diyorlardı.

O yarım saatler uzamasına rağmen arkadaşların yanına, yani Gabar'a varmıştık. Ben, Cevdet arkadaşa çok fazla yaklaşmış olmanın heyecanıyla artık hiç uyuyamıyordum. İlk sabahımızda arkadaşlar eğitim görüyorlardı. Son saatlerde ben ve birkaç arkadaş daha eğitimlerine katıldık. Önderliğin çözümlemeleri okunup, tartışılıyordu. Eğitimden sonra bizimle heval Erdal konuştu. Biz yeni şervanlar, O da alan sorulusuydu. İki saat tartışmadan sonra inanmadığımız bir şey yaptık; voleybol oynadık. Dağda, hem de Gabar dağında voleybol oynuyorduk. Voleyboldan sonra ben heval Erdal'la tartıştım. Heval Cevdet'i görmek istediğimi söyledim. O'nunla görüşme istemimi anlamlı buldu. Bizim bulunduğumuz yerden iki saat uzaktı. Önce heval Egit'in şehit düştüğü şıkefti gördük. Ertesi gün için bir grup arkadaş hazırlandı. Heval Cevdet'i görecektim. Oldu iki gecedir yatamıyordum. Bir türlü uykum gelmiyordu. Grupta beni götürecek arkadaşlardan biri O'nu tanıyordu. O da biraz heyecanlanmıştı. Şafağın sökmesini dört gözle, yüreğimle, ruhumla bekledim.

Bir yoldaşın toprağına ulaşmak

Gün doğdu. Kahvaltıdan sonra arkadaşlar eğitime, biz de heval Cevdet'in yanına gidecektik. Arkadaşlar silahlarını ve bir sonraki buluşma yerini ayarlıyorlardı. Birden bire cihazlardaki seslerle birlikte arkadaşlarda bir hareketlilik başladı. Gözlerimi kapatıyordum. Bir an önce şu dakikalar geçsin ve ben bu yola koyulayım diyordum. Gideceğimiz yöne doğru biraz yürüdüm ve bir taşın üstüne oturdum. Bekledim. Beş dakika... On dakika....

Bir saat geçti ve kimse gelmedi. Beni kimse götürmeyecek miydi? Geri döndüm, bizim arkadaşların hepsi hazırdı. Şaşırdım. Hepsi benimle mi gelecek, derken Erdal arkadaş beni çağırdı. Cevdet arkadaşın yanına gitme gerçekten anlam veriyordu ama operasyon vardı. Bu sözleri dinlerken acıdan mı, hasretten mi tam anlayamadığım bir duyguyla göz yaşlarım boşalmaya başladı. Hayallerimin yanından geçmem gerekiyordu. Hep rüyalarımda gördüğüm, bir türlü dokunamadığım Cevdet yoldaşın toprağını göremeyecektim. Grubun yanına döndüm. Tıkanmış, konuşamıyordum. Ağır bir uyku basıyordu yavaş yavaş. Ne diyebilir, ne yapabilirdim ki? O'nun toprağı Gabar'daydı. Ben de oradaydım. İki saat, yüreğimle iki adım ötemdeydi. Ve ben uzatıp elimi dokunamıyordum.

Geçiyorum yanından Cevdet yoldaş. Sevgili babacığım. Senin yattığın toprağı görmeden, koklamadan geçiyorum yanından. Hani senin ruhunu, canını, çocuklarını feda ettiğin yol var ya. Onun için. Ona ben de inandığım için gidiyorum. Biliyorum ki sen kızgın değilsin bana, ama ben üzgünüm. Senin toprağı kucakladığın Gulan ayında ben o topraklara ayak bastım. Şimdi adım Gulan. Sen şehitler kervanından izlersin biliyorum, beni ve nice yoldaşlarının kızlarını.

Bu yolda daha kaç defa ayaklarımı, yüreğimi pansuman ederim, bilmiyorum. Sen kaç defa çocuklarının yerine ülke sevgisini yüreğine bastın, onu da bilmiyorum ama bir gün seninle toprağın sınırsızlığında mutlak görüşeceğimizi biliyorum. Öleceğim, çünkü yaşıyorum. Koskoca bir okyanusun kenarındayım. Öğrenebildiğim kadar öğrenecek, yüzebildiğim kadar yaşam ırmaklarında yüzeceğim.

www.arsivakurd.org

“Bizler Tarih Yaratanların Torunlarıyız”

Söyleşi

Ferhat HARUN

“2007 Mart ayında Kürdistan’ın dört parçası ve yurt dışından gerillaya katılan yeni şervanlarla yapılan röportajda, “yeni şervanlar” gerillaya katılım nedenlerini anlattılar.”

‘Başkan Apo’yla varolacağız’

Akif Adım: Batı Kürdistan’ın Kubane bölgesindenim. Suriye den katıldım. Bu süreçte katılmamın nedeni Başkan Apo’ya karşı geliştirilen çirkin yönelimi boşa çıkarmak içindir. Uzun bir süredir Kürt halkı üzerindeki baskılar Suriye’de de aynı biçim de devam etmektedir. Aslın da Kürtlere karşı yürütülen sömürünün her ülke de aynı anlayışla sürdürülme durumu var. Ben bu baskılara karşı zaten belli bir arayış içerisindeydim ancak önderliğimize yönelik bu son alçakça zehirlenmeyi bir Kürt genci olarak kabul edemeyeceğimi bir daha gördüm ve yapılacak tek şeyin somut ve açık savaşmak olduğunu anladım.

Pasif ve sıradan mücadeleyle Kürtlerin özgürleşemeyeceğinin yıllardır görüyoruz. Suriye’deki halkı tabi gençleri de oldukça etkiledi. Yani Önderliksiz bir yaşamı düşünemiyorum.

Bu güne kadar birçok baskı, zulüm gördük ama en büyük değerimiz olan, bize onurlu yaşam yolunu sunan Önderliğimize karşı biz gençlerin de böyle bir borcu var.

O bize en güzel yaşamı ve geleceği vermek istiyordu. Sadece biz Kürt gençlerine de değil insanların hepsinin iyi yaşaması için mücadele etti. Ve bize mücadele etmeyi öğretti. Onun için özelikle Suriye’deki gençlerin bunu iyi bilmesi gerekiyor. Örneğin biz Suriye’de vatandaş bile değiliz, yüzyıllardır mülteciyiz, bu yaşamın ne anlamı olabilir. Çok emek verdi Suriye’deki Kürtlere. Bunun farkında olmalıyız.

Kürdistan’ın her bölgesin de düşmana karşı savaşmalıyız diyorum. Başkan Apo’ya verilen bu zehir aslında bize verilmiştir. Onun için yapabileceğimiz tek şey, mücadele etmektir. Tüm Kürdistan gençlerini dağlara, özgürlüğüne sahip çıkmaya çağırıyorum. Biz var olacaksak Başkan Apo’yla varolacağız.

www.arsiv.org

'Maxmur gençleri olarak rol oynama zamanıdır'

Baran Çele: 1984 doğumluyum. Lise mezunuyum. Maxmurdan katılım yaptım. Katılım nedenim; Önderliğimize karşı geliştirilen zehirlenmeye ve imhayakarşı olmamdır. Önderliğimizin zehirlenmesi bizleri, tüm Maxmur halkını oldukça derinden etkiledi. Bizler Önderlikle adımızı ve kendimizi tanıdık.

Aslında gözlerimizi Önderlikle dünyaya açtık diyebilirim. Tüm bunlar için de olsa insanların ve özelde biz gençlerin gerçekten dört ele sarılması gerekiyor bu sürece. Yani şunu çekinmeden söylemek istiyorum; bizler Önderliğe borçlu durumdayız. Bu borç klasik anlamda borç değildir. Bize verdiği değerin karşısında ödememiz gereken borçtur. Benim Maxmur gençlerinden beklentim şudur; şimdiye kadar büyük fırsat ellerine düştü, Önderlik eğitimi almışlardır. Özelikler 99'dan 2007'ye kadar gençlerin gerillaya katılımı az olmuştur. Şimdi Maxmur gençleri olarak rol oynama zamanıdır diyorum. Örneğin; Önderlik her görüşme notunda mutlaka Maxmur halkının durumunu sorar güvenliğinin alınmasını söyler. Bir görüşme notunda **"Maxmur gençleri, halkı, birçok şeyi benden iyi biliyor"** demişti, bu çok etkiledi halkımızı ve bizi. Tek kelimeyle Önderliğimizin fedaisi olmalıyız. Yani zamanında harekete geçmek gerekiyor gerilla saflarına katılmalarını bekliyoruz. Önderliğimiz ve gerillamız olmasaydı, bizi bir gün bile orda yaşatmazlardı. Bunun bilincinde olmamız gerekiyor.Önderliğimize karşı geliştirilen bu komplo ve zehirlenmeye karşı tüm Kürt gençleri gibi Maxmur gençleri, kızları ve erkekleriyle karşı duracak ve dağlara özgürlüğe yeniden bir adım atacaktır. Ancak böyle onurumuza sahip çıkabiliriz.

'Önderlik, gençliğin, insanlığın, ve tüm Kürtlerin kimliğidir'

Kawa Çiya: 2002'de PKK ile tanıştım. Beş yıl Almanya'da çalışmalarda kaldım. Oradan katılım yaptım. Örgüte katıldıktan sonra ciddi değişiklikler yaşadığımı fark ettim. Ve sistemin bizleri özümüzden ve değerlerimizdenne kadar uzaklaştırdığını anladım. Önderliği biraz tanımaya başlamakla gençliğimin biraz daha farkına vardım. Sistemler gençleri, ruhsuz ve kalpsiz hale getiriyor. Yani, kendinle bu **ben miyim?** sorusuyla bir iç sorgulama yaşamaya başlıyorsun. Tabi bu durum, özgürlük dağlarına gelmembenim için yeterli olmad Daha da derin sorunlar vardı. 99'dan beri Önderliğimizin üzerin de gerçekleşen bir komplo var. Bu en son Önderliğimizin zehirlenmesiyle hat safhaya ulaştı. Tabi biz Kürt gençleri olarak da bunun karşısın da en sert biçimde durmalıyız. Açlık grevleriyle, sıradan eylemlerle, protestolarla Önderliğimizin sağlığını geri alamayacağımızı anladım. Önderliğimizin etrafında çelikten bir savunma olmamız gerekiyor. Önderlik, gençliğin, insanlığın, ve tüm Kürtlerin kimliğidir, nasıl izin verebiliriz. Zaten bu duruma gelinmesinde biz gençlerin duruşunun payını görmek gerekiyor. Önderliğimize zehir veriliyorsa bizi yok saymalarından kaynaklıdır. Ama öyle olmadığımızı onlara göstermemiz gerekiyor. Kimse kendisini bundan uzak tutmasın, olacaklar bellidir. Kanla beslenen bir düşman gerçekliğimiz var. Önderliğimiz yıllardır kimsenin ölmemesi için uğraşıyor buna karşı yaptıkları ne oluyor, zehirlemek o zaman biz de ona göre konumlanmalıyız. Ben bir birey olarak, bir Kürt genci olarak Önderliğimi savunmaya gelmişim. Gücümün yettiği kadar mücadele edeceğim. Düşman farklı dilden anlamıyor.

Benim tüm Kürt gençlerine çağrım tüm gücümüzle önderliğimizi savunalım sağlığına ve özgürlüğüne kavuşana kadar. Ve Avrupa daki tüm Kürt gençlerini aktif mücadeleye ve dağlara çağırıyorum. Ne yapabileceksek bu gün yapmalıyız yarın geç olabilir diyorum.

'Gözlerimizi dünyaya Önderlikle açtık'

Mirza Zila: 1988 Batman doğumluyum. Üniversiteden katıldım. Katılım nedenim; Önderlik üzerinde 1999 yılında yapılan komplonun, 2007 yılındaki yıldönümü yani 15

www.arsivanadolu.org

Şubata karşı tepki olarak gelişti. Bu komplonun son hali Kürt Özgürlük Mücadelesi üzerinde uygulanan inkar ve inha sisteminin son halkası olan Önderliğin zehirlenmesi, aslın da Kürt halkının somut zehirlenmesidir. Önderliğimizin zehirlenmesini kabul etmediğimizi göstermek için tüm Kürt gençliğini serhıldana çağırıyorum. Her Kürt gencini özgürlük mücadelesinde bir kıvılcım olmaları için özgürlük dağlarına çağırıyorum. Buna karşı herkesin duyarlı olmasını istiyorum, sadece Kürtler değil tabi; kendisine demokratım diyen herkesi duyarlı olmaya çağırıyorum. Şunu demokratların anlamasını istiyorum; çağın devrimcisine ve demokratına sahip çıkmazsa, kendisine karşı bir iki yüzlülük içerisindedir demektir. Ve yine tüm Kürt gençlerini sahiplenmeye savunmaya çağırıyorum.

'Evde oturarak özgürleşemeyiz'

Zelal Selmas.: 1989'da Doğu Kürdistan'ın Selmas şehrinde doğdum. Katılımım Doğu Kürdistan'dan oldu. Önderliği dört yıl önce tanıdım. Belki yaşım o zaman küçüktü ama büyük bir anlam veriyordum. Daha o zaman PKK ye katılmak istemiştim ama arkadaşlar biraz daha büyümem gerektiğini sürekli söylüyorlardı. Ama bu sefer Önderliğimize zehir verildiğini duyduğumda beni kimse tutamaz dedim, yani, bir Kürt kızı olarak yapacağım tek şey saflara katılmak dedim. Kabul edemedim bu durumu şimdi de kabul etmiyorum.

Önderliğimize kimsenin bir şey yapmasını kaldıramam. İlk duyduğumda kendimi yakacağımı anneme söyledim ancak bana **"Önderlik bunu senden istemezdi yapacağın en iyi şey bir Kürt kadını olarak düşmanınla savaşmaktır. Aynen Zekiyeler ve Zilanlar gibi"** dedi, ben de ikna oldum. Kürt kadını olarak, doğru bir yaşamı yakalamanın yolunun; savaşmak, Önderliğimizi savunmak olduğuna ikna oldum. Önderliğin kısmi konuşmalarını dinlemiştim. Onları yeniden hatırladım ve **"ben dağlarda Önderliğim özgürleşene kadar savaşa cam"** dedim. Önderliğin zehirlendiğine inanmak istemiyorum çok zoruma gidiyor.

Ben tüm Kürt gençlerini Önderliğin yanında olmaya çağırıyorum. Özelikle Doğu Kürdistan gençlerini. Ben şunu bu genç yaşım da iyi anladım; beyin olmadan vücut bir anlama kavuşmuyor. Dağlara çıkma zamanı diyorum. Evde oturarak özgürleşemeyiz hele biz genç kadınlar asla özgürleşemeyiz. Çünkü bizi özgürlüğe götüren garantimizi elimizden almak istiyorlar.

'Önderliksiz bir yaşamı yaşatmayacağız'

Şimal Ülkem Güneş.: Aslen Mardin doğumluyum Batman da büyüdüm. 20 yaşındayım, lise mezunuyum. Yaklaşık dört yıldır Kürt özgürlük mücadelesiyle tanıştım. Aslında Kürtlüğümle kendimle tanışmam birçok gerçeklikle tanışmam, mücadeleyle oldu diyebilirim. Bu zaman zarfında biraz mücadele etme emek verme durumum oldu. ama çok fazla tatmin edecek düzey de değildi. En son 15 Şubat'ta katılım kararı aldım. Başkan Apo,nun esir alındığı günde karar aldım ve 21 Mart yani Newroz'da özgürlük saflarına katıldım.Katılımımın birden fazla nedeni var ama en ağır geleni Önderliğimizin zehirlenmesiydi. Çünkü bu gün gerilla bir ateşkes durumunda ve bu süreçte çok kalleşçe önderliğimizin tüm barış yaklaşımlarına karşı zehirleniyor. Bu biz Kürt gençleri açısından kabul edilecek bir durum değil.

En önemli değerimiz zehirleniyor. Yani 40 milyon Kürt zehirleniyor. Yani düşman böyle yaparak Apocuları bitireceğini sanıyor ama şunu bilmiyor dünyada onlara Önderliksiz bir yaşamı yaşatmayacağımızı tasarlayamıyor. Şunu iyi anlaması gerekiyor, Türk devletinin bu gün PKK'liler sadece dağda değil her yerdedir. Türk devleti bu tutumunu değiştirmezse çok kanlı bir süreç başlayacaktır. Bunu Türk devleti, Kürt gençlerin den bir uyarı olarak da algılayabilir.

Bizler tarihi yaratanların, torunlarıyız savaşımız da öyle olacaktır. Önderliksiz bir yaşamı tasarlayacağımızı düşünüyorlarsa büyük yanılgı içerisindedirler. Ben batmanda büyüdüm. Ölümün dört taraftan sardığı kadının yaşama hiçbir hakkı olmadığı her şekilde sonunun ölüm olacağı (bunun yaşayarak, köle olarak aynı anlamda ortaya çıktığı) bir yerde Önderlikle soluk, nefes almaya başladım. Batmandan katılarak aslında Önderlikten aldığım o yaşam soluğunu daha da büyütmeye geldim dağlara.

Benim Kürt gençlerine çağrım; Önder Apo'dan aldığımız mücadele ve yaşam bilinciyle yeniden dağlara çıkmaktır ve onlara, eğer bizler özgürleşeceksek bu Önder Apo'nun özgürleşmesi ve sağlığıyla olacaktır diyorum.Tüm Kürt gençlerini Önder Apo'nun etrafın da kalkan olmaya çağırıyorum. Başkan Apo'ya sahip çıktığımız kadar özgürlüğümüze sahip çıkabiliriz diyorum.

www.arsivakurd.org

Ein Tatsachenbericht aus der Türkei (BURSA)

Arjin Alexandra Schädlich

Da gab es Bekannte, die ihre kurdische Identität sogar vor ihren "besten" Freunden leugnen, aus Angst, die Freunde könnten sich dann von ihnen abwenden (Natürlich kann man geteilter Meinung sein, ob so eine "Freundschaft" es Wert ist, sie zu erhalten).

Bursa ist auf dem ersten Blick eine westtürkische Stadt wie jede andere. Die Stadt wächst rasant schnell. Da viele europäische Firmen in dieser Stadt investieren, kann Bursa einen erheblichen Zuzug aus der ganzen Türkei und natürlich auch aus den Gebieten von Nordkurdistan verzeichnen. Außerdem leben hier viele Türken, die vom Ausland zurückkehrten, wie aus Europa oder von den Balkangebieten. Das müsste die Stadt eigentlich zu einer Offendenkenden Stadt machen. Doch das genaue Gegenteil ist der Fall.

Gerade hier sind die Türken äußerst rassistisch eingestellt, die MHP konnte sich hier hervorragend etablieren und hier gibt es wohl leider auch die meisten assimilierten Kurden. Daneben ist die Stadt gegenüber anderen Städten eher konservativ und religiös, auch die Hizbullah verzeichnet hier viele Anhänger.

Rassismus auf der Strasse

Ich, eine Deutsche, bin aus beruflichen Gründen vor ungefähr zwei Jahren hierher gekommen. Im Gegensatz zu vielen Deutschen hatte ich keine Vorurteile gegenüber den Türken, aber auch, genauso wie viele meiner Landsleute, nicht all zu viel Ahnung von diesem Land. Von Kontakten zu politisch engagierten Kurden oder der Sympathie zur

www.arsivakurdi.org

Kurdischen Befreiungsbewegung war ich, im Gegensatz zu heute, damals noch weit entfernt.

Doch schon sehr bald erkannte ich, dass hier so einiges falsch läuft. Man muss nicht unbedingt politisch auf dem neusten Stand sein, um den alltäglichen Rassismus auf der Straße zu erkennen.

Da gab es Bekannte, die ihre kurdische Identität sogar vor ihren ''besten'' Freunden leugnen, aus Angst, die Freunde könnten sich dann von ihnen abwenden (Natürlich kann man geteilter Meinung sein, ob so eine ''Freundschaft'' es Wert ist, sie zu erhalten). Da gab es Bekannte, und nicht nur einen, die trotz hervorragendem Universitätsabschluss keine Anstellung finden können, nur weil in ihrem Personalausweis ein Geburtsort steht, der sich in Nordkurdistan befindet. Da gibt es einen Freund, der trotz, dass er einem staatlichen Beruf nachgeht und vom Staat in diese Stadt versetzt wurde, monatelang keine Wohnung für sich und seine Familie findet, nur weil er Kurde ist.

Da werden seine Kinder in der Schule vor der ganzen Klasse vom Lehrer herabgewürdigt, nur weil sie einen kurdischen Namen tragen. Da wird man in der Stadt von Unbekannten bösen Blickes gewürdigt, ja sogar angespuckt, nur weil man am Telefon kurdisch spricht. All das und noch einiges mehr lassen mich jeden Tag nachdenken, warum sind die Türken so?

Der Charakter der Türken

Als Ethnologin weigere ich mich zu glauben, dass eine ganze Nation von Natur aus rassistisch ist. Ich sehe die Wurzel des Problems vor allem in der Schulerziehung und in der Geschichte des Landes. Zu einem hat man hier nie gelernt zu diskutieren oder eigene Meinungen offenzulegen. Ein nichtdenkendes Volk ist für einen totalitären Staat immer bequem, da es keine unbequemen Fragen stellt.

Das war im Osmanischem Reich mit seinem Agha-System so und auch unter Atatürk wurde diese Ideologie fortgesetzt. Er wurde und wird nur eine Antwort akzeptiert: tamam (das war wohl eines der ersten Wörter, die ich hier lernte). Deshalb ist es auch eine große Errungenschaft der PKK, die erkannte, dass das Agha-System der Türkei den Fortschritt des Landes nur behindern wird und somit dagegen vorging.

Da die Türken es nie lernten mit anderen Meinungen und Ideen konfrontiert zu werden, vertragen sie auch keine Kritik Jedes Land hat positive und negative Seiten, doch für die Türkei existieren nur positive - ''Türkiye en güzel'', auch eines der Wortphrasen, die ich gleich zu Beginn lernte. Ich habe noch nie ein Land erlebt, dass von sich fast nur im Superlativ spricht. Selbst, wenn man nur vorsichtige Kritik anbringt, fühlt sich ein Türke sofort persönlich beleidigt. Diese Misere wird durch das kemalistische Schulsystem noch unterstützt. Über allem steht Atatürk, dessen Thesen Wort für Wort den Schülern jeden Tag eingehämmert werden. Alles muss Eins sein, sonst wird das Land gespalten und dazu zählen hier auch andere Meinungen und natürlich auch andere Sprachen und Kulturen.

Die Menschen werden Mundtod gemacht

Eine Lehrerin sagte hier mal einem Freund von mir, dass sie es nicht verstehen könne, wie man über negative Dinge des Landes in der Schule sprechen kann (die Diskussion ging über die Aufarbeitung des Nationalsozialismus an deutschen Schulen). Das lässt mich verstehen, warum jeder Normalbürger kategorisch zum Beispiel den Armenier- oder Dersim Genozid als Lüge abstempelt (natürlich stecken in der Leugnung politisch gesehen noch ganz andere Ziele dahinter, auf die ich hier aber nicht eingehen möchte). Die Ideologie: ''Alles muss gleich sein'' dringt hier jeden Tag an die Ohren der Kinder und Erwachsenen, sei es in der Schule oder in den Medien. Alles andere macht den Türken große Angst.

So verwundet es auch nicht mehr, dass Menschen, die eine andere Meinung vertreten, mundtot gemacht oder gleich erschossen werden. Oder dass sich die Zensur wie ein roter Faden durch die gesamte Medienlandschaft zieht.

www.arsivkurdi.org

Zeitungen und Internetseiten, die nach einer Zensur nur noch eine weiße Fläche aufweisen würden, werden dann gleich verboten oder gesperrt. Das dies zu erheblichen Problemen in einem Vielvölkerstaat, was die Türkei nun mal ist, führt, verwundert den Außenstehenden dann nicht mehr.

All das hat mich zu der Ansicht gebracht, dass der türkische Staat das Problem gar nicht lösen will, sondern es mit aller Gewalt eliminieren möchte. Dafür gibt es viele Beispiele: die Türkisierung Nordkurdistans kennen wir alle, das geht so weit, dass nicht nur die wirtschaftliche Entwicklung im Osten ausbleibt, sondern auch die Kultur vernichtet werden soll. Das aktuellste Beispiel hierfür ist Hasakeyf. Mit dem Ilisu-Projekt kontrolliert man nicht nur besser die Berge und dreht Syrien das Wasser ab, sondern man zerstört auch eines der wichtigsten Kulturgüter Kurdistans.

So hat man 3 Fliegen mit einer Klappe geschlagen. In Bursa wird zum Beispiel momentan mit großem Aufwand die Stadtmauer mit Stadttor und die Zitadelle restauriert. Hasankeyf versinkt dagegen in den Fluten. Da fragt man sich doch, was ist das für ein Land, was mit seinen Kulturdenkmälern so umgeht.

Bezeichnend dabei ist es jedoch, dass dies nur das Schicksal der kurdischen Kulturgüter ist.

Fazit für mich: Alles, was etwas mit Kurdistan zu tun hat, soll dem Erdboden gleichgemacht werden.

Ich bin der festen Überzeugung, dass der türkische Staat nicht an einer Lösung des Problems interessiert ist. Das beweist auch das permanente Ignorieren der angebotenen Waffenstillstände seitens der PKK. Ich glaube, dass der türkische Staat auf Unruhen unter der kurdischen Bevölkerung hofft, um so vor der Welt und vor allem vor Europa sein Vorgehen gegen die kurdische Bevölkerung rechtfertigen zu können.

Türkei will das Problem schüren

Wer einmal in Kurdistan war und später diese Region während des Newroz-Festes besuchte, wird diese Ansicht teilen. Die Provokationen, die von der Polizei und Armee an diesen Tagen ausgehen, sind unglaublich. Man versteht, dass die Türkei gerade zu in dieser Zeit auf Ausschreitungen wartet, um das Fest erneut zu verbieten. Deshalb meinen besonderen Dank an die dort lebenden Kurden, dass sie trotz dieser Provokationen und der unglaublichen Nachricht von der Vergiftung Serok Apo's dieses Jahr so ruhig blieben!

All das zeigt, dass die Türkei das Problem eher schüren will, so dass sie ihre Vernichtungspolitik fortsetzen können. Der Staat will gut 20% seiner Bevölkerung vernichten - das Volk der Kurden. Auf der anderen Seite, würde es eine Regierung geben, die einem Gespräch mit der PKK zustimmen würde, wären sie die längste Zeit an der Macht gewesen. Die Türkei hat ihr Volk so fanatisiert, dass viele einer Lösung, die gleiche Rechte für die Kurden vorsehen würde, niemals zustimmen würden.

Der Rassismus nimmt unter der Bevölkerung derzeit weiter zu. Der Grund hierfür liegt nicht nur in den oben genannten Ausführungen sondern auch an den dauernd scheiternden EU-Gesprächen. Hier haben MHP oder auch die BBP, die der MHP in Sachen Nationalismus langsam den Rang abläuft, neuen Nährboden gefunden. Nach dem Motto: ''Europa will uns nicht, also bleibt stolze Türken!''. Wie stark rechtsradikale Parteien sind, werden wir zur nächsten Wahl merken. Dass die Wahl wohl auch nicht mit rechten Dinen zugehen wird, sieht man schon jetzt - ständig werden Mitglieder der kurdischen Partei DTP unter fadenscheinigen Gründen verhaftet, um eine gerechte Wahlbeteiligung zu verhindern.

Die Frage ist nun, wie lange wird die PKK und das kurdische Volk den immer schlimmer werdenden Repressionen zusehen? Ich habe hier viele kurdische Freunde. Keiner von ihnen wünscht sich eine militärische Auseinandersetzung, aber es gibt Zeiten, wo diese unvermeidbar sind. Diese Zeit steht vor der Tür des türkischen Staates und wenn er nicht bald seine Tür öffnet und mit Gesprächen beginnt, werden die Kurden ihm diese Tür eintreten.

www.arsivakurdi.org

Die Probleme der Jugendlichen durch Migration

Sarya DEP

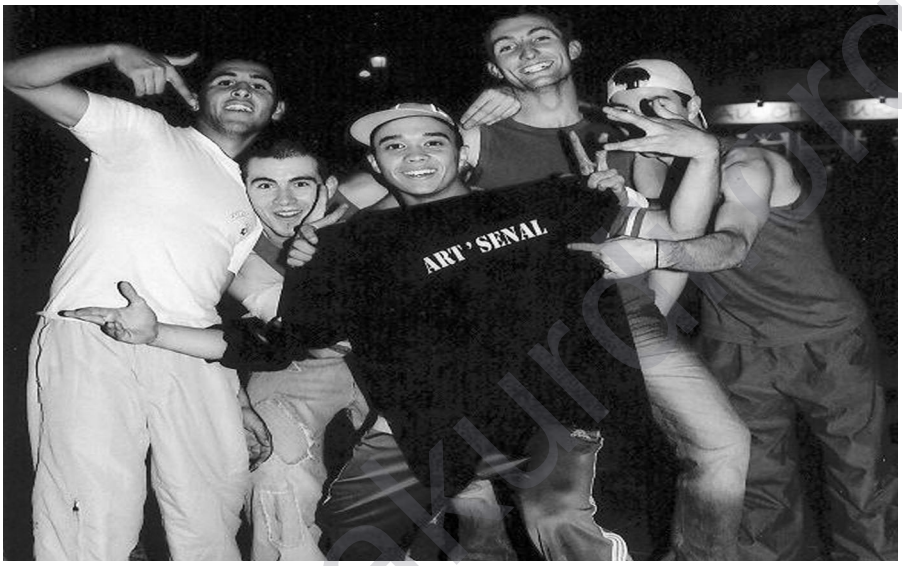

Immer mehr hört man darüber, dass die Jugendlichen nicht mehr auf ihre Eltern. Sie gehen entweder spät oder gar nicht nach Hause.

Die Eltern wissen nicht mehr weiter. Ihre Söhne und Töchter sind agressiv, schreien und streiten nur noch mit ihnen.

Als ihre Kinder klein waren, konnten sie noch mit Gewalt sie unter Kontrolle bringen. Aber je mehr die Kinder erwachsen werden wissen sie nicht mehr was sie mit den Kindern machen sollen.

Solche Probleme hört oder sieht man immer mehr und immer öfter.

Was ist mit den Kindern los, dass sie nicht mehr auf ihre Eltern hören?

Warum haben die Eltern so viele Probleme it ihren Sprösslinge?

Der Unterschied zwischen westliche und östlichen Kultur.

Nun, wir aus nah Osten kommende Menschen, kommen aus einer feudalistische Gesellschaft. Dieser Begriff, also Feudalismus, bezeichnet in den Sozialwissenschaften die Gesellschaftsform des europäischen Mittelalters. Das heißt, wir Kurden leben im Gegensatz zu den Europäern, im europäischen Mittelalter.Einer der Merkmale der Feudalgesellschaft besteht darin, dass der überwiegende Teil der Bevölkerung aus Bauern besteht.

Die Europäer leben in der Moderne, der Begriff Moderne bezeichneteinen Umbruch in allen Bereichen des individuellen, gesellschaftlichen und politischen Lebens gegenüber der Tradition. Das heißt dieser Begriff beginnt mit der

www.kurdishculture.org

Aufklärung, Französischen Revolution und Industrialisierung. In der Soziologie wird die Moderne mit der Neuzeit gleichgesetzt und ihr Wesen damit erklärt, dass die Mentalität der Gemeinschaft zurücktritt und durch die Mentalität der Gesellschaft verdrängt.

Die Menschen der westlichen Länder sind Individualisten. Sie sind im Begriff den Übergang zu der Postmoderne zuerleben. Die Postmoderne schließt die Epoche der Moderne. Das ist ein gesellschaftlicher Wandel von Moderne zu Postmoderne. Postmoderne ist pluralistisch, ist aber noch nicht entstanden.

Wir Kurden und die Menschen in nah Osten sind noch nicht an die Zeit angekommen. Wir sind noch keine Individualisten. Wir leben in Kollektivismus und sind an Werte und Normen gebunden. Hier ist das Wohlergehen des Kollektivs die höchste Priorität. Die Interessen des Individuums werden denen der Gruppe untergeordnet. Kollektivistische Normensysteme verlangen Solidarität oder Kameradschaft und Volksgemeinschaft.

Das Dilemma der Jugend

Nun genau hier liegt das Dilemma der heutigen kurdischen Jugend. Unsere Eltern und Großeltern sind in einem kollektivistischen Gemeinschaft groß geworden, wir hingegen leben in einer extrem individualistischen Gemeinschaft. Diese beiden Interessen stoßen sich gegensetig ab. Die Jugend versucht individuell zu leben, ohne an irgend etwas gebunden zu sein. Es gibt eine Spannbreite von Jugendlichen die stark westlich orientiert sind, mit dem Willen zur unbedingten Integration und einer sehr deutlichen Rückbesinnung auf traditionelle und muslimische Werte.

Obwohl die Jugendlichen versuchen individualistisch zu leben, heißt das noch lange nicht, dass sie in diesen System besser klar kommen. Ganz im Gegenteil, sie haben Integrationsprobleme und werden ausgegrenzt. Sowohl Ausgrenzungserfahrungen als auch individuelle Integrationsprobleme werden nicht selten durch Rückzug in die ein Wir-Gruppen-Gefühl vermittelnde kollektive Identität religiöser Gemeinschaften kompensiert.

Durch die Aspekte der islamisch-fundamentalistischer Einstellungsmuster oder nationalistischer Positionen erfahren die Jugendliche im öffentlichen Raum durch Institutionen Diskriminierung. Die Jugend kommt in beiden Systemen nicht klar.

Der Unterschied zwischen den Geschlechtern

Der kol0lektiv Bezug beiden Jungen ist sehr stark. Sie treten meistens in Gruppen auf und versuchen extrem männlich aufzutreten. Deshalb werden sie von der deutschen Jugend als Bedrohung angesehen. Deutsche Jugendliche akzeptieren eher, wenn sich jemand anders, etwa nicht klassisch männlich, verhält. Unsere Jugend hat weder eine eindeutige kurdische noch eine deutsche Identität. Der Wunsch nach Identität und Heimat ist vorhanden.

Es gibt sehr große Unterschiede zwischen den Geschlechtern. Die Mädchen sind bis zu einem Alter von zwölf oder 13 Jahren genauso frei wie die Jungs. Sobald sie älter werden, verschwinden sie. Sie haben keinen öffentlichen leben mehr. Sobald sie in die Pubertät kommen, erlauben ihnen ihre Eltern nur noch den Umgang mit Mädchen, um ihre Ehre zu schützen. Das ist für viele junge Migrantinnen ein großes Problem. Allerdings variiert dieses Problem von Stadtteil zu Stadtteil. Es gibt auch viele gut integrierte kurdische Familien.

Die sind in ihrer Familie häufig liberaler. Aber auch bei ihnen herrscht oft die Vorstellung, dass kurdische Mädchen nicht die vollen Freiheiten wie die deutschen genießen sollten. Je größer die sozialen Probleme sind, umso enger wird die Bindung an Traditionen.

Es gibt keine demokratischen Wertevorstellung in der Gesellschaft. Wer junge Migranten integrieren will, muss also zuerst deren Eltern überzeugen? Sie bekommen Wertevorstellungen von ihrer Familie vermittelt. Einige ziehen sich in eine nationale Identität zurück, um daraus Stärke zu gewinnen. Und das geht meist über die Abwertung einer anderen Kultur.

www.arsivakurd.org

DIE KURDISCHE POLITIKARIN SAKINE CANSIZ

Hevîdar KOBİN

Wann kommt der Frühling mit seiner Freude?

Wir Kurden wollen die Tage der Freiheit erleben.

Mit diesen Worten beginnt ein Gedicht des kurdischen Historikers und Dichters Cigerxwin, der 1984 im Exil verstarb. Newroz ist das Fest des Frühlings, des Neubeginns und des neuen Jahres. Zugleich ist der 21. März aber auch Ausdruck des Widerstands gegen Unterdrückung und Verfolgung.
Am Abend des 19. Märzes, zwei Tage vor Newroz, wurde die kurdische Politikerin Sakine Cansiz und ihre Begleiter, auf Grund eines internationalen Haftbefehls, in einem portugiesischen Café, von einem 15-köpfigen Polizeiaufgebot in Hamburg verhaftet. Den Haftbefehl stellte die türkische Justizbehörde aus, da Sakine Cansiz sich seit Jahren für die kurdischen Rechte engagiert. Die kurdische Politikerin wurde in der Zeit des Militärputsches 1980 verhaftet und saß eine 12- jährige Strafe ab, aus der sie 1991 entlassen wurde.

Die Hamburger Justiz begründet ihr Vorgehen damit, dass nach Sakine Cansiz seit September 2002 mit internationalem Haftbefehl durch “Interpol Ankara” wegen des Verdachts der “Zugehörigkeit zu einer terroristischen Organisation” gefahndet wird. Die Aktivistin des “Freien Frauenverbands Kurdistans” soll demnach zwischen 1996 und 2002 in Guerilla-Ausbildungslagern im Irak und Syrien tätig gewesen sein.

Unterdrückungs politik der Türkei

Sakine Cansiz hat in Frankreich politisches Asyl erhalten. Doch die deutsche Justiz setzt sich über diese Entscheidung eines anderen EU-Mitgliedslandes hinweg.

Wieder einmal unterstützt die deutsche Justiz, die Unterdrückungspolitik der Türkei.

Die Verfolgungen politisch aktiver Kurdinnen und Kurden muss endlich ein Ende haben.

Die Oberlandesgerichte haben in mehreren solch ähnlichen Fällen, die Auslieferung politisch Verfolgter, aufgrund drohender Folterungen für unzulässig erklärt.

Die von der Türkei vorgelegten Beweise reichten nicht aus, für die Auslieferungen.

Im Fall von Sakine Cansiz muss die Türkei binnen 40 Tagen ihr Auslieferungsbegehren begründen. Doch das Vorgehen ist juristisch nicht haltbar, denn wenn sie in Frankreich politisches Asyl erhalten hat, dann gilt das für ganz Europa - auch für Deutschland.

Bei einer Auslieferung an die Türkei, drohen ihr bis 22 Jahre Haft in einem für Folter berüchtigten türkischen Staatssicherheitsgefängnisses.

Seit der Verhaftung der kurdischen Politikerin Sakine Cansiz, haben mehrere Demonstrationen und Meetings in der Hansestadt Hamburg stattgefunden und bis zu ihrer Freilassung, werden noch viele stattfinden.

Wir fordern die Freiheit aller politischen Gefangenen und die Lösung der kurdischen Frage.

www.civakkurd.org

DOĞDU YİNE GÜNEŞ

Yine düştü aklıma yaralı şehir Amed..
Mendil satan Kadir geldi aklıma,
Ayakkabası yırtık, ayakabı boyacısı küçük Agit geldi aklıma..
Doldu gözlerim yine, ve yüreğimin tam ortasına saplandı bir sızı
Kürdistan hasretiydi bu, Amed hasretiydi...
Ama avutuyorum ya kendimi
Onların umut dolu gözlerinden
Sabır etmeyi öğreniyorum ya gülüşlerinden.
Gelecek varya, güzel günler varya Kürdistan'a kavuşmak var..
Güneş yurduna, insanlık kokan diyarlara kavuşmak var sonunda...
Bir selamları Kadirlerin, bir gülüşleri Agitlerin,
Bir ''**abla**'' demeleri minicik yürekleriyle içten içe
Yetiyordu yüreğimde kıvılcımların filizlenmesine..
Annem geldi ya yine aklıma
Anneler geldi bağrı yanık yurdumun anneleri..
Bağrı yanıktı annelerin evet ama cesurdu ama direngendi..
Feryadları isyana karışmıştı, isyanları göklere...
Söz vermişler geldi aklıma,
Zafere söz vermişler yiğit Kürdistan evlatları...
Ve özgürlüğe sevdalanmış Kürt kızları ve erkekleri
Ve ordaydılar işte başları dimdik selamladılar
Yüksek dağlarını Kürdistan'ın...
Ve Amed'te Newroz'u karşılamak vardı ya
Kesk u sor u zer renkleriyle
Sabahın ilk ışıklarıyla...
Govende durup karşıladılar
Özgür yarınları...
Ve hain bakakalmıştı yine,
Kana dişlerini göstermişti yine,
Cünkü kabullenmedi,
4 Nisan'da Amara yolundaki
Coşkulu yeniden doğuşun kutlamasını...
Devreye koymuştu panzerlerini
Sanki yıldıracaktı, sanki ezecekti
Özgürlüğe ölüm pahasına tutuklu bir halkı...
Avuttular kendilerini...
Olmadı işte olmuyor.
Bin yıllardan deniyordu ama nafile
Ve doğdu güneşimiz Amara'da
Batmadı, hiç batmayacak
Güneşin ışınları yayıldı
Amara'dan Amed'e,
Amed'ten Kandil'e
Kandil'den tüm Kürdistan'a ve tüm insanlığa...

Sorxwin AMED

www.arsivkurdi.org

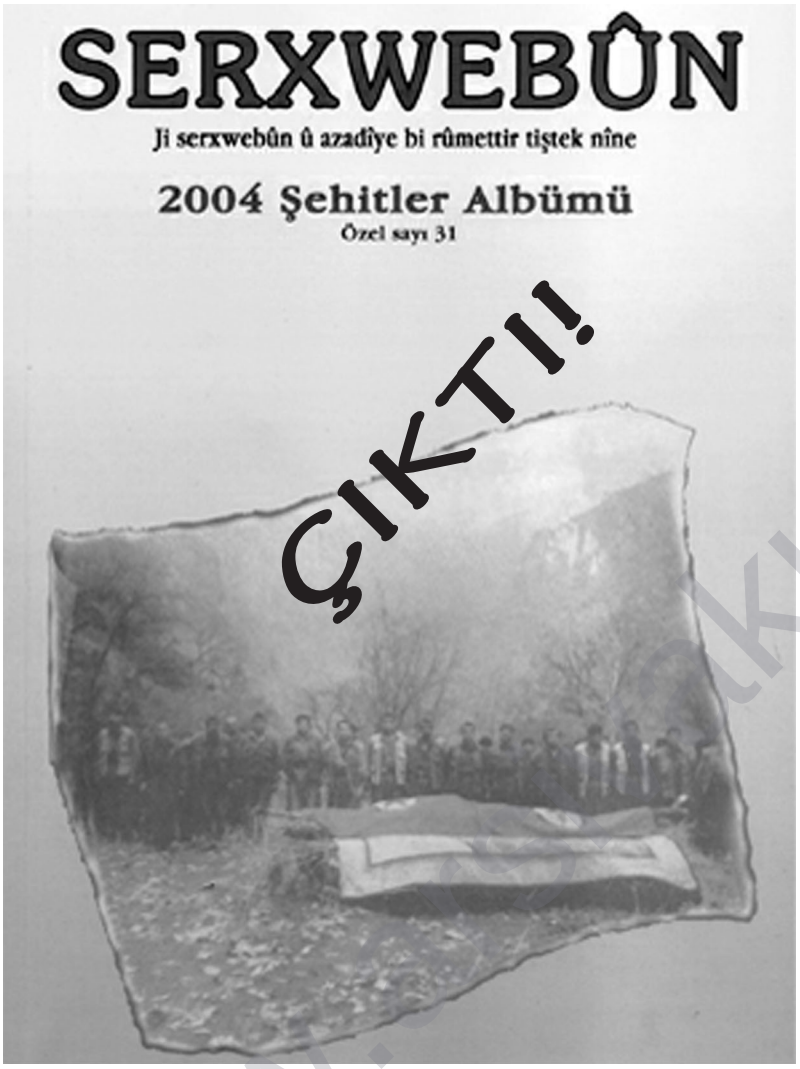

"Onlar ülkelerini, onlar tarihlerini, onlar sevgilerini, onlar kendilerini aradılar ve şehadetleriyle hepsini kazandılar"

Önder Apo

Mezopotamya Yayınları

www.pirtuk.com
info@pirtuk.com

www.pirtukurdi.org

X. Mazlum Doğan Gençlik Kültür ve Spor Festivali

SPORCU BAŞVURU FORMU

SPOR DALLARI

ATLETİZM dalında

100 metre erkekler koşu ☐
400 metre erkekler koşu ☐
Maraton koşusu ☐

100 metre bayanlar koşu ☐
400 metre bayanlar koşu ☐
Maraton koşusu ☐

SAVUNMA SPORLARI dalında

TEAK-WAN-DO
Erkekler
45-55 kg. ☐
63-70 kg. ☐
Bayanlar
55-62 kg. ☐
71-80 kg. ☐

KARETE

Erkekler
45-55 kg: ☐
55-62 kg: ☐
63-70 kg: ☐
70-80 kg: ☐
Bayanlar
45-55 kg: ☐
55-62 kg: ☐
63-70 kg: ☐
70-80 kg: ☐

KİCK-BOKS

45-55 kg. ☐
55-65 kg. ☐
65-75 kg. ☐
75-120 kg ☐

BOKS
45-55 kg. ☐
55-65 kg. ☐
65-75 kg. ☐
75-120 kg ☐

SALON SPORLARI

Masa tenisi ☐
Bilardo ☐
Dart ☐

Gülle ☐

14 Temmuz 2007 tarihinde Almanya'nın Köln şehrinde gerçekleştirilecek olan **10. Mazlum Doğan Gençlik Kültür ve Spor Festivali**'nde spor müsabakalarına ve yarışmalara katılmak isteyen gençler, bu sayfadaki formu kimlik bilgileri ile beraber doldurup **mihricanaciwan@yahoo.de** e-posta adresinden başvurabilirler

KİMLİK BİLGİLERİ

İsim: .....

Soyadı: .....

Doğum tarihi ve yeri: ...../...../...../.....

Katılım sağlanılan ülke ve şehir: ...../.....

www.arsivakurdi.org

Okuyucudan

Yeter Artık

Zilan BİNGÖL

Türkiye'de yaşayan kürt kardeşlerimizin mağduriyeti açık bir şekilde ortadadır. Türkiye'de yaşıyorum ve kendi öz ana dilimi konuşamıyorum. Çünkü burada kendi benliğimizi, anneannelerimizi yaşayamıyorum, yaşayamıyoruz... Onu bırakın müslüman müslümanlığını, kendini dininiyaşayamıyor, başörtüsü hala bir sorun. Biz bu dünyaya geldik, düşüncelerimizi, davamızı özgür bir ifadeyle söyleyemiyor, savunamıyorsak büyük bir sorun var demektir, görüyoruz. Buna artık bir son demeliyiz. İmkansız diye bir şey yoktur. Hep birlikte elele gönül gönüle...

Yeter artık son bulsun bizlere, kardeşlerimize olan gaddarlık.

Neredesiniz ey halkım benim kardeşlerim... Tüm bu geri kalmışlık cahillikten, kültürümüzü derinden bilmezlikten gelir. Daha ne kadar Ahmet Kayalar düşüncelerini savunurken son nefesini verecek.. Daha ne zamana kadar başımıza çatal, bıçak atılacak. Kendini bilmezlere karşı elimiz, kolumuz bağlı mı? Ne olur susmayalım... Yeni nesillere aydınlık gelecekler bırakalım.

İnsanlar arasındaki anlaşmazlık; melekten şeytanın, yani melek şeytan olmadan evvel ruh konmamış, vücud bulmamış; balçıktan yapılmış, ruhsuz bedeni kıskanmakla başlamış:'-' Benden başka bir varlık olamaz, ben tekim bu dünyada derken Ademoğlunun arasında süre gelen bu egoizm devam etmektedir günümüzde...

Hümanist düşünceyi savunuyorum çünkü ben ülkemi çünkü ben insan insanlarımı seviyorum, seni, sen olduğun için, insan olduğun için seviyorum toprağım. Bitsin artık bu düşmanlık hoş gelsin kardeşlik...

Artık aşağılanmak istemiyorum

Artık görmek istemiyorum hastaneye giderken; analarıma, babama, kardeşlerime, nine ve dedelerime dışlanarak bakılsın, terslenerek cevap verilsin, istemiyorum kardeşim ekmek alırken bakkal efendi yüksek sesle: **"Kaç ekmek?**" demesini, istemiyorum ben, kardeşim, abim, ablam, candan, yürekten okuma aşkı ve hevesiyle okula giderken notumun düşük verilmesini, hakettiğim notu alamamak nasıl bir duygudur bilir misiniz? Ve bunu savunduğumda beni bastırıp, susturması, konuşamama, bir yumruk gibi yerden yere vurulmak, küçük görülmek nasıl bir şeydir bilirmisin? Yağmur yağdığında evinde yalnız kalmak gibi..

Sen camdan baktığında yağmurun pencerene çiselediği ve düşüncelerinin durduğu andır o an. Ama aniden bulutların arasından sıyrılarak güneşin sana gülümseyerek **merhaba** demesi gibi. Gök kubbede renga renk gökkuşağının çıkarak aklına **"özgür düşünceni savun"** davasını sokması doğar.

Anam, babam, kardeşlerim yeter artık, ben ağlamak istemiyorum, kardeşimi ağlayarak, boynu bükük burada görmek istemiyorum. Haykırıyorum dünyaya

Ben gencim, bu ülkenin genciyim, bu toprağın evladıyım, ben anamın yavrusu, sizlerin kardeşi, tek bir Allah'ın kuluyum. Sizleri seviyorum.

www.arsivakurdi.org

PKK und die Entwicklung die daraus entstanden ist

Uğur SEFKAN KILIÇ

Ich habe gemerkt, dass nicht nur die-Türken, sondern auch unter den Kurden eine PKK

feindliche Einstellung entstanden ist .Das zu verstehen bereitet mir große Probeme!!!

Wenn ich zurückblicke sehe ich sehr große Erfolge, die Abdullah Öcalan und seine Gefolgsleute geschafft haben.

Wenn man sich überlegt, dass die Kurden in der Türkei sich geschähmt haben sich als Kurden zu bezeichnen. Es wurden außerdem noch mehrere große Kurdenaufstände blutig niedergeschlagen und der Kemalismus wurde unter den Kurden verbreiten.

Die Kurden sahen, dass sie als Kurden keine Zukunft mehr haben und begannen mehr Türken zu werden als die Türken selbst (wie die Lazen, Tscherkesen usw.). Mit der PKK begann ein Nationalgefühl in den Kurden zu entstehen. Wenn ich mich heute als stolzer

Kurde bezeichne (das soll auf keinen Fall heißen dass ich irgendein anderes Volk verachte), dann auch nur durch APO.

Ein anderes Ziel, welches durch PKK erreicht wurde, ist das sich die türkische Regierung versuch in Nordkurdistan Entwicklungs Projekte zu planen, um die Leute davon abzuhalten in die Berge zu ziehen. Aber Entwicklungs Projekte wie GAP haben mehr Nachteile als Vorteile, weil historische Werke wie Hasankeyf unter Wasser begraben werden.

Mit dem Guerillakrieg ist auch fließendes Wasser und Strom in viele Dörfer Kurdistans gekommen.

Wir bedauern die viele tausende Opfer des Krieges, aber man sollte verstehen, dasswir keine andere Wahl hatten. Warum hätte die Türkei ihr Assimilationspolitik gegen uns Kurden denn sonst ändern sollen, obwohl die PKK immer Gesprächsbereit war. Es gab fünf einseitige Waffenstillstände seitens der PKK, aber die Regierung ist nicht darauf eingegangen mit dem Grund, dass sie mit "Terroristen" nicht verhandeln werden. Während der Kriegszeit hat das türkische Militär fleißig seinen schmutzigen Krieg weiter geführt. Sie haben

Dörfer geräumt, Menschen deportiert oder sogar ganze Dörfer massakriert.

Sogar Massud Barzani,der mit der KPD jahrelang gegen die PKK gekämpft hat, hat bei der Festnahme Öcalans gesagt, dies sei ein schwarzer Tag für alle Kurden.

www.arsivakurdi.org

(: Mizah :)

Kraliçe Elizabeth

Anadolu'nun ücra köşelerinden bir köylü İstanbul'a gelmiş, yürüyormuş. Bu arada beş dakikada bir top atışları duyulmaktaymış. Merak edip sormuş birisine.

- Hemşerim bu top atışları neyin nesi?

- Kraliçe Elizabeth gelmiş, onun için...

Aradan yarım saat geçmiş ve top atışları halen sürmekteymiş. Köylü bir başkasına yine sormuş **"bu top atışları neden?"** diye. Aynı cevabı alınca kendi kendine söylenmiş:

- Ulan yarım saattir bir karıyı vuramadılar be!

Uursuz padi_ah

Padişahın biri ava çıkmaya pek meraklıymış. Evine ne zaman bir misafir gelse ne iyi avcı olduunu anlatır durur. Hünerini göstermek için hemen misafirini alır, doğruca ava gider, genelde de boş dönmezmiş.

Bir gün yine önemli bir misafiriyle ile ava çıkar. Giderken duvarın dibinde gözü zavallı bir insana takılır, o gün tesadüfen av avlayamaz, misafirine karşı mahcup olmuştur.

İkinci gün yine aynısı olur. Hemen askerlerine o zavallıyı bulup getirmelerini emreder. Alıp getirirler.

Padişah adama uğursuz olduğunu ve onun yüzünden misafirine mahcup olduğunu ve onu öldüreceğini söyler. Adam padişaha bakıp açık açık konuşur:

- Padişahım beni iki kez gördünüz, uğursuzluğum yüzünden av vuramadınız, ancak siz benden çok daha uğursuz çıktınız.

Padişah kızar fakat merak eder: ***"Niye?"*** der. Adam:

- Padişahım siz öyle uğursuzmuşsunuz ki, sizi iki kere gördüm, kellemden oldum! demiş.

Asansör

Temelle oğlu İstanbul'u hiç görmemişler ve bir iş için oraya giderler.

Küçük köylerinden sonra gördükleri her şeye şaşırır ve hayretler içinde kalırlar.

Taksim'de gezerlerken bir otelin içine girerler. bir bakarlar ki demirden duvarlar ve bu duvarlar otomatik olarak açılıp kapanabiliyor.

Tabii ki ikisi de şaşırmış. Temelin oğlu babasına sormuş ;

- Buba bu ne ya?

Temel hayatında hiç asansör görmediği için **"Oğlum ben böyle bir şeyi hayatımda görmedim, ne olduğunu bilmiyorum."**

İkisi de büyük bir şaşkınlıkla bu duvarlara bakarken 150 kiloluk şişman bir bayan açılan duvarlardan küçük bir odanın içine girer.

Duvarlar yine kapanır ve numaralar birer birer yükselmeye başlar.

Daha sonra numaralar küçülmeye başlar. Temel ve oğlu şaşkınlık içindedirler.

Birazdan duvarlar yine açılır ve dışarıya

24 yaşlarında çok güzel, zayıf ve sarışın bir bayan çıkar.

Temel gözünü bu bayandan ayırmadan oğluna sessizce der:

- Hemen git anani al buraya cetur.

www.arsiv.org

Bizde Çok

Bir Amerikalı, bir İngiliz ve bir Iraklı barda oturmuş içki içiyorlarmış.
Amerikalı içkisini bitirince bardağı havaya fırlatmış, silahını çıkarıp bardağa ateş edip parçalamış:
- **Bizde bardaklar o kadar ucuzdur ki biz Amerika'da ayni bardakla iki kere içki içmeyiz,** demiş.
İngiliz de bunun üzerine içkisini bitirip bardağı havaya fırlatmış ve ateş ederek bardağı parçalamış:
- **Bizim İngiliz kumsallarında bardak yapacak cam için o kadar çok kum vardır ki, aynı bardakla iki kere içki içmeyiz**, demiş.
Bunun üzerine Iraklı da buz gibi soğukkanlı bir şekilde içkisini bitirmiş, bardağı havaya fırlatmış, silahını çekip Amerikalı ve İngiliz'i vurup öldürmüş:
- Bağdat'ta bu İngiliz ve Amerikalılardan o kadar çok var ki, biz aynı adamlarla iki kere içki içmeyiz

11 Eylül

Usame bin Laden 11 Eylül günü Bush'u telefonla arar:
- Sayın başkan, inanın çok üzgünüm. Bir sürü insan öldü, binalar yıkıldı. Gerçekten çok üzücü. Ama sizi temin ederim ki olaylarla hiçbir ilgimiz yok.Yani biz yapmadık
Bush yanıtlar:
- Ne binası ne insanları, bir şey anlamadım.
- Eheee pardon Amerika'da saat kaç?
- Sabah 8
- Şey ben sizi 1 saat sonra yeniden ararım, şimdilik hoşça kalın.

Ahmet Hıyar

Adamın biri ismini değiştirmek için mahkemeye başvurmuş. Hakim sormuş:
- Adın ne?
Adam cevap vermiş:
- Ahmet Hıyar, efendim.
Hakim:
- İsim değişikliği istemekte haklısın evladım. Peki yerine ne istiyorsun?
- Mehmet Hıyar, efendim .

Ehliyet

Genç kadın ehliyet sınavına girdiği gün bitkin bir şekilde eve döner. Onu merakla bekliyen kocası sorar:
- Bari ehliyeti alabildin mi?
- Bilmem.
- Nasıl bilmem!
- Nerden bileyim ayol... Ben hastahaneden çıkarken imtihan komisyon başkanı ve benimle baraber olanlar daha komadan çıkmamıştı.

Polis ve Eşek

Bir gün Batmanlı bir adam eşeğe odun yüklemiş ve yola çıkmış eve gitmek için mecbur otobandan geçiyor yolu.
O sırada iki Türk trafik polisi görür durdururlar adam ve eşeğini, polisler der ki adama:
- Senin eşek fazla hız yaptığından dolayı radara yakalandı.
Adam şaşırır:
- Nasıl olur eşeğin yaptığı hız ne kadar olabilir ki?
Polisler sinirlenirler adama:
- Polise karşı mı geliyorsun? Senin eşeğe ceza keseceğiz, derler polisler.
Adam karşı çıkar:
- Eşeğe ceza kesemezsiniz, ne ceza yazıyorsanız buyrun bana kesin, der eşeğin sahibi.
Polisler şaşırır:
- Neden eşeğe değil de sana kesmemizi istiyorsun?
Adam gülerek cevap verir:
- Benim eşek staj görüyor şu an, trafik polisi olacak, sicilinin bozulmasını istemiyorum.

www.arsivakurdi.org

Bulmaca

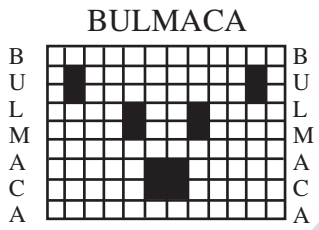

Soldan Sağa

1- Zindan direnişinde sembol olmuş ve PKK'nin isim babası olan şehidimiz.
2- Piyangoda en küçük ikramiye - Kürdistan'da bir il.
3- Bir duyguyu, bir düşünceyi birinin belleğine sokma, ona aşılama - Amerika'da eski bir uygarlık
4- Vilayet - Öner soyisimli Kürdistan şehidimiz.
5- Tarla, bağ, bahçe, ev, dükkan gibi kiraya verilen gelir getiren mülk - Televizyon camı, tüpü
6- Nesnelerin görüntüsünü veren, ışığı yansıtan, cilalı ve sırlı cam - Bir sayı
7- İkamet edilen yer - Büyük kardeş, ağabey
8- Yürümek için yapılan ayak atışlarının herbiri - Güneşin doğuşundan önceki alacakaranlık zaman - En kısa zaman
9- Umarsız, zavallı - Üzerinde demir dövülen alet
10- Gümüşün simgesi - İnsanın ahlaksal olarak iyiye yönelmesi, ruhsal yetkinlik
11- Üstüne üstelik, fazladan - İnsana yakışan bir biçimde
12- Ortadoğuda bir ülke - bir nota - anlam, mana

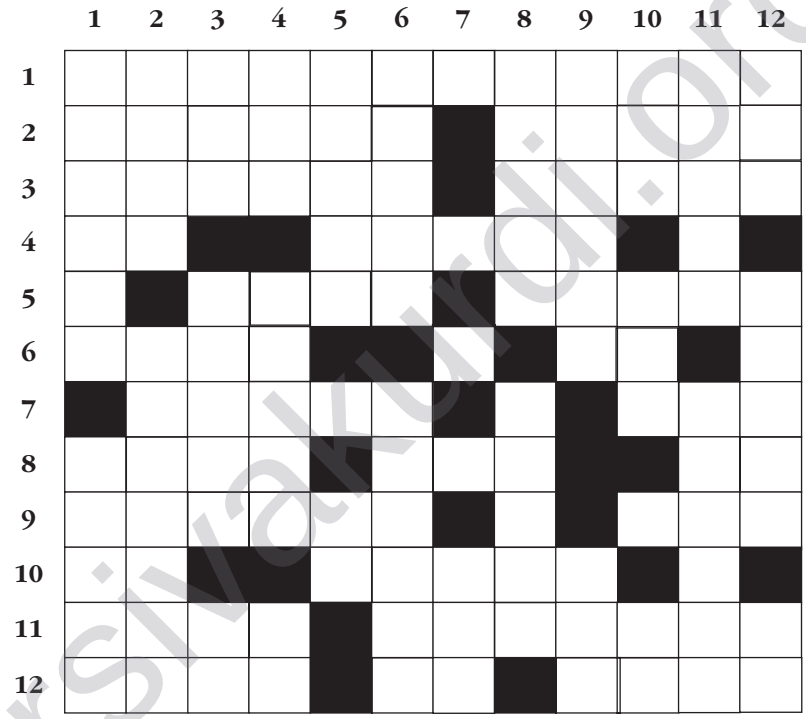

Yukarıdan Aşağıya

1- Kuran'ın ilk suresi - Muazzez ..... (sanatçı)
2- ..... Sayın (sanatçı) - Bir kimseyi hatırlatan olay ya da nesne
3- Tiyatro ya da sinemada oyuncunun yaptığı hareket ve konuşmalar - Ordunun kişi veya basın yönelik uyguladığı agreditasyon politikası - Baryumun simgesi **4-** 15 Ağustos atılımını yapan gerilla ordusu - Karışık - Bir renk **5-** Yunanistan'ın başkenti - Bir nota
6- Boyayı inceltmeye yarayan sıvı - Mikroptan arıtılmış
7- Oksijen - Deoksiribonükleik asit **8-** "..... Bin Ladin" (El Kaide'nin lideri) - Güzelden de güzel olan, en güzel, çok güzel
9- Risk - Irak Devlet Başkanı ve YNK lideri Celal Talabani'ye atfen söylenen ve 'amca' anlamına gelen sözcük
10- Türk İntikam Tugayı (Türkiye'de faşist bir oluşum) - Ribonükleik asit - Bir soru
11- Boğa güreşlerinin yapıldığı alan - Rengi karaya çalan
12- Takımın kısaltması - Ayırt edici, fark - Bir renk

www.arsivakurdi.org